J. FENIMORE COOPER

VÎNĂTORUL

Roman

Editura Meridian

James Fenimore Cooper

VÂNĂTORUL

V.1.0

V.1.0

Roman

Editura Meridian
CRAIOVA – 1991

Coperta: ALEXANDRU ISBAŞEA

Ediţia reproduce textul apărut la Institutul de Arte Grafice, Societate Anonimă, Bucureşti, 1933.
În traducerea lui Eugen Godeanu.

ISBN 973-95096-0-6

Capitolul I – BOURDON

Era către sfârşitul lunii iulie a anului 1812. Soarele unei frumoase după amieze îşi arunca razele calde prin frunzişul stejarilor care, în acest colţ al pădurii, atingeau înălţimea perilor. Trunchiurile lor drepte se înşiruiau într-o ordine aproape regulată ca şi pomii unei livezi, iar covorul verde de iarbă, de la picioarele lor, semăna cu o pajişte artistic orânduită.

Nu departe de locul acesta se zărea licăritul unei fâşii de apă, un braţ îngust al fluviului Kalamazu, care străbate o bună parte a regiunilor sălbatice din Michigan.

Astăzi, pe ambele laturi ale apei se află sate, oraşe, aşezări omeneşti legate între ele prin cale ferată; pe vremea aceea însă nu se zărea decât ici-colo câte o cabană a unui aventurier alb. Sau „wigwamul” unui indian.

Întreaga peninsulă înconjurată de apele lacurilor Michigan, Huron şi Erie era pe vremea aceea o adevărată pădure sălbatică.

Fluviul Kalamazu izvorăşte din apropierea locului unde astăzi se află oraşul Jackson şi curge de la răsărit spre apus.

Ceva mai jos de vărsarea lui în lacul Michigan se găseşte astăzi oraşul Chicago, care pe vremea povestirii noastre, nu era decât un post cu câţiva soldaţi. Urmând malul de răsărit al lacului Michigan către nord ne izbim la vârful de nord al peninsulei de localitatea Mackina, pe atunci şi ea doar un fort, un post militar îndepărtat către graniţa Canadei situată pe celălalt mal ai lacului.

În partea de sud a lacului, fluviul St. Clair formează o nouă trecere între lacul Huron şi lacul St. Clair, care e legat de lacul Erie printr-un braţ îngust care se întinde spre sud.

Locul unde începe povestirea noastră, cititorul trebuie să şi-l închipuie pe cursul superior al fluviului Kalamazu, cam în regiunea unde găsim astăzi oraşul Battle-Crick.

Dacă uneori se zărea vreun alb prin neumblatele ţinuturi, acela era un negustor ce aducea indienilor arme, unelte de vânătoare sau muniţii, pe care le schimba cu blănuri, sau un vânător, un aventurier căruia îi plăcea felul de viaţă şi obiceiurile sălbaticilor.

Acestei categorii de americani îi aparţineau desigur cei doi albi

care, în după amiaza aceea de iulie a anului 1812, s-au întâlnit într-unul din luminişurile pădurii. Ei doi, precum şi indienii ce stăteau lângă ei, erau străini unul de altul. Până în momentul în care întâmplător se întâlniseră, nici unul nu cunoscuse pe ceilalţi.

În clipa în care începe povestirea noastră, trei din aceşti bărbaţi urmăreau cu multă atenţie mişcările celui de al patrulea.

Acesta era de statură mijlocie, tânăr, puternic, bine clădit şi avea o privire deschisă şi cinstită. Adevăratul său nume era Benjamin Boden, însă în toată regiunea şi chiar mai departe era cunoscut sub numele de „Zum-Zum” sau Bourdon, căci era un vânător de albine şi se număra printre primii ce exercitau această ciudată meserie.

Îmbrăcămintea vânătorului de albine se potrivea cu ocupaţia şi felul său de viaţă. El purta o cămaşă de vânătoare verde şi pantaloni largi da aceeaşi culoare, cu franjuri galbene, care fusese aleasă ca port de către locuitorii pădurii, deoarece se confunda cu nuanţa naturală a pădurii. Capul îi era acoperit cu o şapcă de blană frumos lucrată, în picioare avea mocasini. Puşca o rezemase de stejarul cel mai apropiat, ca şi când pentru moment n-ar fi avut nevoie de ea.

Această siguranţă nu era împărtăşită de ceilalţi trei bărbaţi. Ei aveau carabinele pe umăr.

Mai mult, al doilea alb privea din când în când pe furiş, dar, totuşi, cu multă atenţie, la cremene şi fitil. Era încă tânăr, zvelt, musculos, dar slab şi ţinea spatele puţin încovoiat. Roşeaţa nasului îi trăda e pasiune nevindecabilă şi, de fapt, Gershom Waring (acesta era numele său) era cunoscut în lung şi în lat, tânăr de vreo 25 ani, aparţinând tribului „Inimă-de-Drojdie”. Cei doi albi nu se văzuseră niciodată, totuşi auziseră unul de altul, datorită poreclelor fiecăruia din ei.

Unul din indieni, un războinic bătrâior, experimentat, din tribul Pottawatomi, supranumit „Picior-de-Cerb”, era cunoscut în forturile dintre Michigan şi Detroit, precum şi de locuitorii împrejurimi. Celălalt, un tânăr de vreo 25 ani, aparţinea tribului Chippeway şi era poreclit de ai săi ca şi de soldaţii americani, care îl foloseau de cercetaş şi curier, „Aripă de Porumbel”, datorită neasemuitei sale iuţeli şi rezistenţe.

Pe aceşti patru bărbaţi îi strânsese la un loc o simplă întâmplare, tocmai pe când Ben Boden era la vânătoare de

albine. După ce ceilalţi trei aruncară o privire cercetătoare asupra împrejurimilor, se salutară şi îl invitară pe Zum-Zum să-şi continue nestingherit vânătoarea. Conversaţia era parte dusă în limba engleză, parte în dialect indian, pe care toţi păreau că-l cunosc.

— Lasă-ne să privim, străine, zise Gershom Waring, ce eşti în stare să faci cu uneltele tale. Am auzit adesea vorbindu-se de vânătoarea de albine, dar nu am asistat niciodată şi aş dori. O învăţ şi eu.

Aceste unelte ale lui Zum-Zum erau destul de simple: o cană de plumb închisă cu un capac, o cutie de lemn, o farfurie din acelaşi material şi o cană mare de băut din sticlă verde. Toate le ducea cu dânsul într-o găleată de lemn.

În mijlocul luminişului se afla un ciot de stejar, care fusese trăsnit în vara aceea. Cei trei tovarăşi ai vânătorului de albine se aşezară pe un trunchi căzut, în timp ce el cioplea ciotul cu o secure, pentru a-l putea întrebuinţa drept masă. Apoi, deschizând găleata, el întinse uneltele pe această masă. Pe mica farfurie puse o bucată de fagure, pe care o scoase din cutie; din cana de plumb picură în găurile fagurelui miere curată şi curăţă cu mare îngrijire cana de sticlă. După ce termină aceste pregătiri, îşi îndreptă atenţia asupra ierbii catifelate ce acoperea poiana. Numeroase flori şi trifoi alb înfloriseră şi mii de albine zumzăiau în jurul lor. Bourdon păşi prin pajişte, urmărit de privirile curioase ale celorlalţi trei. Deodată Zum-Zum acoperi cu paharul una din albine. Insecta ridică numaidecât aripile ca să zboare şi ajunse astfel în partea superioară a capcanei. Ben acoperi atunci cu palma partea de jos a paharului. Se înapoie la ciotul de stejar şi-l aşeză deasupra fagurelui. Apoi acoperi totul cu şapca lui de blană.

Când ridică după o jumătate de minut şapca, albina era pa jumătate înfundată în mierea dulce, ocupată fiind să se sature din această neaşteptată, comoară. Era atât de ocupată cu aceasta că Bourdon putu să ia liniştit paharul.

El se duse iar pe pajişte de unde aduse o a doua albină. După un minut era şi aceasta cufundată în miere.

Ben luă paharul şi-şi îndemnă tovarăşii să vină mai aproape.

— Aici albinele se burduşesc cu miere, zise el şi în norocul lor nu se gândesc că-şi expun astfel propriul lor stup. Aşa e şi cu noi

oamenii. Ne credem cei mai inteligenţi şi când colo suntem la un pas de prăpastie, pe când în clipele cele mai nenorocite ne pândeşte cel mai mare noroc. Foarte adesea când sunt singur în mijlocul pădurii mă las pradă acestei cugetări.

— Dar cum este mierea lor în pericol? întrebă Picior-de-Cerb. Nu văd nici un fel de stup.

— Despre asta o să vă lămuriţi îndată, răspunse surâzând Zum-Zum. Prima albină e sătulă şi se pregăteşte să-şi ia zborul. Daţi-vă iar la o parte şi fiţi atenţi.

Prima din cele două albine se ridică, înconjură de câteva ori ciotul ca şi când n-ar fi ştiut încotro să se îndrepte. Ben o urmări atent cu ochiul şi când, imediat după asta, o porni în linie dreaptă, privirea lui o urmă pe o lungă distanţă fixându-şi direcţia ei de zbor.

— Probabil că a coborât în partea cealaltă a mlaştinii, spuse el arătând o parte a pădurii unde pomii erau mai deşi ca în luminiş. Poate că a zburat chiar dincolo de luncă până la marginea unui crâng care se întinde la depărtare de trei mile de aici către vest. În cazul acesta aş fi pierdut şi timp şi osteneală.

— Ce face acum cealaltă? întrebă curios Picior-de-Cerb.

— Şi ea e gata de plecare. Vom vedea ce drum va alege.

Albina se ridică şi înconjură, de asemenea, ciotul. Era aşa de mică şi zbura atât de repede că numai vânătorul de albine o putu urmări cu privirea.

Dar nu se îndreptă în aceeaşi direcţie ca şi prima, ci o luă în altă direcţie care forma cu prima un unghi drept.

Trebuia, deci, să se găsească în apropierea luminişului cel puţin doi stupi. Bourdon pornise imediat după a doua albină. După ce, peste puţin timp, se înălţă şi ea, o văzu plecând în aceeaşi direcţie ca şi prima. O urmări cu multă atenţie aproape o sută de paşi şi numai datorită agerimii privirii şi a experienţei profesionale putu să o zărească atâta timp cu ochiul.

— Trebuie să căutam acum un alt loc, prieteni, spuse Ben Boden şi îşi strânse toate uneltele.

— E vorba acum de a stabili unghiul de zbor şi aceasta e cea mai grea parte a operaţiei. Câte un aşa zis vânător de albine află numai linia de zbor, dar habar nu are despre unghiul de zbor.

După aceste cuvinte, se îndreptă către un punct care se găsea cam la o sută de picioare de primul loc şi unde găsi un alt ciot pe

care-l putea întrebuinţa drept masă. Aici, el repetă tot procedeul la care indienii se uitau cu o atenţie dublată.

Ceea ce înţelegea el prin linie de zbor înţelegeau şi ei; dar aşa zisul unghi era pentru ei o enigmă şi nici nu le era posibil să pătrundă acest secret, când, deodată, vânătorul de albine rezolvă în mod fericit problema pe care o socotea drept cea mai grea. În ceea ce privea pe Gershom Waring, el îşi dădea aerul că ar înţelege tot ce vedea cu toate că procedeul era pentru dânsul tot aşa de misterios ca şi pentru cei doi indieni.

El se simţi umilit văzându-se tot atât de prost ca un indian. În fundul sufletului el privea cu dispreţ vânătoarea de miere, căci ar fi dat toată mierea din lume pentru e sticlă cu drojdie.

Când alte două albine se săturară de miere, una din ele urmă aceeaşi direcţie pe care o luase la prima experienţă cea de a doua albină, adică dincolo de pajiştea învecinată, unde nici nu putea fi vorba să o urmăreşti. A doua însă, spre marea bucurie a lui Bourdon, zbură direct spre colţul pădurii către care se îndreptaseră alte două din prizonierele vânătorului.

Ne putem da uşor seama că urmându-şi instinctul, albinele zboară aproape regulat într-o linie dreaptă către stupul lor. Numai un motiv cu totul neobişnuit le-ar putea face să se abată de la regulă.

Dacă deci două albine se îndepărtează din două puncte diferite care s-ar găsi la distanţă unul de altul şi le lăsăm să-şi ia zborul, liniile lor de zbor nu se vor încrucişa ci se vor întâlni abia acolo unde se află stupul. Punctul de întâlnire a liniilor de zbor arată astfel poziţia stupului. Se punea problema de a descoperi pomul în care se adăpostiseră albinele. Bourdon îşi luă sculele şi se îndreptă către luncă urmat de tovarăşii săi. Depărtarea putea să fie de o jumătate de milă şi deoarece cu toţii erau mărşăluitori buni nu le trebuiră nici 10 minute ca să ajungă acolo.

Imediat, Zum-Zum cercetă locul pentru a descoperi pomul. Odată găsit, munca lui era încununată de succes.

Un ochi neexercitat, oricât s-ar fi uitat în toate părţile, n-ar fi descoperit nici urmă de albine, căci insectele acestea zboară atât de sus încât nu e deloc uşor să la zăreşti. Ben nu se bizuia numai pe agerimea ochilor săi. El ştia că trebuia un arbore scobit şi că albinele preferă o anumită specie de arbori.

Printre uneltele lui se găsea şi un mic ochean nu mult mai bun

decât acelea întrebuinţate la teatru, dar foarte puternic şi corespunzând complet scopurilor lui. După ce a cercetat cu multă atenţie colţul pădurii privirea lui se îndreptă către un ulm scobit şi când îl cercetă prin ochean văzu la o înălţime de aproximativ 70 de picioare deasupra pământului o mulţime de albine care zburau da jur împrejurul crăcilor uscate. Cu aceasta, problema era rezolvată.

Ben apucă securea.

— Străinule, zise Gershom, partea asta a lucrului lasă-mi-o mie. Deoarece cu siguranţă îmi vei da o parte din mierea culeasă aş vrea să o câştig prin munca mea. Securea ştiu să o mânuiesc încă din copilărie şi mă iau la întrecere cu cel mai iscusit lemnar.

Aceasta nu era o simplă pălăvrăgeală, după cum se dovedi numaidecât.

Într-adevăr, Gershom mânui fierul cu putere şi repeziciune încât în scurt timp doborî pomul.

Albinele furioase umplură văzduhul ca un nor des şi cei patru bărbaţi socotiră că este mai bine să se retragă un scurt timp pentru a nu se expune atacului lor.

După o jumătate de oră totuşi, insectele se îndepărtară de trunchiul căzut şi se adunară pe un alt pom ca şi cum ar fi vrut să se consfătuiască ce trebuie să facă acum.

Ben Bourdon începu îndată să golească stupul de miere.

Prada ridicată se dovedi a fi una din cele mai bogate din câte găsise până atunci într-un stup. Ei desfăcu trunchiul găunos şi socoti că trebuiau să fie acolo cam 300 de pfunzi.

Ei nu ridicară mierea în aceeaşi după amiază deoarece noaptea era aproape.

Bourdon se oferi să-i găzduiască pe străini în cabana sa. A doua zi urma ca fiecare să-şi vadă de drumul său după ce îşi vor fi umplut sacul cu merinde.

— După cum se aude, zise el, vin vremuri tulburi. Tare aş vrea să ştiu ce se mai petrece în lume. Aripă de Porumbel poate fără îndoială să ne spună ceva noutăţi.

Cabana lui Bourdon era aşezată pe malul Kalamazului, în mijlocul unei păduri de stejari.

În faţa cabanei, într-un mic golf, era legat un kanu[1] deoarece

[1] Canoe

nu putea transporta mierea decât pe calea apei. Căsuţa era apărată cât se poate mai bine de vizitatori nepoftiţi, căci Bourdon trebuia să se ferească de duşmani, oameni şi urşi. Din partea Pieilor Roşii nu avea decât rareori neplăceri, căci el cunoştea mulţi războinici din triburile Pottawatomi şi Chippeway. Deşi ei aveau un caracter cinstit şi un respect adânc pentru meseria lui, totuşi se întâmplase uneori să fie atacat de vreun indian gonit din tribul său sau de vreun alb vagabond.

Urşii însă erau duşmanii săi cei mai îndârjiţi şi, deoarece ca să-şi satisfacă pasiunea lor pentru miere, întrebuinţau toată şiretenia ca să-şi procure această dulceaţă, proviziile lui Bourdon erau necontenit expuse atacurilor.

„Castelul de Miere”, cum îi zicea Bourdon, era un pătrat cu latura de 14 picioare. Era făcut din bârne de molift, dar se deosebea de celelalte cabane de acelaşi fel prin acoperişul său de grinzi bătute, printre care nu trecea nici apa. Un acoperiş obişnuit din scoarţă de copac ar fi fost uşor de desfăcut de urşi ca să ajungă la comoara ademenitoare pe care vânătorul de albine o adunase în cursul a două veri. Cabana avea a fereastră cu 6 ochiuri. Pe pereţii exteriori, trunchiurile de molift erau prinse cu bare de fier. Uşa era făcută din scânduri de stejar şi era prevăzută cu balamale din fier ce puteau rezista celor mai puternice lovituri. Pe dinafară se închidea cu un cârlig prins cu un lacăt solid, iar pe dinăuntru era asigurată cu trei bare de fier.

— Par să preţuiască foarte mult mierea dumitale, zise Gershom când Ben deschise lacătul şi dete la o parte cârligul; aşa cel puţin arată grija cu care o păstrezi. La noi, la „Inimă-de-Drojdie” – căci nu numai eu mă numesc aşa dar şi locuinţa, mea – nu e nevoie să fii aşa de prevăzător. Nevastă-mea, Dorothea şi sora mea, care de fapt se numeşte Margaret, dar e poreclită „Ghiocelul”, nici nu închid uşa când eu înnoptez afară; şi asta se întâmplă destul de des.

— Şi unde e locuinţa dumitale? întrebă Ben.

— Credeam că o ştie toată lumea, răspunse Gershom. „Inimă-de-Drojdie” se află întotdeauna acolo unde mă găsesc eu şi cum în prezent mă aflu la gurile Kalamazului se află şi ea acolo.

— Aha! Acum înţeleg, zise Zum-Zum, în timp ce un zâmbet îi juca pe buze. Că dumneata şi drojdia sunteţi prieteni vechi şi nedespărţiţi nu mă îndoiesc. Totuşi când am venit încoace, acum

câteva săptămâni, nu am văzut la îmbucătura râului nimic care să fi semănat a drojdie sau inimă.

— Dacă ai fi venit cu două săptămâni mai târziu, le-ai fi găsit pe amândouă, străine, zise Gershom.

Deşi Ben era flăcău şi deşi cabana se afla în mijlocul pădurii sălbatice, totuşi locuinţa era orânduită şi curată ca un pahar.

Într-o parte a încăperii se găsea mierea, în nişte vase care ocupau atât de puţin loc încât aproape nici nu se observau. Într-un colţ se aflau trei blăni ale urşilor pe care Ben îi doborâse cu puţin timp în urmă. O masă de lemn, două bănci şi o ladă mare de lemn alcătuiau tot mobilierul camerei.

Felurite obiecte atârnau pe pereţi, unde se mai găseau trei carabine şi o puşcă de vânătoare cu două ţevi. Patru butoiaşe cu praf de puşcă şi câteva pungi cu alice şi gloanţe completau echipamentul vânătorului. Dar Ben nu se bizuia numai pe această muniţie, căci avea, nu departe de cabană, un mic arsenal bine ascuns, ca nu cumva să piardă toate armele dacă s-ar întâmpla vreo nenorocire sau ar fi luat foc cabana.

Zum-Zum iubea singurătatea, liniştea şi pericolele sălbăticiei şi mai presus de toate era obişnuit să depindă numai de dânsul şi să nu aibă alt stăpân decât Dumnezeul din cer. El vedea lumea numai când pleca să-şi vândă mierea. Şi nu întârzia niciodată mai mult decât era nevoie.

Ospăţul la care vânătorul de albine îşi invita musafirii se compunea dintr-o straşnică bucată de carne de porc fiartă, carne de urs friptă, din resturile unei coapse de cerb şi dintr-o raţă sălbatica pe care o vânase tocmai în dimineaţa aceea. La toate acestea, el mai adăugă şi ceapă crudă ceea ce în pădure era o raritate.

După ce se săturară, ieşiră afară să fumeze o pipă. Acum abia începu o conversaţie însufleţită.

— Tu eşti un Pottawatomi şi tu un Chippeway, se adresă Ben celor doi indieni, oferindu-le câte o pipă umplută cu tutun. Eu cred că triburile voastre, deşi au nume diferite, sunt totuşi înrudite.

— Trib Pottawatomi, confirmă indianul mai în vârstă ridicând un deget pentru a da tărie cuvintelor lui.

— Trib Chippeway, zise celălalt pe acelaşi ton.

— Aveţi ceva de băut, întrebă Gershom, care nu punea preţ

decât pe alcool.

— Acolo e izvorul, zise Ben surâzând, o cană atârnă de pom.

Gershom strâmbă din gură, dar nu se mişcă de la locul său.

— Ce mai e nou printre indieni? întrebă deodată Bourdon după această tăcere.

Picior-de-Cerb trase câteva fumuri din pipă înainte de a răspunde, apoi scoase pipa din gură cu o linişte netulburată, suflă cenuşa şi apăsă din nou tutunul.

— Întreabă pe fratele meu mai tânăr, spuse el plin de demnitate. El e curier şi trebuie să ştie.

Aripă de Porumbel părea însă a fi tot aşa de puţin comunicativ ca şi Pottawatomi.

El continuă să fumeze în linişte şi lăsă gazda să aştepte răspunsul aproape 5 minute.

În sfârşit, scoase pipa din gură, se întoarse către Bourdon şi spuse cu hotărâre:

— Veste proastă. Feţele Palide se adună şi dezgroapă securea de război.

— Ah! Am auzit eu aşa ceva, spuse Bourdon cu o figură îngrijorată. Mi-e teamă că o să avem război.

— Vrea şi fratele meu să dezgroape securea de război? Întrebă Aripă de Porumbel.

— De ce m-aş amesteca eu într-o luptă. Eu trăiesc numai pentru mine în acest luminiş, răspunse Ben. Dacă englezii şi americanii se încaieră între ei, apoi aceasta trebuie să se petreacă la o distanţă mare de pădurea mea. Aici e pădure sălbatică: aici nu sunt soldaţi.

— Englezii se află aproape, zise Aripă de Porumbel şi yankeii vor sosi şi ei.

— Totuşi, când am trecut pe la Mackina acum câtva timp, spuse Bourdon, totul era în perfectă linişte.

— Te-ai trezit cam târziu, îl întrerupse Chippeway. Războinicii canadieni au şi cucerit fortul.

— Asta nu-i adevărat, exclamă Ben revoltat. Englezii nu vor îndrăzni niciodată să atace Mackina.

— L-au şi luat, o ştiu bine, căci am fost acolo, explică Chippeway.

Ben îşi muşcă buzele. El ştia că într-un eventual război între albi, atât englezii cât şi americanii vor face ca triburile indiene

prietene lor să ia parte la aceste lupte şi nu-i fu deloc greu să vadă că Aripă de Porumbel era spion în serviciul englezilor. Se temu deodată ca nu cumva să se fi trădat prin originea şi simţămintele sale că e de partea americanilor. Trebuia deci să-l socotească pe Chippeway drept duşman. Că Mackina ar fi fost luată cu asalt de englezi era pentru el o veste îngrozitoare, căci acest fort era considerat de colonişti şi de locuitorii pădurilor ca un post de onoare care nu trebuia să fie pierdut.

De fapt Mackina fusese luată prin surprindere la 17 iulie de către aproape 300 de englezi şi un număr dublu de indieni, aparţinând triburilor din Canada. Garnizoana fortului care nu număra decât 60 de oameni fusese obligată să depună armele. Prin acest îndrăzneţ atac, englezii dobândiră printr-o singură lovitură o poziţie puternică în Nordul lacurilor Michigan şi Huron şi ameninţau cele două posturi militare aşezate la Sud de Mackina: Chicago şi Detroit.

Bourdon se feri să mai spună vreun cuvânt despre aceste ştiri covârşitoare şi nici Chippeway nu mai avu prilejul să mai vorbească despre asta.

Când se aşternu noaptea deasupra pădurii, Pottawatomi se ridică şi spuse că e timpul să se odihnească.

Locuitorii pădurilor erau puţin pretenţioşi în privinţa culcuşului; blănile de urs ale vânătorului de albine le fură de ajuns. Dar stăpânul casei rămase încă mult timp treaz gândindu-se la situaţia lucrurilor, până când ora târzie îl hotărî şi pe dânsul să se culce.

În dimineaţa următoare, Zum-Zum fu cel dintâi care părăsi cabana, ieşind în aerul proaspăt al pădurii.

Deodată, cineva îl atinse pe umăr.

Chippeway se afla în spatele lui.

— Pottawatomi are urechi ascuţite, şopti el.

— Să mergem mai încolo. El îl trase către izvor, unde amândoi se spălară în apa limpede.

— Picior-de-Cerb luptă pentru englezi, sperând să ia multe scalpuri, continuă Aripă de Porumbel.

— Dar tu? După felul cum ai vorbit ieri, trebuia să te consider si pe tine ca un indian credincios regelui.

— Am vorbit aşa numai pentru Picior-de-Cerb, în adâncul inimii mele sunt pentru americani.

— Te înţeleg. Vrei să-mi arăţi prin asta că pot vedea în tine un prieten Chippeway, nu duşman. Dacă eşti de partea americanilor ce te-a adus aici şi încotro mergi acum? Nu fac nici un secret din simţămintele mele. Inima mea aparţine, de asemenea, americanilor, căci fac parte din acest popor şi doresc de aceea să ştiu cine îmi e prieten şi cine, duşman.

— Prea multe întrebări dintr-o dată, răspunse Chippeway; îi limba prea lungă. Întreabă întâi una, apoi alta şi vei primi pentru fiecare răspunsul cuvenit.

— Ai vreun mesaj pentru ei?

— Da. De la generalul din Detroit; în momentul acesta sunt mulţi războinici americani în Detroit.

Toate acestea erau necunoscute vânătorului de albine. El tăcu o clipă şi se gândi, înainte de a pune noi întrebări.

— Dar de ce te-ai abătut aşa de mult din drumul tău? Tu trebuia să mergi către râul Sf. Loseph. Ce cauţi, deci, pe malul fluviului Kalamazu?

— Am fost la Madona. Trebuia să cercetez locul şi să văd care e situaţia.

— Aha! Asta vrei tu să comunici generalului din Detroit. Dar ai tu vreo dovadă că spui adevărul?

Indianul se uită de jur împrejur ca şi când ar fi vrut să se asigure că nu e nimeni în apropiere; apoi deschise tabachera şi scoase de sub grămada de tutun un bileţel legat. Cu o panglică. Desfăcu panglica, despături biletul şi-l dădu lui Ben.

„Către căpitanul Heald, comandantul din Chicago, prin Aripi de Porumbel, în serviciul ţării”.

Când Bourdon citi aceste cuvinte, orice urmă de îndoială dispăru şi strânse prieteneşte mâna lui Aripă de Porumbel.

— Acum te cred. Văd că eşti de partea noastră. Ieri însă păreai a fi de partea cealaltă, aşa că n-am ştiut ce să cred despre tine. Spune-mi, ce gândeşti tu despre Pottawatomi?

— E duşmanul nostru – ne-ar lua imediat scalpurile, dacă ar putea.

— Pe ce drum o va apuca el?

— Nu ştiu. Probabil că se va alătura unuia din grupurile de englezi, care se îndreaptă către Chicago. Dar nu are să ajungă departe, căci am să-i iau scalpul.

— De ce zăboveşti atunci? Trebuie să ajungi cât mai repede la

Chicago ca să înştiinţezi garnizoana de pericolul ce o ameninţă.

— Plec îndată după prânz. Dar nu mă pot duce drept către ţintă căci Picior-de-Cerb mi-ar găsi numaidecât urma. Trebuie să-l păcălesc.

— E adevărat, dar îţi mărturisesc că nu cred că o să-ţi meargă uşor.

Gershom Waring ieşi din cabană căscând şi întinzându-se. Când îl zări, Chippeway deveni prevăzător.

— E yankeu sau englez?

— Pare că este gata de plecare.

Zum-Zum se grăbi să aducă dejunul. În timpul mesei cei patru bărbaţi vorbiră foarte puţin.

Când Pottawatomi îşi potoli foamea, întinse mâna lui Bourdon.

— Mulţumesc. Bună mâncare, bună odihnă; bun prânz. Dacă prietenul meu va veni vreodată în satul Pottawatomi o să găsească un wigwam care îi este totdeauna deschis.

— Îţi mulţumesc, Picior-de-Cerb şi dacă vreodată ai drum pe aici vino la cabană şi chiar dacă nu sunt aici, foloseşte-te de ea ca şi când ar fi a ta Drum bun şi mult noroc.

La plecare. Pottawatomi întinse mâna şi celorlalţi doi care-i răspunseră foarte prietenos.

Picior-de-Cerb părăsi cel dintâi cabana. Abia dispăruse printre stejarii pădurii şi Aripă de Porumbel porni şi el la drum.

— Voi reveni cât de curând, şopti el lui Bourdon, pentru a mânca miere la tine. Sunt din suflet alături de yankei răspunse punându-şi mâna pe inimă.

— Cu Dumnezeu înainte, Chippeway. Vom avea o vară neliniştită, dar sper să aud despre tine numai lucruri bune.

Ben Bourdon rămase singur cu Gershom Waring.

Acesta, îi părea cel mal puţin vrednic de stimă dintre musafiri, dar ospitalitatea este sfântă locuitorilor din pădurile sălbatice şi deoarece Gershom nu arăta nici o intenţia de a părăsi locul, Bourdon îşi văzu de treabă ca şi cum ar fi fost singur.

Înainte de toate se gândea cum să bage în cabană mierea dobândită cu seară înainte. Aceasta era o problemă destul de grea căci pomul se găsea destul de departe şi cantitatea era destul de mare. De aceea se bucură când Gershom Waring se hotărî singur să-l ajute.

Locul unde se găsea pomul se afla la 100 de paşi de una din

numeroasele cotituri ale fluviului Kalamazu. Zum-Zum hotărî deci să aducă mierea cu ajutorul bărcii. După ce făcu ordine în cabană şi încuie casa, dete drumul dintr-un coteţ unui câine puternic, se înarma cu două puşti şi se urcă împreună cu Gershom în barcă; câinele, care răspundea la numele de Stock, sări şi el înăuntru.

Ben împinse luntrea care fu pusă în mişcare fără multă osteneală de către cei doi ocupanţi. După un sfert de oră, ajunseră la colţul de pădure unde se afla ulmul doborât.

Capitolul II – GERSHOM

Când se apropiaseră de ţinta lor, câinele dete semne de nelinişte.

— Stock a adulmecat vânat, zise Inimă-de-Drojdie. Nu m-ar mira dacă am găsi urşi la mierea noastră, însă le vom veni de hac căci sunt hotărât să nu renunţ la partea mea de miere. Nevasta şi soră-mea trebuie să guste din ea.

Traseră barca la ţărm şi înaintară pa urmele câinelui care era dresat pentru vânătoare. După primii paşi se putu folosi de ocheanul său ca să cerceteze pomul. El descoperi un nor de albine care zburau într-o mare agitaţie în jurul copacului căzut. Aceasta arăta că urşii sunt pe aproape, căci altfel insectele nu ar fi fost atât de neliniştite.

— Fără îndoială urşii sunt acolo, zise Ben, dar nu îndrăznesc să se apropie căci albinele sunt prea numeroase.

— Asta mă miră spuse Gershom, căci urşii au o piele aşa da groasă că n-ar avea de ce să se teamă de înţepăturile albinelor. Ce facem noi acum, străinule?

— Ascultă Inimă-de-Drojdie, zise Bourdon; ai mâncat cu mine pâinea şi sarea şi ai dormit sub acoperământul meu; nu ar fi timpul să încetezi a mă numi străin?

— Dacă vrei – fie Bourdon – spuse Gershom. Am călătorit atâta că am petrecut cea mai mare parte din viaţa mea în locuri ce-mi erau străine şi unde am trăit printre străini.

— Acolo sunt urşii dacă, într-adevăr există urşi pe pământ, exclamă vânătorul de albine. Iată-i că se apropie – şi înaintează.

Nu mai puţin de 8 urşi, din care 4 foarte tineri, se îndreptau către pom ca şi cum s-ar fi hotărât pentru atac. Albinele întunecau cerul deasupra lor ca şi cum un nor s-ar fi ivit între cer şi pământ Primul din urşii mai în vârstă se trase înapoi mormăind. Deodată, ceilalţi se ridicară în două labe şi când îi albinele se năpustiră asupra lor, se aruncară la pământ şi se tăvăliră în iarbă pentru a zdrobi insectele care căutau să-i împungă prin blana lor groasă.

Gershom şi Bourdon puseră puşca la ochi, traseră şi loviturile

nimeriră în plin. Cel mai mare dintre urşi fu ucis; un altul căzu greu rănit. Vânătorii traseră a doua oară nimerind alţi doi urşi, care rămaseră întinşi în iarbă. Restul o luară la fugă urmăriţi de roiul de albine care îşi atribuiau lor această victorie.

Bourdon se repezi fără întârziere ta trunchiul de ulm, adună repede crăci uscate şi le dete foc. După câteva minute un nor gros de fum se înalţă către cer şi când albinele se întoarseră îşi găsiră moartea cu miile în flăcări şi în fum. Cu toate acestea abia în cursul după amiezii albinele renunţară în cea mai mare parte la apărarea stupului lor şi cei doi oameni putură să se apropie de trunchi ca să scoată mierea. Între timp, trebuiau să fie atenţi la aţâţarea focului pentru a îndepărta şi cele din urmă albine.

Către seară toată mierea se afla în butoaie şi încărcată în kanu. Vânătorii se înapoiară nevătămaţi la cabană împreună cu prada lor.

— Cred că e ultimul stup pe care îl iau în anul acesta, zise Bourdon în timpul mesei. În vremuri nesigure e mai prevăzător să fii mai aproape de ai tăi Mă miră, Waring, că zăboveşti atât de mult departe de ai tăi când ştirile sunt atât de îngrijorătoare în ce mă priveşte, am de gând să mă retrag într-o colonie înainte de a mă pomeni cu Pieile Roşii pe cap. Ajută-mi să duc mierea în cabană, să leg barca şi munca ta va fi bine răsplătită.

— Bine, bine, răspunse Gershom. Am să fac o bucurie nevestei şi sorii mele cu mierea asta, dar în ce mă priveşte prefer drojdia.

Tovărăşia acestui individ nu-i era tocmai pe plac lui Bourdon, dar nu avea de ales. Când fu să bage mierea în cabană acesta îl ajută cu dragă inimă. În cele din urmă, îşi dădu seama că Gershom nu era un băiat chiar atât de rău.

Seara mâncară împreună, încuiară totul şi se duseră să se culce. Noaptea se scurse în linişte, dar gândul că dormea sub acelaşi acoperământ cu un tovarăş despre al cărui caracter nu era lămurit, nu-i dădea pace. Dimineaţa, amândoi se apucară de lucru.

Bourdon se pregăti în grabă de plecare. Avea toată încrederea în Aripă de Porumbel, dar nu se încrede a în Pottawatomi, care ar fi putut să trimită câţiva tovarăşi de al lui să-i ia scalpul. Gershom împărtăşi aceste temeri şi deoarece mintea lui nu era în acest moment tulburată de drojdie, îl bucură să poată încheia o alianţă cu un om de aceeaşi culoare şi origine.

Dintr-odată îl apucă un dor nemărginit pentru căminul său şi cele două femei care îl aşteptau acolo şi păru că regretă sincer că le părăsise.

Vânătorul de albine se bucură din toată inima de transformarea lui Gershom şi avu grijă ca ulciorul cu drojdie ce il avea în cabană să nu cadă în mâinile lui. Îl ascunse într-un butoi cu pulbere peste care puse câteva piei de dihor.

Cei doi bărbaţi avură nevoie de câteva ore ca să încarce toate merindele în kanu. Când terminaseră lucrul, Bourdon il invită pe Gershom să-l urmeze încă odată în pădure.

Cu o zi înainte de întâlnirea cu ceilalţi trei, el împuşcase un cerb pe care îl atârnase de un copac şi n-ar fi vrut să piardă vânatul.

Către orele două după amiază o porniră la drum. Aveau de mers cam trei mile şi păşeau voioşi unul lângă altul. Stock mergea înainte cu nasul în pământ. Deodată se opri şi ridicându-şi capul adulmecă:

— Aşa precum mă numesc Gershom, şopti Waring lui Bourdon apucându-l de braţ, acolo la picioarele stejarului acela stă un indian; Stock l-a adulmecat. Indianul doarme, puşca o ţine de-a curmezişul picioarelor şi pare că nu se teme nici de urşi şi nici de lupi.

— Ciudat, zise Ben, nu-mi place să găsesc o nouă Piele Roşie în vecinătatea mea. Nu-mi place să am atâţia străini în jurul meu, dar în 24 de ore vei fi plecat şi atunci poate să vie cine o vrea.

— Să-l trezim, fu de părere Gershom. Are un somn vânătoresc. Se opri la zece paşi în faţa indianului şi era într-adevăr surprinzător cum o Piele Roşie putea să doarmă atât de adânc în mijlocul pădurii, fără să-i simtă.

— Omul nu se va trezi niciodată, şopti vânătorul de albine, e mort. Uită-te la dânsul. Capul îi e plin de sânge. Un glonţ de armă l-a lovit în frunte. Se apropie, ridică basmaua ce atârnă neglijent pe capul indianului şi scoase un strigăt de uimire, căci recunoscu pe Pottawatomi care cu 24 de ore înainte mâncase şi dormise la dânsul. Picior-de-Cerb fusese împuşcat şi scalpat în afară de gloanţe şi pulbere, nu i se luase nimic. Omul care îl împuşcase îl rezemase eu multă grijă de pom şi-l lăsase astfel în mijlocul pădurii ca să cadă pradă fiarelor sălbatice.

Pe vânătorul de albine îl trecu un fior privind la acest groaznic

exemplu de sălbăticie indiană. Nu se îndoi nici un moment că Aripa de Porumbel fusese făptaşul şi gândul acesta îl duru.

Într-adevăr el se temuse de Pottawatomi ca de un duşman dar ar fi vrut totuşi să-l găsească în viaţă. Ştia că aceşti doi indieni se duşmăneau. N-ai fi crezut însă niciodată că vor ajunge la o încheiere atât de sângeroasă a socotelilor.

În afară că îi durea să vadă pe Chippeway, pe care îl îndrăgise, săvârşind o astfel de faptă, acesta era un semn sigur că războiul între triburile de indieni începuse.

Deoarece nu aveau nici o unealtă asupra lor, nu putură îngropa cadavrul.

Să-l acopere doar cu pământ nu ar fi fost de nici un folos căci n-ar fi înşelat mirosul fiarelor sălbatice. De aceea îl lăsară acolo şi se îndepărtară către locul unde se afla cerbul pe care îl vânase Zum-Zum. Îl despicară şi luând fiecare câte o jumătate pe umăr, se înapoiară la râu.

După câteva minute erau gata de plecare şi barca se depărta de ţărm. Kalamazu e o apă foarte repede, presărată cu mici cataracte sau uneori chiar căderi de apă. În partea aceea însă nimic nu le opreşte călătoria. Vânătorul de albine îşi luă plin de mâhnire rămas bun de la cabana lui. O îndrăgise. Avusese noroc în ţinutul acela şi mierea pe care o găsise acolo era mult mai bună decât oricare alta.

Cei doi vâslaşi nu trebuiră să se obosească prea mult deoarece curentul puternic împingea uşor barca înainte. Călătoria ţinu toată după amiaza şi noaptea următoare. Fluviul făcea multe cotituri, însă în general el se îndrepta către nord. Malurile erau împădurite şi numai ici colo se zăreau raze de lumină prin desişurile pădurii. Deoarece munca în barcă era uşoară, putură să vorbească în voie. Bourdon găsi de asemenea prilejul să privească pe tovarăşul său cu mai multă atenţie decât înainte. Cu toate că drojdia lăsase urme adânci pe faţa lui Gershom, trăsăturile lui arătau încă urmele unei vizibile frumuseţi masculine.

Culoarea lui trebuie să fi fost sănătoasa, ochiul său albastru foarte lucitor, obrajii lui proaspeţi şi trandafirii, acum însă arăta istovit, pleoapele înroşite, privirea ochilor tulbure, vorbirea greoaie, mişcările lui dezordonate. În special nasul începuse să se umfle şi să se acopere de un roşu aprins care trădează pe

băutor.

Gershom cobora dintr-o familie săracă din Massachusetts. Când intrase în şcoala primară, o văduvă bogată luă sub protecţia ei pe sora lui şi-i făcu o educaţie aleasă Când Gershom se căsători, luă pe soră-sa la dânsul şi cu aceasta începu viaţa de nomad a familiei. Cam în acelaşi timp începuse să bea. Când părăsi locul său de naştere, avea 1 000 dolari averea lui şi a surorii sale, dar când sosise la Detroit nu-i mai rămăsese nimic din bani. Ajunsă în regiunile sălbatice, familia lui se găsea într-o sărăcie lucie.

El vroia să pornească spre Chicago, garnizoană de frontieră, pentru a ocupa acolo un post de cantinier. În drumul său, trecând peste lacul Michigan, la revărsarea fluviului Kalamazu, barca lui fu luată de furtună şi împinsă în susul fluviului. El găsi o cabană părăsită şi se stabili acolo pentru o vreme, câştigând existenţa pentru el şi cele două femei cu ajutorul puştii de vânătoare.

Când află de la unii negustori că un vânător de albine ar locui în susul fluviului, hotărî să se ducă în căutarea lui. Aceasta se produse însă sub influenţa beţiei căci de fapt el nu ştia ce-i mâna într-acolo şi ce i-ar putea folosi cunoştinţa unui astfel de om.

Bourdon îşi dădu seama că prin izbucnirea războiului dintre Anglia şi America, toate planurile lui şi ale lui Gershom se vor nărui şi că viaţa lor va fi în pericol.

Însoţitorul său îl ascultă cu atenţie şi interes şi părea îngrijorat de soarta nevestei şi surorii sale. El îşi privi noua sa situaţie cu toată seriozitatea, căci de câteva zile era complet treaz, întrucât în ultimele 48 de ore nu băuse un strop de drojdie.

— Ar fi trist dacă n-aş putea ajunge în Chicago, murmură el, căci aş fi vrut să vând acolo două butoiaşe de drojdie pe care le duc cu mine – adică, numai unul şi jumătate căci unu e aproape gol. Aş fi făcut cu ele afaceri bune cu soldaţii şi Pieile Roşii.

— Despre asta mă îndoiesc, Gershom, răspunse surâzând Bourdon, căci îţi eşti singur un client prea devotat. Ascultă sfatul meu şi lasă-te de băutură.

— E foarte greu să te dezveţi dintr-odată de o veche obişnuinţă, răspunse Waring. Soţia şi soră-mea m-au îndemnat demult la asta şi eu însumi o ştiu prea bine că patima băuturii e nenorocită, dar mă îndoiesc că m-aş putea hotărî să cedez drojdia mea unor oameni străini fără ca să-mi torn din când în

când şi mie câte un pahar.

Trei zile după plecarea de la cabana lui Bourdon ajunseră spre seară la îmbucătura râului Kalamazu. Când se apropiară de localitatea unde Gershom îşi lăsase soţia şi sora, vânătorul de albine observă la tovarăşul său semne de înfrigurată nelinişte; ceea ce arăta totuşi o inimă bună, cu toate că părăsise două femei într-o astfel de regiune sălbatică.

— Mă tem că omul la beţie uită de îndatoririle sale, murmură Waring, altfel n-aş fi lăsat în singurătate pe soţia şi sora mea. Domnul fie lăudat, iată şi cabana de unde se ridică fum, dacă nu mă înşeală ochii. Uită-te într-acolo Bourdon, mie parcă mi s-a aşternut un văl în faţa ochilor.

— Da, cabana e acolo şi fumul la fel.

— E liniştitor. Dacă acolo arde un foc atunci cei ce l-au făcut nu trebuie să fie departe şi poate să găsim ceva de mâncare. Gândul că am putut să le părăsesc pe femeile acestea fără să îngrijesc de provizii mă chinuie mereu.

Tăcu deodată şi lăsă vâslele în voia lor cuprins parcă de o slăbiciune mortală. Bourdon zări pe mal o femeie care privea în direcţia râului.

— Ea este, murmură Gershom; asta e nevasta mea şi jur că a stat deseori ore întregi acolo aşteptând clipa când fluviul m-ar aduce înapoi. Să mă ierte Dumnezeu că m-am purtat aşa urât cu dânsa.

— Aşa îmi place să te văd, prietene, spuse încet Ben; şi cred că un om pe care nişte femei de treabă îl urmează în singurătate trebuie să aibă şi el unele calităţi frumoase. Femeia aceea plânge desigur de bucurie.

— Asta e firea ei, zise mişcat Gershom. Lasă-mă să cobor căci vreau să-i vorbesc. Tu poţi între timp să-ţi continui drumul şi dacă o întâlneşti pe sora mea spune-i că sunt iarăşi aici.

Vânătorul de albine vâsli către ţărm.

Spre surprinderea lui, Dorothea Waring nu era numai e femeie cumsecade, ci chiar toarte drăguţ îmbrăcată. Pe când Gershom alergă spre dânsa, Bourdon îşi continuă drumul, apoi, în faţa pădurii în care se afla locuinţa lui, coborî din kanu şi se îndreptă spre cabană.

În faţa ochilor săi apăru o fiinţă ce-i păru din altă lume. Era atât de frumoasă, atât de gingaşă, că se opri s-o privească plin

de admiraţie. Pielea ei era de o albeaţă strălucitoare, pe care erai obişnuit să o întâlneşti în saloane şi nu în sălbăticie. Obrajii ei erau trandafirii, buzele de un roşu viu. O privire mai atentă a lui Bourdon îl făcu să recunoască în această fiinţă pe sora lui Gershom, Margaret Waring, sau cum o botezase el „Ghiocelul”, căci avea o mare asemănare cu fratele ei, doar că trăsăturile ei erau mai regulate şi mai blânde.

Ochii ei arau albaştri, pârul părea ca de aur. O viaţă de pribegie şi o şedere neîntreruptă în aer liber dăduse acestei fete minunate o sănătate înfloritoare şi nimic nu trăda în înfăţişarea ei că era deprinsă cu munci grele, cu toate că un ochi mai ager ar fi putut vedea unele urme pe mâinile ei.

— Dumneata eşti desigur „Ghiocelul”, i se adresă Bourdon apucându-i mâna şi privind-o în faţă cu uimire. Şi bucurie, „Ghiocelul” despre care Gershom Waring mi-a vorbit în atâtea rânduri cu multă dragoste.

— Aşadar, eşti un prieten al fratelui meu, răspunse Margaret cu un surâs nevinovat pe care Ben îl găsi fermecător. Cât de mult ne bucurăm că e iarăşi aici Cinci nopţi îngrozitoare am fost singure şi fiecare tufiş ni se părea că ascunde a Piele Roşie.

— Pericolul a trecut. Ghiocelule, dar mai aveţi aici un duşman pe care trebuie să-l nimicim.

— Un duşman? Aici suntem numai noi două, Dorothea şi cu mine şi nimeni n-a venit la noi, de la plecarea lui Gershom în căutarea vânătorului de albine, care ar locui mai în susul râului, în luminişurile pădurii. Dumneata eşti acela?

— Fireşte, Ghiocelule, dar crede-mă că aveţi un duşman în cabană pe care trebuie să-l îndepărtăm. Acest duşman se cheamă drojdia şi e ascuns undeva în butoaie. Arată-mi locul unde îl pot găsi ca să pot să-i dau de leac, înainte ca Gershom să înceapă iarăşi să bea.

Acum înţelese ea ce vroia vânătorul. Ea roşi mai întâi, o paloare se întinse pe obrajii ei, duse mâna la piept şi sta nehotărâtă înaintea lui.

— Vrei să îndrăzneşti aceasta? exclamă ea. Ambele butoaie se află în şopronul din dosul casei. Bourdon nu şovăi nici un moment. Cabana lui Gershom era situată pe povârnişul unui deal, la picioarele căruia curgea un pârâu.

În alte timpuri, Bourdon s-ar fi gândit să păstreze cel puţin

butoaiele, în împrejurarea actuală însă nu trebuia pierdută nici o secundă. De aceea împinse hotărât primul butoiaş pe jumătate gol pe povârnişul dealului şi în clipa următoare apele pârâului îl înghiţiră.

— Acum, celălalt! E încă plin. Grăbeşte-te!

Ben luă al doilea butoiaş şi-i dete drumul pe povârniş. Acesta luă drumul celui dintâi, sări, datorită greutăţii mai mari, peste stâncă şi se sparse la picioarele dealului în mii de bucăţi.

— S-a făcut, răsuflă Ben. Această drăcească băutură nu va mai transforma nici un om într-un animal.

— Domnul fie lăudat, murmura Margaret; când nu bea, nu e om rău. Providenţa te-a trimis ca să înfăptuieşti această binefacere.

— Ei se înapoiară la cabană şi se aşezară în aşteptarea lui Gershom şi a Dorotheiii. Nu dură multă vreme şi sosiră şi ei. Faţa femeii strălucea de bucurie.

Dorothea nu era aşa frumoasă ca Margaret, însă părea drăguţă cu toate necazurile pe care le avusese de Îndurat. Era în floarea vârstei şi bucuria revederii se zărea acum în ochii ei. Ea salută voioasă pe Ben Bourdon ca şi când ar fi ştiut de cât folos îi fusese acesta.

— L-am povestit ce am făcut împreună, zise Gershom, Spre liniştea mea. Aflu că aici totul o încă în regulă. Abia astăzi după amiază au coborât trei luntrii cu indieni din susul râului şi au pătruns în lac. Deoarece focul nu era aprins şi nu ieşea fum. Au crezut că e o cabană părăsită şi au trecut fără să se sinchisească.

— Dacă am avea pace, spuse Ben, n-aş găsi nimic extraordinar în asta. Acum însă trebuie să ne ferim din calea Pieilor Roşii şi deoarece vântul bate puternic încoace, trebuie socotit ca aceştia nu vor putea înainta pe lac cu bărcile lor şi vor fi obligaţi să se înapoieze. Atunci ar fi foarte uşor să-şi aducă aminte de această cabană şi o vor căuta ca să se adăpostească în ea. S-a pus preţ pe scalpul albilor şi de aceea e recomandabil să fim prevăzători.

— Să urcăm pe dealul din spatele cabanei, propuse Margaret; de acolo se poate vedea o bună parte a lacului Michigan. Întrucât bărcile au trecut pe aici acum vreo două ore, le-am mai putea zări.

Acest sfat înţelept fu urmat imediat. Când ajunseră pe deal, în faţa ochilor lor se desfăşura priveliştea întregii păduri cu îmbucătura râului şi apa lacului scânteind în bătaia soarelui ce apunea.

Trei puncte mărunte se zăreau în apropierea uscatului, dar depărtarea era aşa de mare că nu se putea desluşi cu ochiul liber în ce direcţie înaintau. Ben se folosi de ocheanul său şi se convinse că bărcile se îndreptau către îmbucătura fluviului.

Cuprinşi de groază, se refugiaseră cu toţii în cabană.

— Trebuie să ascundem tot ce se află aici, spuse Bourdon, care îşi recăpătase cel dintâi sângele rece. Şi să părăsim acest loc cât se poate de repede. Fără îndoială că indienii vor urca încoace; nici să nu ne gândim că o să treacă cu vederea un adăpost atât de bun pentru ei. Vor distruge tot ce vor găsi sau ce vor crede ei că nu merită să fie luat. Dacă le cade în mână ceva ce ar trăda prezenţa unui alb, atunci ne vor urmări, căci scalpurile se plătesc bine în Montreal. Într-o jumătate de oră putem să ducem în desişul din apropiere tot ce e am şi dacă stingem focul şi procedăm cu inteligenţa necesară putem da locului o înfăţişare atât de părăsită şi pustie că sălbaticilor nu le va da prin cap că puţin timp înainte se mai aflau albi pe aici.

— Dar nu vor observa urmele picioarelor?

— Noaptea e prea întunecoasă pentru aşa ceva. Şi către ziuă urmele propriilor lor picioare vor fi atât de numeroase că nu a să mai pontă să se descurce. Spre norocul nostru purtăm cu toţii mocasini după cum văd şi asta e un mare avantaj. Fiecare clipă e preţioasă şi trebuie să ne grăbim. Femeile să transporte rufăria – noi ducem această ladă – şi acum înainte.

Bulendrele lui Gershom nu reprezentau cine ştie ce. Două cufere – unui mai mare şi celălalt mai mic – conţineau toată îmbrăcămintea lui şi a femeilor şi puţinele lucruri de valoare ce le păstraseră în viaţa lor de pribegie. Nu le trebuiră decât douăzeci de minute pentru a îndepărta din colibă tot ce ar fi putut trăda prezenţa albilor.

Lucrurile fură duse atât de departe, că nu era de aşteptat o cercetare din partea indienilor şi, de asemenea, avură grijă să facă de nedescoperit camera de merinde, aleasă în grabă. Aceasta se afla într-un loc plin de buruieni şi tufişuri în al căror desiş nu se putea pătrunde decât printr-o anumită parte, care fu

făcută de negăsit.

Îndată ce treaba fu încheiată, se urcară din nou pe deal ca să cerceteze împrejurimile şi să afle ce s-a întâmplat cu bărcile indienilor.

Ei stabiliră că aceste bărci nu erau mai departe de o jumătate milă şi erau împinse cu iuţeală de un vânt puternic, în zece minute aveau să ajungă la ţărmurile nisipoase de la îmbucătura râului.

Unde să se ascundă în timpul şederii indienilor? Dorothea şi Margaret voiau să rămână în desişul în care era ascunsă cea mai mare parte din lucrurile lor dar Gershom şi Bourdon fură de altă părere. Bourdon propuse ca pentru orice eventualitate să se urce cu toţii în bărci, pentru ca la nevoie să păstreze posibilitatea de a continua fuga.

În imediată apropiere se afla un braţ al fluviului şi sperau să scape de privirile cercetătoare ale indienilor ascunzându-se în stuful care în acest anotimp era de înălţimea unui om şi acoperea atât malul cât şi o bună parte a apei, lăsând numai trecători înguste.

Propunerea lui Ben ca să se ascundă acolo cu bărcile fu primită cu bucurie. Când voiră să se urce în bărci se auzi deodată glasul lui Gershom: „Pentru numele lui Dumnezeu, am uitat cu totul de butoaie. Dacă vor cădea în inimile sălbaticilor o să avem o petrecere frumoasă. Lasă-mă să cobor, Dorothea, căci trebuie neapărat să aduc butoaiele.”

— Nu te osteni, răspunse liniştit Bourdon, am prevăzut primejdia şi am distrus butoaiele. Drojdia s-a împrăştiat şi nu ne mai poate face nici un rău.

Gershom îl privi surprins. Pierderea drojdiei îl amăra mult, dar era mai bine aşa decât să fi curs pe gâtul indienilor, care tot nu i-ar fi dat nimic pentru ea.

Intre timp, Bourdon aşeză o parte din încărcătura lui în barca lui Gershom pentru ca greutăţile să se găsească împărţite egal în cazul unei urmăriri. Când termină, se căţără într-un copac destul de înalt de unde se puteau zări malurile nisipoase şi revărsarea râului.

Vedea lămurit patru bărci urcând fluviul. Era cu una mai mult decât zărise Margaret cu puţin timp înainte.

Capitolul III – ARIPA DE PORUMBEL

Soarele apusese de mult şi de aproape o oră, luna strălucea pe firmament. La lumina ei, vânătorul de albine urmărea mişcările indienilor. Nu se puteau recunoaşte oamenii din bărci şi numai cu mare greutate putu socoti numărul lor. Trei bărci conţineau câte cinci oameni, iar a patra, şase oameni, adică în total, 21 de indieni Debarcară în imediata apropiere a cabanei, căci aici malul nu era acoperit de stuf şi dealul era nu numai un punct de observaţie, ci şi un bun loc de tabără. Se dovedi tocmai că ei încă nu văzuseră cabana căci abia câtva timp după ce debarcaseră, unul din sălbatici, înaintând o bună bucată de la ţărm descoperi astfel mica locuinţă şi de te de ştire printr-un strigăt şi celorlalţi sălbatici, De îndată se adunară în jurul cabanei. „Ghiocelul" se afla sub pomul în care era cocoţat Bourdon. El îi comunică în şoaptă constatarea lui şi ea dete mai departe această ştire celorlalţi doi. Nu se temeau că cineva ar fi putut trage cu urechea.

— Adulmecă de parcă sunt nişte câini de vânătoare pe urma unui vânat. Să dea Dumnezeu să nu fi descoperit ceva ce ar fi scăpat atenţiei noastre. Descoperirea unei căni uitată de noi ne-ar putea trăda în acest moment au simţit mirosul de drojdie. Pe Dumnezeul meu aleargă către şopron şi ţipă ca nebunii. Fără îndoială că urmăresc mirosul de drojdie. Au un miros de copoi. Cum ar putea să le scape aşa ceva când preferă mirosul ăsta aceluia de trandafiri.

— Acest miros ne poate pune în pericol, Bourdon, căci ei ştiu prea bine că drojdia nu creşte din pământ, ca iarba.

— Aici ai dreptate, Ghiocelule. Le-ar putea trece prin gând acestor sălbatici că nu demult au locuit aici fiinţe omeneşti. Acum aprind un foc. Roiesc ca dracii în jurul cabanei. Dar asta ce-o mai fi? Ah! Pe cinstea mea, au un prizonier cu ei.

— Un prizonier? şopti Margaret palidă de spaimă. Să sperăm că nu e un alb.

— Nu! E o Piele Roşie. Stai o clipă să potrivesc mai bine ocheanul meu. Da! Aşa el Am bănuit de la început. Îţi aduci

aminte, Ghiocelule, că fratele tău ţi-a povestit de doi indieni pe care i-am adăpostit la mine. Unul era un Pottawatomi, celălalt un Chippeway. Pe cel dintâi l-am găsit, după ce ne părăsise, în pădure; era mort şi scalpat. Cel de-al doilea e acum acolo prizonier. El voia să ajungă la Chicago trecând lacul şi acum cu toată şiretenia lui a căzut în mâinile duşmanilor săi. Ferice de el dacă duşmanii lui n-au aflat încă ce s-a întâmplat cu căpetenia, al cărui cadavru l-am găsit rezemat de un pom.

— Crezi că sălbaticii s-ar răzbuna asupra acestui nenorocit, de moartea tovarăşului lor?

— El e în serviciul americanilor, pe când tribul Pottawatomi este în slujba englezilor. Singur acest fapt ar fi suficient să pecetluiască soarta lui.

— Se pregătesc să-i tortureze?

— Mă îndoiesc că se va întâmpla încă în noaptea asta. Unii din ei fierb mâncarea de seară, alţii mai urmăresc mirosul de drojdie. Ah! Margaret, aş da toată mierea să-l pot salva pe Aripă de Porumbel. E un băiat foarte bun şi sunt convins că dacă m-ar vedea pe mine în mâinile Pottawatomilor ar face imposibilul pentru a mă elibera.

— Ce-ai putea face, unul contra douăzeci de sălbatici.

— L-au încătuşat de mâini şi de picioare şi l-au legat de un pom. Nu-i dau nimic de mâncare şi nici nu-l lasă măcar să stea jos.

Luna dispăru în nori. Întunecimea care se lăsase împiedică pe Bourdon să mai observe ceva.

Coborî deci din pom şi, tăcuţi, luară loc cu toţii în barcă. După un răstimp se sculă şi spuse că a luat hotărârea să facă o recunoaştere în direcţia cabanei.

Gershom îl sfătui să mai aştepte până când sălbaticii se vor culca. Ben avu totuşi altă părere. El socotea că atâta timp cât Pieile Roşii erau ocupaţi cu pregătirea mâncării, veghea lor era mult mai slabă decât în orele când cea mai mare parte ar fi dormit şi când santinelele ar fi cu cea mai mare băgare de seamă.

După ce Zum-Zum expuse planul său, îşi luă rămas bun şi dispăru în întunericul nopţii.

Cabana era aşezată pe povârnişul unei înălţimi, care era înconjurată din toate părţile de un teren cu mărăciniş, printre

care mlaştina îşi crease drumuri largi, cunoscute numai anumitor locuitori.

Distanţa dintre cabană şi pomul din care Bourdon observase mişcările sălbaticilor putea să fi fost cam de vreo milă şi aici terenul era foarte mlăştinos. Cine cunoştea împrejurimile trebuia să urmeze numai o anumită direcţie, indicată prin anumiţi pomi şi tufişuri, pentru a reuşi să străbată teafăr mlaştina în timpul nopţii. Cine nu cunoştea această cărare trebuia să facă un ocol de la 3 până la 4 mile dacă ar fi vrut să ajungă de La cabană la locul unde era ascunsă familia.

La marginea mlaştinei Ben se opri pentru a verifica încărcătorul armei; înainte de a păşi mai departe, auzi în spatele lui un zgomot slab. Se întoarse şi văzu că Margaret îl urmase. Mişcat de acest gest, el îi apucă mâna şi căută s-o liniştească.

— Eşti prea îndrăzneţ, spuse ea încet. Crezi că ai să găseşti drumul pe o noapte atât de întunecoasă? N-aş putea să-ţi fiu de vreun folos?

— N-aş vrea să te expui unui pericol – dar fie – vino cu mine până la pomul cel mare din mijlocul mlaştinei Acolo îţi voi spune ce ai putea face pentru mine.

Pomul despre care vorbea Bourdon era un ulm uriaş care umbrea cu frunzişul său o bună parte a terenului dimprejur. De acolo se vedea foarte desluşit cabana.

Amândoi rămăseseră o clipă înmărmuriţi în faţa minunatei privelişti nocturne, apoi Ben explică însoţitoarei sale cum l-ar putea ajuta.

Drumul de la copac, prin mlaştină, era mai uşor de găsit decât drumul de la cabană înapoi. În mijlocul mlaştinei se aflau mai mulţi ulmi ce se asemănau între ei aşa că îi era teamă ca nu cumva să se rătăcească în cazul când ar fi silit să fugă. Rătăcindu-te în mlaştină erai pierdut fără speranţă. Rugă de aceea pe Margaret să-l aştepte aici. Cu o mică lanterna camuflată pe care o avea totdeauna asupra lui, Margaret, la un semnal convenit, trebuia să indice locul către care urma să se îndrepte.

Aceşti doi tineri, care nu se cunoşteau decât de câteva ceasuri, se simţeau stăpâniţi de o încredere reciprocă, afirmată în mod obişnuit abia după ani de zile de cunoaştere.

Bourdon se pierdu din nou în întunericul nopţii în direcţia

focului care ardea cu flăcări mari în apropiere de cabană. La lumina flăcărilor, Margaret vedea pe Chippeway legat de pom. Stând în picioare şi îl observă cu o deosebită atenţie căci îşi zicea că Bourdon îşi va face apariţia numai în apropierea lui.

Mergând prin mlaştină, Ben îşi aţintise privirea tot în aceeaşi direcţie. Ei nu avea să se teamă că ar putea să-l vadă cineva, căci focul lumina numai vârful dealului şi nici o rază nu cădea pe povârnişul lui.

Atâta timp cât Bourdon, în înaintarea lui, nu făcea nici un zgomot, el nu putea fi descoperit. Totuşi un lucru îl îngrijora foarte mult: indienii aveau câini cu ei. El observase pe indieni hrănind aceste animale şi doi dintre ci erau întinşi în iarbă, între cabană şi prizonier Bourdon ştia că dulăii indieni erau foarte atenţi, aveau un miros excelent şi erau în stare să caute urmă pe mare distanţă. Chiar dacă i-ar reuşi să se apropie da prizonier şi să-l elibereze, aceste javre îndrăcite l-ar putea urmări în fuga lui.

Jumătate din sălbatici erau încă treji, cu toate că se părea, că terminaseră masa. Simţurile acestor oameni erau foarte dezvoltate şi Bourdon era extrem de prevăzător în timp ce se târa ca să ajungă cât mai aproape de tabăra lor. În cele din urmă. Ajunse până la marginea luminii focului. Rezemă arma de un pom şi scoase cuţitul pentru ca la momentul nimerit să poată tăia frânghiile cu care era legat Aripă de Porumbel.

Câinii ridicară capul şi adulmecară; unul din ei începuse chiar să mârâie. Fără să vrea, prizonierul ciuli urechile auzind câinii agitându-se.

Era cineva în apropiere, ameninţa vreun pericol? Se întrebă el, ascultând cu toată încordarea. Deodată i se păru că aude şoptindu-se numele său; apoi i se păru că această voce misterioasă pronunţă numele de „Bourdon”.

Aceasta îi fu de ajuns indianului; el scoase un oftat care nu putea să deştepte nici o bănuială, însă prietenului său ascuns, el îi spusese destul de lămurit că l-a înţeles. Apoi totul se cufundă în tăcere. Prizonierul aşteptă cu răbdarea obişnuită a indianului, până când, după puţine minute, simţi că un cuţit îi tăia uşor legăturile.

Vânătorul de albine era totuşi destul de deştept ca să nu taie frânghia groasă cu care Chippeway era legat da pom, căci tăind această frânghie prizonierul ar îi căzut ca un butuc. Legăturile

puternice împiedecaseră circulaţia sângelui şi membrele trebuiau să-şi revie din amorţeală. Pe când Chippeway freca mâinile şi încheieturile, Bourdon făcu pe la spate acelaşi lucru frecându-i picioarele. Câinii nu se mişcau de la locul lor, dar nu erau deloc liniştiţi. Indienii însă, care erau obişnuiţi să fie înconjuraţi de lupi, vulpi şi alte animale sălbatice, nu dădeau nici o atenţie acestor semne de nelinişte.

Deodată, doi sălbatici ieşiră din cabană.

— Priveşte Chippeway, şopti Bourdon, căpetenia ordonă unuia din oamenii lui să te supravegheze. Să aşteptăm până ce războinicii vor adormi sau s-o luam la fugă înainte ca santinela să sosească aici?

— Să aşteptăm mai bine. Tu ai e armă şi ai şi un tomahawk. Tu omoară-l, eu îl scalpez.

Chippeway pronunţă aceste cuvinte pe un ton atât de înverşunat că din nou câinii ridicară capul şi începură să mârâie. Tânărul războinic se apropie încet de prizonier. Cu o mişcare rapidă Bourdon tăie ultima frânghie ce-l mai ţinea legat pe Chippeway, apoi se târî repede înapoi către pomul unde îşi lăsase arma şi începu, în convingerea că Aripă de Porumbel îl va urma, sa coboare încet către drumul ce ducea prin mlaştină. Abia după ce ajunse jos, se opri şi se uită înapoi. Chippeway mai stătea lângă pom ca şi cum ar fi fost încă legat, santinela în drumul ei spre prizonier se oprise lângă tovarăşii săi ce erau întinşi în iarbă şi se pregăteau de culcare.

Vânătorul de albine era surprins de liniştea netulburată cu care Aripă de Porumbel aştepta santinela.

Acesta se aşeză în iarbă lângă pom. La început se păru ca nu observă că legăturile prizonierului erau tăiate. Însă deodată sări în sus şi se repezi la el. Cu iuţeala fulgerului, Chippeway încercă să-i smulgă cuţitul din mână, amândoi se încleştară şi în clipa următoare se rostogoliră amândoi de-a lungul povârnişului În acelaşi timp, Pottawatomi scoase un ţipăt îngrozitor care puse toată banda pe picioare. Câinii începură şi ei să latre. O gălăgie infernală răsună deodată în tăcerea nopţii. Bourdon îşi de te seama de pericolul în care se afla atât el cât şi Margaret. Totuşi nu vru nici un moment să-l părăsească pe Aripă de Porumbel. Pe când stătea încă nehotărât, zări deodată santinela, apărând iarăşi pe vârful dealului. El şchiopăta înaintând spre foc, ca şi

cum şi-ar fi scrântit piciorul. Deodată, Bourdon auzi paşi după câteva clipe Chippeway se afla lângă el. Înainte ca vânătorul de albine să ghicească glodurile lui Aripă de Porumbel, acesta îi smulse arma din mână ţinti asupra santinelei, al cărui chip se distingea în lumina focului şi trase. Pottawatomi sări în sus, scoase un urlet, căzu pe spate şi se rostogoli pe povârniş.

Aripă de Porumbel scoase cuţitul din centura lui Bourdon şi dispăru în direcţia unde spera să găsească pe inamicul rostogolit de pe deal. Ambiţia sa îl mâna să rişte totul pentru a pune mâna pe scalpul acestuia – ceea ce pentru un războinic indian reprezenta lucrul cel mai de valoare.

Vrea zece sălbatici se adunaseră între timp la marginea povârnişului şi cercetau împrejur cătând în întuneric. Bourdon se aştepta ca dintr-o clipă într-alt a aceştia să coboare să-l urmărească pe fugar încarcă arma din nou, pregătindu-se pentru orice eventualitate, când deodată Chippeway apăru lângă el înapoindu-se de la sângeroasa lui treabă. Indienii dispăruseră şi ei după povârniş, se auziră comenzi scurte, câinii începură să chelălăie şi un ţipăt ascuţit le dădu de veste că sălbaticii o porniseră în urmărirea inamicului.

Bourdon îşi însemnase bine drumul de întoarcere şi se îndreptă către pomul din mijlocul mlaştinei, însă în graba retragerii se rătăci şi împreună cu prietenul său rămase nehotărât pe loc. În direcţia pe care o luase nu mai putea înainta, căci terenul era aşa de moale că se înfundau până la genunchi. Cu fiecare pas mai departe se expuneau unui pericol de moarte.

Câinii descoperiseră cadavrul, trecură de el şi năvăliră în mlaştină, fără să se sinchisească de greutăţile drumului. Indienii îi urmau. La început aceasta nu-l nelinişti pe Bourdon, căci ştia că şi ei vor fi nevoiţi să se oprească sau să se înapoieze. Totuşi se gândea că şi ei vor trebui să se întoarcă pe acelaşi drum expunându-se astfel câinilor şi inamicilor săi. Nu avea însă de ales. În cel mai rău caz, clinii trebuiau să fie ucişi dacă s-ar fi apropiat prea mult de ei. Aripă de Porumbei îl urmă cu resemnarea caracteristică indienilor, pe care nici un pericol nu-i putea tulbura.

— Acolo e, cred, pomul pe care îl caut, exclamă Ben cu bucurie. Dacă izbutim să ajungem la el, suntem salvaţi. Ajunşi acolo, Bourdon scoase puţină pulbere din corn, o presără pe o

cracă ce era îndreptată în direcţia locului unde aştepta Margaret şi-i dete foc. Deodată ţâşni o flacără, luminând destul de tare pentru a fi văzută la mare distanţă.

Margaret înţelese imediat semnul şi răspunse cu un semnal luminos servindu-se de lanternă. Bourdon căpătă astfel siguranţa direcţiei ce avea de urmat şi o porni mai departe cu însoţitorul său. În câteva minute ajunseră la pom unde îl aştepta fata.

— E un zgomot îngrozitor, murmură „Ghiocelul” plin de spaimă. Parcă ar fi o întreagă haită. Să fugim către bărci, desigur că fratele meu şi soţia lui ne cred pierduţi. Deoarece distanţa nu era prea mare, ajunseră repede la locul undo se aflau bărcile. Chelălăitul câinilor se auzea din ce în ce mai aproape şi nu era nici o îndoială că animalele găsiseră drumul prin mlaştină. Era de temut ca fiarele să găsească locul de îmbarcare. Vânătorul de albine socoti deci că e mai bine să se îndepărteze. Imediat se urcă în barca lui şi vâsli în direcţia fluviului. Gershom, în a cărui barcă se urcase Aripă de Porumbel, îl urmă. Deoarece trebuiau să vâslească în cea mai mare linişte, nu se îndepărtaseră încă destul de bine şi câinii şi apărură lătrând pe mal, urmaţi de o ceată de sălbatici, care se opri pe locul pe care ei tocmai îl părăsiseră.

În timp ce fugarii se îndepărtau fără zgomot prin stufărişul râului, la adăpost de privirile indienilor, ei auzeau lămurit cum aceştia vorbeau între ei.

Bourdon, căruia dialectul Pottawatomi lor nu-i era străin, înţelese fiecare cuvânt. Indienii erau convinşi că Aripă de Porumbel nu putea să fi dispărut decât înotând, sau cu o barcă, căci aceasta reieşea din atitudinea câinilor. Hotărâră deci să continue urmărirea cu bărcile lor.

— Trebuie să le apucăm înainte şi să le luăm bărcile, înainte ca ei să ajungă la ele, spuse Bourdon şi se pregăti să pună în aplicare acest plan. Întunericul le oferea un adăpost destul de bun; focul de pe înălţime le servea drept punct de orientare şi nu era deloc greu să găsească locul unde indienii îşi ţineau bărcile. Până aici se auzeau ţipetele sălbaticilor, care se înapoiau la cabană. Ei. Strigară de departe tovarăşilor ler să coboare repede la râu şi să pregătească bărcile.

Na era lucru tocmai uşor să pună mâna pe bărci şi să le îndepărteze. Vântul sufla încă destul de tare şi cele două bărci

uşoare cu câte o singură pereche de vâsle trebuiau să meargă contra vrutului, remorcând fiecare câte alte două bărci. Reuşiră totuşi să se îndepărteze atâta de ţărm că putură să dispară la adăpostul întunericului, când sălbaticii ajunseră la ţărm căutându-şi bărcile. Fugarii îşi asiguraseră astfel un mare avantaj, căci erau în posesia tuturor bărcilor, pe când duşmanii lor erau obligaţi să rămână pe ţărmul de nord al râului, care la îmbucătura lui era atât de lat că forma o barieră de netrecut. Albii aveau toată libertatea de mişcare pe când indienii trebuiau să-şi caute drumul pe uscat.

Bourdon se îndreptă acum către un alt braţ al râului, acoperit de asemenea cu stuf des şi se opri într-un loc favorabil, pe celălalt mal. Pe când femeile pregăteau cina, căci de la fuga din cabană nu luaseră nimic în gură, Ben îl întrebă pe Chippeway în ce fel căzuse în mânile duşmanilor săi. El constată că a ghicit când atribuise moartea lui Picior de Curb, prietenului său; dar Aripă de Porumbel se apără contra mustrărilor pe care i le făcu Bourdon pentru această faptă. El declară că Picior-de-Cerb era un spion englez şi avea intenţia să omoare pe vânătorul de albine. După părerea lui, atât Bourdon cât şi Gershom ar fi fost pierduţi dacă nu ar fi împiedicat planurile lui Pottawatomi. Când Chippeway se culcase apoi pe malul râului, fusese descoperit de cei din tribul Pottawatomi. La început voiră să-l ducă cu ei la Chicago pentru a-l chinui acolo; deoarece însă vântul sufla prea tare pe lac, fură nevoiţi să se înapoieze. Ei veniseră în trei bărci, dar pe drumul de întoarcere, întâlniseră o a patra care se alătură lor.

Aşa suna povestea simplă a lui Aripă de Porumbel.

Nu putuse şti ce gânduri ascunse aveau. Faptul că Pottawatomi voiau să se îndrepte către Chicago, după spusele lui Chippeway, îl îngrijora foarte mult pe Bourdon. Ce căutau ei la Chicago când tribul lor era în solda englezilor? Nu cumva căzuse. Şi acesta în mâinile englezilor? Nu putea să creadă că o ceată aşa mare de indieni pornise la drum ca să omoare un singur alb.

Pentru a obţine o lămurire, Bourdon se hotărî să se apropie cu barca de tabăra indienilor.

Poate că reuşea să-i spioneze pe Pottawatomi şi să afle vreo indicaţie preţioasă din spusele lor. El împărtăşi Margaretei ceea ce îi spusese Chippeway şi ceea ce era hotărât să facă; vâsli apoi

în direcţia râului, unde se iasă dus de curent, până ajunse la un punct de unde putea să vadă bine cabana.

Capitolul IV – PANĂ DE CORB

Sălbaticii se adunaseră la sfat, când Bourdon ajunse în apropierea cabanei.

Se afla la o bătaie de puşcă de ei şi în siguranţă datorită întunericului, deşi bănuia că indienii puseseră sentinele de-a lungul malului.

Pottawatomi nu erau lămuriţi asupra numărului duşmanilor. Împuşcătura şi moartea unuia din tovarăşii lor îi făcuse să creadă că cineva venise în ajutorul lui Aripă de Porumbel, deoarece arma şi cuţitul lui Chippeway erau încă în mâinile lor. Cabana părea nelocuită de multă vreme căci urmele fugarilor nu fuseseră observate în întuneric şi nici păduricea unde ascunseseră uneltele şi îmbrăcămintea nu fusese descoperită.

De unde venea însă mirosul de drojdie? Se întrebau indienii. Acest fel de miros era atât de puternic că Pottawatomi nu-şi puteau explica originea lui. Mirosul era mai cu seamă puternic în apropierea povârnişului pe unde Ben lăsase să se rostogolească butoaiele.

După ce indienii vorbiră multă vreme fără nici un rezultat, luară răşină şi urmară pe o căpetenie de a lor, care părea să aibe un nas foarte fin şi care îi conduse la locul unde se spărsese unul din butoaie, drojdia revărsându-se pe pământ. Aici iarba era pe alocuri încă umedă şi mirosul atât de pătrunzător încât indienii nu mai aveau nici o îndoială că răspândirea drojdiei se petrecuse de scurtă vreme. Nu le trecea prin cap că un om cu mintea întreagă ar fi putut să risipească drojdia. Sălbaticii se aplecară, băgară nasul adânc în iarbă şi inhalară aroma ce le era atât de plăcută. Câţiva dintre ei se dădură acestei plăceri numai scurtă vreme, apoi se ridicară pentru a continua cercetările lor. Aceştia îşi dădeau seama că drojdia fusese risipită de mână omenească şi îşi mai ziceau că persoana în chestiune trebuie să fi avut un miros serios pentru aceasta; că văzându-i venind, oamenii risipiseră mai bine drojdia decât să o lase să cadă în mâinile lor.

Bourdon ghici gândurile indienilor din gesturile lor. Pe când ţinea sub observaţie cabana şi împrejurimile, el uită cu totul de

barcă, pe care vântul puternic o împinsese de la mal. Îşi dete seama de asta abia când ajunse într-un loc unde stuful era mai puţin înalt. Acest loc se găsea în faţa focului sălbaticilor şi aproape în bătaia luminii.

Tocmai în momentul când barca lui Bourdon ajunse în acest punct, treceau pe acolo doi indieni. EL ascultă convorbirea lor, ba deosebi chiar scârţâitul mocasinilor lor pe nisip. În asemenea împrejurări nu se putea gândi la o retragere. Nu-i rămânea decât o posibilitate de salvare. Apucă repede câteva buruieni şi se ţinu cu putere de ele aşa că ţinu barca pe loc. Stuful era destul de înalt dar se sfârşise după câţiva metri, de unde începea iarăşi apa curată. Brâul de stuf care împrejmuia aici râul măsura vreo 10 picioare de la ţărm. Indienii erau atât de aproape încât lumina focului cădea nu numai asupra lor, ci şi asupra bărcii lui Bourdon.

Între timp, majoritatea sălbaticilor se adunaseră pe locul unde se spărsese unul din butoaie. Focul de pe înălţime începu să se stingă şi întunericul se răspândi în jurul cabanei. O lumină puternică venea acum din alt loc unde indienii aprinseseră alt foc, ca să cerceteze terenul. Tot povârnişul şi pârâul de la picioarele lui erau feeric luminate. Cufundat în contemplarea acestei privelişti, Bourdon nu-şi dădu seama că este luat de curent, când deodată botul bărcii se lovi de ţărm cu un zgomot uşor. Inima încetă să-i mai bată, apoi apucă din nou vâslele încercând să fugă, dar îşi dete imediat seama că nu mai era cu putinţă. Cei doi indieni îi zăriseră şi erau atât de aproape de el că nu aveau decât să întindă mâna ea să apuce barca, Ben se sculă în picioare, coborî şi întinse mâna celui dintâi indian: „Pace ţie”.

Un strigăt atrase imediat toată banda de indieni; ei păstraseră acel calm care îi caracterizează pe indienii americani.. Salutul lui fu înapoiat chiar cu o oarecare politeţe. Apoi cercetară barca.

Bourdon se felicită: că se scăpase la timp de aproape toată încărcătura; înainte de a întreprinde această cercetare..

Indieni! Nu găsiră deci nimic altceva decât o puşca, un corn cu pulbere şi un săculeţ de gloanţe, precum şi câteva mărunţişuri care făceau parte din echipamentul Feţei Palide. Mierea, pieile, merindele şi muniţia, le lăsase în grija prietenilor săi.

Pottawatomii nu-şi ascunseră bucuria că barca era pentru ei un mare câştig, căci acum puteau să treacă peste Kalamazu şi să se îndrepte în ce parte ar fi vrut.

Între timp, Ben avu fericita idee de a se recomanda sălbaticilor drept medic, adică un fel de vrăjitor. El ştia cât de superstiţioşi sunt indienii, faptul că găsiseră pe povârniş miros de drojdie şi că nu putuseră găsi o explicaţie pentru asta i-ar face să creadă mai uşor în şmecheriile unui om care face miracole.

O namila de indian ce vorbea engleza veni în faţa lui Bourdon şi-i puse unele întrebări într-o formă destul de politicoasă.

— Cine a omorât pe tânărul tovarăş şi i-a luat scalpul?

— A pierdut oare fratele meu vreun războinic? răspunse Ben cu nevinovăţie. Da! Da! Asta o văd eu şi o ştiu căci un medic ştie toate Ei bine, asta a făcut-o un duşman.

— Ce fel de duşman? Cum vine un duşman aici? Cum a putut lua el scalpul unui Pottawatomi când toate cărările sunt deschise?

— Cărările nu sunt deschise. Nu trebuie să ascunzi adevărul unui medic căci asta nu are rost. A izbucnit războiul între părintele de la Washington şi părintele de la Quebec. Pentru acest motiv un duşman ia celuilalt scalpul.

— Asta e adevărat. În privinţa asta nici o supărare. Ce fel de duşman fusese însă? O Piele Roşie sau o Faţă Palidă?

— O, Piele Roşie? Un Chippeway cu numele de Aripă de Porumbel. Voi l-aţi legat ca să-l transportaţi la Chicago ca să-l chinuiţi. El a rupt însă legăturile, a fugit, a împuşcat pe tânărul vostru războinic şi i-a luat scalpul.

— Da de unde ştii tu asta? Strigă căpetenia uimită. Nu cumva l-ai ajutat tu?

— Eu o ştiu căci un medic ştie tot ce se întâmplă, răspunse liniştit Bourdon. Nu te pripi Pottawatomi, asta e un loc fermecat, aici creşte drojdie.

Un strigăt de surprindere scăpă tuturor indienilor. Felul sigur şi vorbirea lui de oracol făcu o mare impresie asupra indienilor.

— Drojdie creşte aici, continuă Ben pentru a întări această impresie. Vreau să vă arăt. Veniţi cu mine şi vă voi conduce la locul unde trebuie să săpaţi ca să găsiţi Izvorul de drojdie.

Sălbaticii scoaseră un urlet de bucurie şi înconjurară pe Ben pentru a merge cu dânsul. Chiar cei mai înţelepţi fură înşelaţi de spusele vânătorului de albine, Gândul că acest medic putea descoperi o sursă de drojdie îi umplea de bucurie. Zum-Zum înţelese că scăparea lui ţinea de ducerea la bun sfârşit a rolului

său. „Vrăjitorul” trebuia să dea o dovadă a artei sale şi Ben se apucă de treabă. Nu numai cu hotărâre ci cu toată isteţimea lui. Deoarece el fusese cel ce rostogolise butoaiele, el ştia că în locul acela unde sălbaticii dăduseră de mirosul de drojdie şi apoi aprinseseră un foc, se spărsese butoiul pe jumătate gol. Ei nu descoperiseră Însă locul unde se spărsese celălalt butoi. El se apropie de acest loc căci îşi spunea că acolo mirosul trebuie să fie mult mai puternic; poate că ar găsi chiar puţină drojdie între pietre.

El însoţi toată acţiunea lui de mişcări şi gesturi ce făcură mare impresie asupra sălbaticilor. Scoase deodată binoclul său, chemă pe căpetenia care vorbise. Cu dânsul şi i-l puse în faţa ochilor. Un indian sta îngenuncheat în lumina focului în iarba ce mirosea a drojdie. Bourdon îndreptă asupra lui binoclul şi căpetenia scoase un strigăt de uimire, căci omul îi apăru ca un pitic şi părea că se află la o distanţă enormă. După, asta, Zum-Zum învârti repede lupa şi deodată acelaşi indian se găsea foarte aproape şi mare cât un uriaş. Căpetenia sări speriată înapoi.

— Ce e asta? strigă el. Adineauri, atât de mic şi acum cât un uriaş.

— Asta înseamnă că eu sunt un vrăjitor şi că acestea sunt sticlele vrăjite. Eu pot privi în fundul pământului, mai adânc decât izvoarele şi în înaltul cerului, mai sus decât munţii. Faceţi loc, vreau să vă arăt puterea mea. Veţi vedea izvorul de drojdie, o să-l mirosiţi şi o să beţi.

Sălbaticii îl urmară vrăjiţi. Ei se aşteptau să-l vadă mergând în direcţia focului, el însă se îndreptă către poalele povârnişului. Un războinic mai în vârstă se apropie de el şi îi şopti că e pe un drum greşit.

Bourdon însă îl străfulgera cu privirea şi trecu sigur de el mai departe. Când ajunse la locul căutat, se opri. Un miros deosebit de puternic îi întâmpină pe sălbatici, care începură să adulmece în toate părţile scoţând exclamaţii de uimire.

— Aici să-mi aprindă tinerii războinici un foc, zise vrăjitorul, dar nu un foc ca celălalt, ci un foc fermecat. Am dat de sursa de drojdie şi îmi trebuie un foc vrăjit ca să văd mai bine.

În câteva minute adunară crăci şi stuf şi le deteră foc în urma ordinului lui Bourdon care făcu câteva mişcări ciudate şi pronunţă cuvinte vrăjitoreşti.

— Daţi-vă cu toţii la o parte, ordonă pe un ton energic; este periculos să vă apropiaţi înainte de vreme. La momentul potrivit voi chema pe fraţii mei.

Ei se supuseră, lăsându-l singur. El făcu toate pregătirile. După cum sperase, el găsi pe pământ câteva mici scobituri printre pietrele de stâncă, în care mai rămăsese atâta drojdie cât îi trebuia lui Bourdon să-şi facă jocul de scamator.

În vremea acesta, el se gândi la fugă. Ştia că prea multă vreme nu o să-i poată păcăli pe sălbatici şi se temea de ivirea zorilor când era sigur că aceştia vor ghici înşelătoria lui.

În cazul acesta, îl aştepta o soartă îngrozitoare.

Pe când se plecă asupra urmelor de drojdie, trăgea cu ochiul în toate părţile şi socotea posibilităţile de fugă. Zări în imediata apropiere un desiş şi credea că va putea ajunge în fugă acolo înainte ca indienii să-şi poată încărca armele. La un moment dat era hotărât să-şi încerce norocul, dar când privi în direcţia opusă, întâlni ochii bănuitori ai căpeteniei, care tocmai făcea semn celor doi indieni de lângă el să-şi pregătească armele. Vânătorul de albine renunţă imediat la planul său şi-şi fixă toată atenţia asupra stâncii din care urma să curgă băutura fermecată. Tot gândindu-se cum să-şi continue jocul, îşi zise că a avut mare noroc că veghea căpeteniei îl împiedicase de la planul său, căci uitase cu totul de barcă, pe care nu trebuia s-o lase în mâinile lor. Dacă fugea, trebuia s-o facă cu ajutorul bărcii, căci altfel tovarăşii lui şi tot avutul lor ar fi căzut pradă sălbaticilor.

O bună bucată de vreme ei păşi în lumina focului în sus şi în jos ca şi cum ar căuta sursa, de fapt însă era preocupat de gândul salvării. Deodată îi veni în minte un mijloc de scăpare care putea să aibă succes. Ei continuă cu toată seriozitatea jocul său de vrăjitor, căci trebuia mai întâi să reuşească să înşele pe indieni şi după aceea putea să spere a pune în aplicare cea mai importantă parte a planului său: fuga cu barca. El îngenunche din nou şi găsi câteva scobituri în care, spre bucuria lui, nu găsi nici o urmă de lichid.

— Veniţi, căpitane şi voi curajoşii mei prieteni! Deschideţi larg nările voastre; simţiţi mirosul de drojdie? Aici e stâncă de unde va curge în curând drojdia. La început nu vor curge decât câteva picături, după puţin timp însă va ţâşni atâta lichid că toţi fraţii mei se vor sătura. Marele spirit ştie că fiii lui iubesc drojdia şi el a

trimis pe medicul alb la dânşii ca să le arate izvorul. Priviţi această scobitură, mirosiţi-o, pipăiţi-o şi veţi vedea că e uscată. Căpetenia, care se numea „Pană de Corb”, un războinic mai bătrân care se numea „Norul Negru” şi mulţi alţii se aplecară şi se convinseră că vrăjitorul spunea adevărul. Pe când toţi sălbaticii se îmbulzeau în jurul locului îngenunchind cu toţii ca să vadă mai bine, Bourdon scobi cu un lemn pământul către scobiturile aşezate mai sus, croind astfel mai multe şanţuri înguste prin care în clipa următoare începu să se scurgă lichidul preţios. Minunea se înfăptuise. Sălbaticii scoteau cu toţii urlete de bucurie. Nu numai că miroseau drojdia, dar o şi vedeau chiar. „Pană de Corb” fu cel dintâi care se aplecă căutând să soarbă preţiosul lichid.

— Marele Spirit este favorabil Pottawatomilor, exclamă el. Asta este drojdie curată.

În grabă nebună, indienii se împingeau în jurul stâncii. Fiecare din ei vroia să aibe câteva picături. Se auzea plescăitul acelora care ajungeau să guste din băutură. Strigătele lor de bucurie umpleau văzduhul şi din mica sursă începu să curgă din ce în ce mai mult.

Bourdon ştia însă foarte bine că această scurgere de lichid se va termina curând, căci în scobiturile mai mari nu era decât puţină drojdie. Căuta deci să profite de grozava impresie ce o făcuse asupra indienilor. După câteva minute, ar fi putut să fie prea târziu. Făcând tot felul de semne magice, el se apropie de foc.

— Puterea luminii începu să slăbească, spuse el pe un ton solemn. Am în barca mea ierburi fermecate de care se servesc medicii pentru izbânda operaţiilor lor. Mă duc să le iau. Voi rămâneţi în jurul focului, căci ar fi foarte periculos să-l părăsiţi, atâta timp cât medicul nu a dezlegat farmecul. Ca cât mai mult va arde focul, cu cât mai puternică va fi flacăra lui, cu atât va curge mai multă drojdie. Aşteptaţi-mă.

După aceste cuvinte, el se îndepărtă cu paşi liniştiţi. Îi lăsaseră să plece nestingherit; când însă făcuse jumătate din drum, îşi dădu seama că era urmat de câţiva dintre indieni.

El nu întoarse capul căci aceasta ar fi deşteptat bănuiala lor. El lovi aerul în spatele său, cu o nuia pe care o avea în mână, pentru a se convinge că indienii nu erau în imediata apropiere. Ei

însă interpretară acest gest ca o prevenire de a nu se aventura mai departe şi întrucât, pe de altă parte, medicul se apropiase de ţărm până în bătaia armelor lor, ei se opriră.

Fără să vrea, Bourdon tremura din tot corpul când intră în barcă. Nu îndrăznea încă să se uite înapoi, dar bănuia că puştile lor sunt îndreptate asupra lui şi împuşcăturile vor porni îndată ce se va îndepărta de ţărm. Nu era totuşi timp de pierdut. Orice şovăială din partea lui ar fi putut hotărî pe indieni să alerge după el, fie din curiozitate, fie din bănuială. Agitând nuiaua şi pronunţând vorbele magice, păşi liniştit în partea din faţă a bărcii pentru ca prin greutatea lui să pună barca în mişcare. Liniştit îşi întoarse apoi privirea către indieni. El recunoscu pe „Pană de Corb” şi pe „Norul Negru” care se apropiară şi ei până la 20 de paşi. Nici unul din ei însă nu îndreptă arma asupra lui; ci, dimpotrivă, se rezemată pe armele lor ca şi cum ar fi fost de prisos să le ia în mână. Bourdon se hotărî să rişte totul; dar când privi în barcă constată cu groază că din cele 3 vâsle nu mai rămăsese nici una.

Indienii îşi luaseră toate prevederile pentru o eventuală încercare de fugă din partea lui. Vânătorul de albine pierdu deodată curajul. El căzu pradă disperării. Deznădăjduit, înfipse nuiaua în nisipul ţărmului şi cu o puternică zvâcnire împinse barca spre curentul apei. Oricât de repede se produsese această mişcare, indienii, pare-se că se aşteptau la aşa ceva. Nu părăsise încă bine malul şi răsunară două împuşcături şi toată ceata se îndreptă către mal scoţând urlete de furie. Curentul puternic al apei îndepărtă însă repede barca. Bourdon atinsese brâul de stuf înainte ca să-l fi putut atinge unul din gloanţele care cădeau ca grindina asupra apei. Pe când Bourdon, apucându-se de tulpinele plantelor se vira în stufiş, gloanţele zburau pe lângă urechile lui. După puţin timp, izbuti să dispară în stufiş. Lumina focului ce ardea la cabană nu era destul de tare ca să lumineze râul.

Barca era acum ia o depărtare de vreo 50 de metri de ţărm; strigătele sălbaticilor şi comenzile lui Pana de Corb răsunau încă puternic în urechile lui Ben. Deodată, un plescăit al apei îi dădu de veste că indienii se hotărâseră să-l urmărească înot. Ei ştiau că nu avea vâsle şi sperau să-l ajungă. Bourdon îşi dădea seama de marele pericol în care se afla şi îşi dublă sforţările, dar nu înainta decât foarte încet şi înţelese că salvarea lui o datora

numai faptului că indienii nu ştiau precis în ce parte se găsea. Înotătorii se aflau la o depărtare de vreo 100 de paşi şi el putu să audă desluşit cum se sfătuiau în ce direcţie să o ia. De aceea el nu mai continuă drumul căci îi era teamă că foşnetul stufului putea să-l dea de gol. Înotătorii se apropiată din ce în ce mai mult şi Bourdon apucă arma pentru a doborî pe cel dintâi care s-ar arăta. Deodată însă îi trecu prin cap că ar putea să întrebuinţeze patul armei drept vâslă, după ce ar fi scăpat de urmăritorii săi. Spre bucuria lui însă, vocile înotătorilor se îndepărtară şi gălăgia slăbi; o luaseră în altă direcţie.

Bucuria lui însă se transformă repede în nelinişte. Alte ţipete ale indienilor îi deteră de ştire că se întâmplase ceva care se îndepărtase atenţia de la ei. Să fi venit oare Chippeway încoace? Să fi căutat oare acest îndrăzneţ băiat să mai ia un scalp? Epuizat de sforţările pe care le făcea pentru a se strecura prin stuf, el se opri şi trase cu urechea.

Indienii se opriseră şi tăcuseră şi ei. Probabil că îşi dăduseră seama că fugarul trăgea folos din ţipetele şi gălăgia lor. Şi ştiau cât de greu îi va fi vânătorului să conducă luntrea contra vântului şi de aceea se aşteptau ca barca să fie împinsă mai curând sau mai târziu la ţărm.

Bourdon credea că inamicii renunţaseră să-l mai vâneze, când auzi deodată voci şi plescăitul apei, ca şi când mai mulţi bărbaţi s-ar fi apropiat de el dând stuful la o parte. Apucă arma şi împinse barca mai departe. Prin stufăriş apăru deodată o barcă ţinută de doi sălbatici care o împingeau înainte din ambele părţi. Bourdon nu înţelegea cum putură indienii, fără luptă şi zgomot, să ajungă în posesia ei. El se aplecă mult înainte şi recunoscu în partea din urmă silueta unei femei.

— „Margareta!” La vederea ei, sângele îi îngheţă în vine. Cu iuţeala fulgerului, el lăsă barca să alunece spre stufiş şi când, în clipa următoare cei doi sălbatici trecură înot pe dinaintea lui, se aruncă cu arma în mână în barca cealaltă. Trecu apoi în faţă şi izbi cu patul armei mâinile indienilor ce ţineau barca.

Cu un strigăt de disperare, ei dădură drumul bărcii şi astfel barca putu să se îndepărteze, înainte ca cei doi indieni să-şi fi venit în fire şi să poată să vadă în ce direcţie dispăruse. Totul se petrecuse în mai puţin de câteva secunde şi distanţa între urmăritori şi urmăriţi era mai mare de 20 de metri.

— Eşti rănit, Bourdon? întrebă Margareta cu vocea tremurătoare.

— Nu! Dar tu?

— Sălbaticii puseseră mâna pe barca mea şi porniseră spre ţărm. Era să mor de groază.

— E vreo vâslă în barcă?

— Da! Una e la picioarele tale şi alta o am aici.

— Atunci să pornim repede în căutarea bărcii mele. Dacă o găsim, suntem la adăpost, căci mizerabilii ăştia nu vor mal putea trece fluviul. Ajută-mă Margaret, căci barca nu trebuie să fie departe.

Căutară câtva timp cu mare încredere, când deodată Margareta zări barca pierdută. Bourdon o prinse şi o legă de barca în care se afla. În câteva minute se găseau în largul apei şi vâsliră fără întrerupere îndreptându-se către celălalt ţărm.

— Nu voi uita niciodată gestul acesta, Margaret spuse Ben, mişcat. Dar acum să căutăm repede un adăpost.

Tot căutând adăpostul, Ben îi povesti păţania lui. El îi descrise amănunţit cum vrăjea el drojdia din stâncă şi râdea şi se amuza de naivitatea sălbaticilor care se lăsaseră păcăliţi de trucurile lui.

Capitolul V – CEI TREI STRĂINI

În ziua următoare se sfătuim ce aveau de făcut. Desigur, erau acum la adăpost de atacul indienilor deoarece aceştia nu se puteau apropia de ei; totuşi le păru mai înţelept să se depărteze cât mai repede de locul acela.

Deoarece vântul continua să bată puternic în contra curentului, era aproape imposibil să ajungă la îmbucătura râului cu lacul; chiar dacă ar fi reuşit, ambarcaţiunile uşoare s-ar fi putut bine răsturna. Trebuiau deci să se resemneze şi să aştepte vreme mai bună. Pentru a vedea care e situaţia sălbaticilor, Bourdon se urcă în pomul de unde mai observase odată tabăra inamicilor. Când să se urce însă în pom, zări o barcă ce venea dinspre lac. În acelaşi timp, observă că indienii indicau prin semnale poziţia lor. Poate că ocupanţii bărcii aparţineau tribului lor. Dar tot aşa de bine puteau să fie şi străini, pe care, prin semnele lor, sălbaticii puteau să-i ademenească, apoi să-i atace şi să le ia luntrea. Oricum ar fi fost trebuia făcut totul pentru a împiedica pe aceşti oameni să se întâlnească cu indienii. În caz că erau duşmani, s-ar fi putut isca o luptă cu ei căci erau numai trei, iar necesitatea de a pune stăpânire pe barcă ar fi justificat chiar un procedeu violent.

Îndemnat de aceste motive, Bourdon alergă la un punct de pe mal, neacoperit de stuf şi făcu semn bărcii ce se apropia, să se ţină aproape de malul sudic al fluviului. Unul din ocupanţi ridică mâna şi îndreptă barca spre locul unde se afla Ben.

Gershom, Dorothea şi Margaret veniră şi ei. Plini de curiozitate şi nerăbdare, priveau barca şi se pregăteau sa primească pe noii veniţi Vânătorul de albine urmărea barca prin binoclu.

— La proră stă un alb în uniformă de soldat, raportă el. Cel de al doilea e de asemenea un alb; după înfăţişare, pare a fi un preot; al treilea e fără îndoială însă o Piele Roşie.

— Ce ar căuta aici un preot? întrebă mirată Margaret.

— Sunt mulţi misionari care vizitează satele indiene, răspunse Ben. Acest străin e, desigur, unul dintre aceştia.

— În orice caz ar fi auzit de izbucnirea războiului şi vrea

desigur să se înapoieze în oraşul său, atâta timp cât mai are scalpul pe cap.

— Barca vine de la nord, zise Chippeway. Unde vor să ajungă albii, dacă nu aparţin nici englezilor, nici americanilor. Pe uscat nu există nici o cărare deschisă pentru ei, căci, după cum îmi spuneau Pottawatomii. Când am căzut în mâinile lor, fortul Chicago a fost şi el atacat şi cucerit de englezi.

— Ce? Şi Chicago, exclamă Ben uimit.

— Mackina şi Chicago.

— Atunci stăm prost, dar iată că se apropie barca. Omul de la proră era într-adevăr un soldat; cel de la mijloc, un misionar, iar Pielea Roşie arăta a fi cel puţin un războinic de vază, dar nici măcar Chippeway nu putea să-şi dea seama cărui trib aparţine.

— Salut pe toată lumea, spuse soldatul coborând pe uscat. Sper că avem prieteni în faţa noastră şi că suntem bine veniţi.

— Sunteţi bine veniţi, răspunse Bourdon. Bine veniţi ca prieteni pe care întâmplarea ni i-a scos în cale, mai cu seamă că văd că eşti în serviciul americanilor.

— Chiar aşa este. Dorim să ajungem la Chicago dar vântul ne obligă să amânăm călătoria pe apă.

— Dar Chicago şi Mackina sunt ocupate de englezi.

— Atunci trebuie schimbam planul, domnule Amin, exclamă soldatul, adresându-se misionarului care era numit astfel pentru că întrebuinţa foarte des acest cuvânt.

— Ai dreptate caporale, răspunse el pe un ton care arăta că în orice împrejurare a vieţii se încredinţa voinţei lui Dumnezeu. În asemenea împrejurări, am face bine să ne încredinţăm lui Wa-Wa-Nosh. El ne-a adus până aici şi nu putem găsi un conducător mai bun.

Bourdon se cutremură auzind acest nume. Auzise nu demult de el, căci Pottawatomi pomeneau des de el, dar şi printre coloniştii albi ca şi în garnizoane era cunoscută această căpetenie şi era surprins că aceşti doi oameni se putuseră încredinţa unui indian cu o faimă atât de rea. Părea ca nu aparţine unui trib cunoscut, dar cu toate acestea avea o mare înrâurire asupra tuturor. Ei datora puterea şi faima lui zvonului că nici un alb care căzuse în mâinile lui nu scăpase nescalpat. Se povestea ca omorâse mişeleşte până acum peste 46 de albi. Să nu fi ştiut soldatul şi misionarul nimic despre asta? Probabil că

era totuşi aşa, căci nici Gershom şi nici cele două femei nu aţâţară vreun semn de nelinişte auzind numele acestei temute căpetenii. Crezu deci nimerit să-şi ascundă sentimentele sale, mai cu seamă că şi Aripă de Porumbel părea să fie mai mult încântat decât îngrijorat de această întâlnire. Liniştea în care acest Chippeway salută pe noul venit, îl făcu să presupună că pentru moment nu-i ameninţa nici un pericol.

— Desigur, domnule Amin, spuse caporalul, Wa-Wa-Nosh e un bun conducător şi un om hotărât, dar noi trăim acum timpuri de război şi trebuie să ne încredinţăm armelor noastre, fiecare după ocupaţia şi caracterul său: dumneata, ca predicator, Bibliei; eu, ca soldat, puştii şi baionetei mele.

— Ah! Domnule caporal, exclamă misionarul, la ce folosesc armele soldatului? Vedeţi doar că Mackina şi Chicago au fost cucerite cu toate că erau apărate de tunuri. Pe mine însă, omul dezarmat, Dumnezeu m-a scăpat de sălbatici şi m-a adus aici la ţărmul Kalamazului, întreg şi sănătos: Dar ce ne sfătuieşti acum Wa-Wa-Nosh? Încotro să ne îndreptăm? Îţi pun mai întâi ţie această întrebare căci cunoşti mai bine această regiune. Dacă tu crezi, pot cere ajutorul Domnului ca să-mi călăuzească paşii.

Între timp, coborî şi Wa-Wa-Nosh pe ţărm. El purta ca semn al puterii şi rangului său un colan de lut în jarul gâtului; pe pieptul lui atârna imaginea a doi şerpi de culoare albă – semnul distinctiv al tribului căruia îi aparţinea. Nu ştia însă nimeni afară de dânsul ce trib era, de unde venea şi unde era stabilit. Părul lui era, după obiceiul indian, tuns scurt de tot, afară de o singură buclă; pe faţă şi pe piept nu se vedeau nici un tatuaj şi nici o vopsea.

Trăsăturile sale arătau îndrăzneală şi energie. Nasul semăna cu un cioc de vultur, privirea era hotărâtă, liniştită şi pătrunzătoare. Avea bărbia slabă şi ieşită în afară, buzele subţiri şi dinţi puternici şi regulaţi. În jurul gurii avea un surâs; prietenos.

În bucla de păr era înfiptă o singură pană de vultur. În brâul de piele, frumos împodobit, purta cuţitul şi tomahawkul. Corpul îi era acoperit de o cămaşă de vânătoare din piele de cerb, împodobită cu franjuri şi pantaloni din acelaşi material, ce-i ajungeau până la genunchi, iar în picioare purta mocasini. Ducea cu dânsul o puşcă lungă, un corn cu pulbere şi un săculeţ cu

gloanţe.

Când Wa-Wa-Nosh puse piciorul pe uscat, el salută politicos pe toată lumea. Se purtă în totul ca un american din bună societate şi nici un ochi exersat n-ar fi putut descoperi sentimentele ascunse ale inimii sale. Bărbaţilor le întinse mâna, femeilor le aruncă o căutătură repede, cu care ocazie frumuseţea Margaretei făcu asupra lui o adâncă impresie.

— Salut, spuse el cu vocea profundă. Salut pe tineri şi bătrâni. Venim la voi ca prieteni ca să poposim şi să mâncăm în wigwamul vostru. Cine e căpetenia voastră?

— Aici nu e nici căpetenie, nici wigwam, răspunse Bourdon. Noi suntem oameni simpli şi nici unul din noi nu are vrea misiune din partea statului. Eu trăiesc din adunatul mierii şi mă îndrept către Nord ca să mă înapoiez în colonie. Tovarăşul meu e cantinier în forturi şi se îndreaptă spre Sud, dar cum armele vorbesc acum, nu ştiu dacă vom putea ajunge la ţintele noastre.

— Unde e wigwamul fratelui meu? întrebă Wa-Wa-Nosh.

— Departe, în susul Kalamazului. Ne aflam în cabana de pe malul celălalt, când sosi deodată o ceată de Pottawatomi şi a trebuit să fugim.

— Aţi făcut foarte bine, spuse Wa-Wa-Nosh. Voi sunteţi americani şi ei sunt englezi. În timp de război, toţi indienii pornesc în căutare de scalpuri. Feriţi-vă să fiţi prinşi de Pottawatomi.

— Cum să ne ferim de asta? Noi le-am luat lor bărcile. Dacă treceţi râul, vor avea din nou o barcă pentru a ne urmări. Promiteţi-ne că veţi aştepta până ce ne vom fi îndepărtat.

— Ea trebuie să mă duc la dânşii, răspunse Wa-Wa-Nosh, altfel ar putea să bănuiască ceva; dar de barcă nu se vor atinge.

— Cum vrei să-i împiedici? Eşti singur şi ei sunt aproape douăzeci.

— N-aveţi nici o teamă; toate căpeteniile mă cunosc, nimeni nu se va atinge de barca mea, dacă eu îi opresc.

— Cei de colo sunt în serviciul englezilor şi pe dumneata te văd în tovărăşia unui soldat american.

— Wa-Wa-Nosh se duce unde vrea. El e ba la Pottawatomi, ba la tribul irochezilor; şi tribul Chippeway îl cunoaşte foarte bine. Toate şase triburi il cunosc, ba chiar toţi indienii. Trebuie să trec râul şi să mă întâlnesc cu Pană de Corb.

Nu era nici o pălăvrăgeală în felul în care Wa-Wa-Nosh vorbea de puterea lui; el se exprima într-un fel simplu ca unul ce ara obişnuit să fie socotit un om de mare importanţă.

— Vă puteţi bizui pe Wa-Wa-Nosh, prieteni, interveni misionarul; ceea ce promite, se ţine de cuvânt. Îl cunosc bine şi m-am încredinţat cu totul lui. Când spune că Pottawatomii nu vor avea barca lui, fiţi siguri că nu o vor avea. Nu vă luaţi după zvonurile ce circulă asupra lui. Deoarece cei doi însoţitori nu se împotriviră intenţiei lui de a se duce la Pottawatomi, Ben nu mai protestă nici el. De îndată ce Wa-Wa-Nosh porni luntrea către ţărmul celălalt, Ben şi Margaret se urcară pe o înălţime pentru a vedea în ce fel îl va primi Pottawatomii pe Wa-Wa-Nosh.

Acesta vâsli direct către ţărmul opus. După puţin timp, el lăsă vâslele şi scoase din tolba lui un pacheţel pe care îl deschise.

Apărură nu mai puţin de şapte scalpuri proaspete.

Pottawatomii observară barca atunci când pătrunsese pe cursul râului şi se adunaseră la ţărm aşteptând-o. Când Wa-Wa-Nosh se aflã la câţiva paşi de ţărm, el se lăsă dus de curent, se ridică şi agită scalpurile. Acesta păru să fie semnul după care îl recunoscură indienii. Ei izbucniră în urlete de veselie şi numele de Wa-Wa-Nosh se plimbă din gură în gură.

Pană de Corb şi Nor Negru înaintară pentru a-l saluta, pe când ceilalţi rămaseră respectuoşi în urmă. El le întinse mâna şi le pronunţă numele – căci îi cunoştea de mai înainte – apoi adresă şi celorlalţi salutul său.

— Tatăl meu e bine venit, spuse Pană de Corb fiind cel mai mare dintre Pottawatomi. După cum văd, el a luat din nou multe scalpuri împuţinând astfel numărul albilor. Vom ajunge oare vreodată ziua când wigwam-urile lor vor arăta ca şi crăcite stejarilor în timpul iernii?

— Numai Marele Spirit poate să o spună, răspunse Wa-Wa-Nosh foarte serios. El nu ne-a uitat, dar mai trebuie să avem multă răbdare.

— Numărul albilor creşte ca iarba din câmpie. Cu fiecare vară, ei, se fac mai numeroşi, în câţiva ani nu vom mai avea de mâncat decât câini, dacă nu cumva câinii albilor ne vor fi mâncat pe noi.

— Pământul a fost dat de Marele Spirit Pieilor Roşii; el ne va ajuta să alungăm pe străini.

— Dar aceşti străini sunt din ce în ce mai îndrăzneţi şi şiretenia lor întrece orice închipuire. Chiar acum câteva ore a fost la noi un medic alb şi ne-a amăgit în aşa fel că nu mai ştim ce să credem despre el.

Apoi îi povesti lui Wa-Wa-Nosh de omorârea lui Picior-de-Cerb, de capturarea lui Aripă de Porumbel, de fuga luă şi de vizita vânătorului de albine. Ei nu ascunse ca vrăjitorul reuşise să-i păcălească prin înşelătoriile lui.

Wa-Wa-Nosh ghici numaidecât, după descrierea ce i se făcuse despre medic, că acesta nu putea să fi fost decât vânătorul de albine, pe care îl cunoscuse pe ţărmul celălalt, dar ei nu spuse nimic şi schimbă vorba. Gândul lui era ocupat de planul căruia i se devotase şi acest plan nu era nici mai mult nici mai puţin decât unirea tuturor Pieilor Roşii într-un singură naţiune şi alungarea albilor din aceste regiuni. Succesele sale personale pe care le dobândise ca războinic şi vorbitor îl convinsese că el putea să realizeze acest plan măreţ şi măreţ ar fi fost într-adevăr dacă n-ar fi căutat să-l realizeze cu cruzimea şi setea de sânge a unui sălbatic.

Dar el se înşela amarnic, nesocotind puterea albilor. Ei nu ştia nimic despre înalta cultură a Europei şi nu bănuia ce puteri erau albii în stare să opună neştiutorilor indieni.

Consfătuirea aceasta dintre Wa-Wa-Nosh şi Pană de Corb ţinu aproape un ceas. Ei şedeau deoparte pe un trunchi de copac şi nici unul dintre Pottawatomi nu îndrăznea să se apropie le ei.

— Tatăl meu nu vrea deci să ia scalpul albilor care sunt cu dânsul înainte de a-şi fi ajuns scopul său, spuse Pană de Corb când Wa-Wa-Nosh se sculă pentru a-şi lua rămas bun. Cui va aparţine însă scalpul lui Chippeway?

— Unui războinic din tribul Pottawatomi; dar numai după ce mă voi fi servit de Aripă de Porumbel pentru atingerea scopului meu. Se află acum în puterea mea patru bărbaţi albi şi două femei albe; şi dacă fiecare Piele Roşie va omorî atâţia, ţara va fi în curând curăţată. Pronunţând aceste cuvinte, ochii lui Wa-Wa-Nosh străluceau de atâta ură încât chiar Pană de Corb se dete speriat înapoi.

— Pentru astăzi e destul, spuse Wa-Wa-Nosh. Fratele meu ştie acum tot ce are de făcut. Mai întâi de toate, nici un fir de păr al albilor nu trebuie atins, ei sunt proprietatea mea. Când va veni

momentul, cuţitul lui Wa-Wa-Nosh va fi gata. Pottawatomii îşi vor recăpăta bărcile şi ne vor urma în susul apei. Ei ne vor găsi în luminişurile din apropierea preeriei căci Pieile Roşii vânează cu plăcere acolo. La timpul potrivit va veni şi răzbunarea.

După această înţelegere, Wa-Wa-Nosh se îndepărtă. Când ajunse iarăşi pe ţărmul de Sud, el găsi adunată toată societatea. Comunicarea lui că Pottawatomi se vor retrage, dar că bărcile trebuiau înapoiate produse o mare bucurie lui Gershom şi celor două femei. Bourdon însă nu-şi putu stăpâni o adâncă neîncredere. Totuşi nici aici el nu vedea vreo posibilitate să contrazică hotărârile lui Wa-Wa-Nosh. La un moment dat i se păru chiar că a bine, că în astfel de împrejurări ar fi mai la adăpost în luminişurile din interiorul pădurii. De aceea când Wa-Wa-Nosh se oferi să-i însoţească până acolo şi să-i ferească de orice pericol, el se închină în faţa hotărârii generale de a primi sfatul căpeteniei, căci înţelese că drumul pe apă, după căderea forturilor Chicago şi Mackina, ar fi periculos sau chiar imposibil.

Încrederea pastorului Amin şi a caporalului în Wa-Wa-Nosh era împărtăşită şi de Gershom şi de cele două femei care vedeau în această căpetenie un prieten de nădejde. Tuturor le păru foarte bun planul de a ajunge în Detroit traversând peninsula.

Wa-Wa-Nosh lăsă pe albi să ia hotărârea; el le expuse planul său şi nu mai insistă, de parcă i-ar fi fost indiferent dacă ar călători pe apă sau pe uscat. De fapt însă el era încântat că îi reuşise înşelătoria, căci nu se îndoia nici un moment că îl vor urma. El ştiuse să-şi asigure încrederea oarbă a misionarului şi a caporalului şi râdea cu plăcere că şi ceilalţi se supuneau influenţei sale chiar vânătorul de albine nu mai avea nici o bănuială. Erau toţi în mâinile lui şi cu aceasta era asigurat de alte patru scalpuri, căci era încredinţat că aceşti patru albi nu vor scăpa cu viaţă.

Capitolul VI – CASTELUL DE MIERE

Abia când se pregăti de plecare, în sufletul lui Bourdon se născură noi îndoieli. Îşi reaminti deodată tot ce auzise despre caracterul lui Wa-Wa-Nosh şi e adâncă îngrijorare puse stăpânire pe el. El comunică Margaretei temerile sale. Nu se putu hotărî s-o părăsească, deoarece în inima lui încolţea dragostea pentru această fată şi simţea că şi-ar putea sacrifica viaţa pentru dânsa.

Dacă ea s-ar fi putut hotărî să-l însoţească în această călătorie pe apă, el ar fi preferat acest drum către Detroit celui de pe uscat, dar ea declară cu hotărâre că nu poate părăsi pe fratele şi cumnata ei şi această declaraţie îl hotărî să-i urmeze.

Bourdon trebuia să fie cu dânsa în caz de pericol şi astfel el îşi înlătură temerile sale fiind hotărât să-şi lege destinul său de al Margaretei, să-şi rişte viaţa dacă va trebui, să rămână alături de dânsa până la urmă.

Cu toate acestea, neliniştea nu-i da pace. Înainte de plecare, el îl trase la o parte pe Chippeway, sperând să afle de la dânsul oarecari lămuriri asupra lui Wa-Wa-Nosh şi asupra gândurilor lui.

— Şi tu Aripă de Porumbel te bucuri, desigur, că nu mai ai de ce te teme din parte Pottawatomilor căci Wa-Wa-Nosh spune adevărul.

— Crezi tu asta, răspunse Chippeway. Eşti doar medic. Ai putea să-mi spui cine este acest Wa-Wa-Nosh?

— Pentru asta nu sunt un vrăjitor destul de bun. Eu pot să găsesc doar o sursă de drojdie, spuse Ben surâzând. De ce îl numesc oamenii şi „Regele Scalpului”?

— Deoarece adună toate scalpele pe care le poate găsi. Bine, bine, asta o faci şi tu, Aripă de Porumbel.

— Dar eu nu iau scalpul prietenilor mei şi nici de la alb ce ar fi prietenul meu. Wa-Wa-Nosh nu are însă nici un prieten alb. Păziţi-vă cu toţii de acest om.

— Asta e şi părerea mea, Chippeway, orice ar gândi despre el misionarul şi caporalul. Noroc că ne putem încredinţa ţie; între timp însă trebui să lăsăm lucrurile să-şi urmeze cursul şi să vedem cum se vor desfăşura.

Călătoria în susul râului începu. Bărcile greu încărcate înaintau foarte încet. Vremea era frumoasă, pădurea de-a lungul malului Kalamazului oferea un adăpost plăcut şi călătoria părea un voiaj de plăcere la care o întârziere de o săptămână sau mai mult nu mai avea nici o importanţă.

Adesea, popasul ţinea mai multe zile. Aripă de Porumbel pleca la vânătoare, iar Bourdon făcea câte o cercetare împreună cu câinele său Stock, pentru a da de urma vânatului. Caporalul Flint şi Gershom se odihneau pe pajiştea verde şi misionarul profita de timp pentru a discuta cu Wa-Wa-Nosh, în care misionarul avea din ce În ce mai multă încredere.

Caporalul căzu şi el victima şireteniei lui Wa-Wa-Nosh. Împreună cu misionarul, era convins de bunăvoinţa şi prietenia acestui om, ale cărui gânduri şi intenţii erau zi şi noapte îndreptate asupra distrugerii rasei albe. Indianul acesta însă ştia să se prefacă, atunci când convenea planurilor sale şi putea să ascundă atât de bine intenţiile sale, că ar fi înşelat oameni mai pătrunzători şi mai cunoscători de suflete decât aceşti doi bărbaţi.

Deoarece se asigurase atât de misionar cât şi de caporal, atenţia lui se îndrepta acum către vânătorul de albine, care, ca şi ceilalţi, pe zi ce trecea devenea mai puţin bănuitor. Neîncrederea devenea din ce în ce mai slabă în inima lui Bourdon şi Wa-Wa-Nosh se strecură din ce în ce mai mult în sufletul său.

Atitudinea indianului nu trăda nimic din intenţiile lui. Nu le arăta vreo atenţie deosebită şi avea aerul că nu se sinchiseşte deloc de ceea ce ar putea gândi despre dânsul Bourdon. Planurile lui secrete le ascundea cu grijă în sufletul lui şi chiar cine l-ar fi cunoscut, nu ar fi putut descoperi la dânsul cel mai mic semn de falsitate. Felul lui de-a fi era atât de natural încât părea firesc. Dar Aripă de Porumbel bănuia primejdia ce ameninţa pe albi din partea lui Wa-Wa-Nosh; bănuiala lui se întemeia pe anumite comunicări pe care le aflase fiind o Piele Roşie.

Fireşte că faţă de dânsul Wa-Wa-Nosh nu era atât de deschis şi încrezător ca faţă de Pană de Corb, pe care îl iniţiase fără înconjur despre intenţiile lui faţă de cei patru albi. El ştia că Aripă de Porumbel nutrea sentimente duşmănoase faţă de Pottawatomi, dar asta îi era indiferent, căci bănuia că nu e un

prieten al albilor; nefiind însă sigur de aceasta, era foarte rezervat faţă de dânsul. Pe de altă parte, Chippeway aflase destul de la dânsul pentru a nu se încrede în el, dar nu destul ca să fie încredinţat de bănuielile sale.

Wa-Wa-Nosh nu se gândea să se asocieze uneia din naţiunile în război, dorea mai degrabă să le vadă sfâşiindu-se între ele; izbucnirea războiului făcuse să reuşească operaţiile lui, încurajându-l la noi eforturi. El socotea momentul potrivit pentru executarea planurilor sale.

O singură dată în cursul călătoriei pe Kalamazu, vânătorul de albine observă ceva la Wa-Wa-Nosh, care redeştepta bănuielile sale. A patra zi a călătoriei, pe când societatea ajunsă la o cascadă a fluviului se odihnea, el observă privirile lui Wa-Wa-Nosh plimbându-se de la un alb la altul cu o expresie drăcească.

Fără să vrea inima începu să-i bată mai repede căci nu-şi aducea aminte să fi văzut vreodată într-un chip omenesc aşa o privire perfidă, totuşi această constatare fusese atât de fugitivă încât fu repede uitată.

Era ciudat că Margaret manifesta o încredere deosebită faţă de acest Wa-Wa-Nosh şi atitudinea ei contribui să liniştească pe vânătorul de albine. Wa-Wa-Nosh înconjura, de asemenea, pe tânăra fată cu deosebită atenţie. Frumuseţea ei, blândeţea ei şi veselia ei nevinovată fermecară aproape pe acest sălbatic crud.

A unsprezece zi, după plecarea de la îmbucătura fluviului, bărcile ancorară în micul golf din faţa locuinţei lui Bourdon. Razele soarelui ce apunea luminau „castelul de miere”, mândrii stejari, pajiştea verde, precum şi florile dimprejur. Vânătorul de albine coborî şi se îndreptă spre casă. Cu o privire rapidă, se convinse că ea rămăsese nevătămată şi necălcată de picior de om.

Aici era de lucru pentru toată lumea până peste cap. Cabana era neîncăpătoare pentru atâţia oameni. Femeile se instalară în castelul de miere, iar bărbaţii îşi aranjară un nou adăpost. Când totul fu gata, se construiră palisade pentru a forma aşezarea într-o mică cetate unde s-ar putea opune rezistenţă unui eventual atac al sălbaticilor.

Wa-Wa-Nosh părea să nu pună mare preţ pe măsurile de apărare ce se luau. Îşi zicea că nu era numai decât nevoie să-şi prindă victimele sale în acest loc. Poate, pe de altă parte, se

încredea în numărul superior al indienilor, care, la chemarea lui, se vor aduna în luminişurile din apropiere. El privea cu nepăsare lucrările ce se făceau, ba împinse şiretenia lui atât de departe că le dădea albilor câte un sfat. Pe când Ben tăia pomii destinaţi palisadelor şi Margaret era ocupată cu un lucru de mâna, misteriosul sălbatic stătea ore întregi lângă ei, nemişcat ca o statuie şi ochii lui cătau când la Ben, când la tânăra fată. Nimeni nu ar ei putut să spună ce se petrecea în sufletul închis al acestuia şi când vreodată scăpa câte o privire de cruzime sălbatică, aceasta nu dura decât o clipă.

Aripă de Porumbel nu lua parte la aceste lucrări de apărare, el pleca la vânătoare şi îngrijea societatea cu vânat. Întorcându-se, într-o zi, el îl luă la o parte pe Bourdon şi-i comunică despre cadavrul lui Pottawatomi că nu mai era acolo şi odată cu el dispăruse şi arma. Această comunicare îl nelinişti pe Bourdon, dar se bucura că palisadele erau aproape gata, căci – îşi zicea el – oamenii din tribul lui Picior-de-Cerb nu se vor retrage până nu vor fi făcut o vizită şi la castelul de miere.

Se îndoia că influenţa lui Wa-Wa-Nosh îi va feri de răzbunarea indienilor.

Între timp, palisadele fură întărite şi erau destul de puternice pentru a inspira albilor un sentiment de siguranţă. Se sfătuiră unde să se adune, în interiorul întărituri, în caz de pericol. Semnalul în acest caz urma să fie dat de un sunet de corn, căci între lucrurile lui Gershom fuseseră găsite un corn şi o trâmbiţă.

Provizii şi apă fură adunate în cantităţi suficiente înăuntrul palisadelor; nu lipsea nici praful de puşcă şi nici gloanţele. O parte din arme, pe care Bourdon le ascunsese în micul său arsenal fură de asemenea adunate, astfel încât „Castelul de miere” semăna cu o mică cetate care ar fi putu rezista unei forţe superioare.

Vânătorul de albine răsuflă uşurat când, cu căderea serii, ultimele lucrări fiind terminate, putu să-şi vadă opera gata, căci în seara aceea Aripă de Porumbel, întorcându-se de la vânătoare, îi comunică o nouă ştire neliniştitoare. Dăduse de urme, în luminişuri, care nu mai lăsau nici o îndoială de prezenţa în apropiere a războinicilor indieni. Fireşte nu văzuse nici unul din ei, dar urmele erau limpezi.

Sălbaticii nu-şi dăduseră nici cea mai mică osteneală să facă

să disparā aceste urme, cu toate căci ar fi trebuit să ştie că se aflau în apropierea albilor. Chippeway găsise şi o tabără care trebuia să fi fost părăsită cu câteva ore înainte.

Cu o extraordinară perspicacitate. Cu care indienii sunt înzestraţi de la natură, îşi dăduse seama că această ceată se compunea din şaptesprezece războinici. Putuse, de asemenea, să stabilească şi faptul că numai patru din ei aveau arcuri şi suliţe, pe când ceilalţi erau prevăzuţi cu arme.

— Oh! exclamă Bourdon după ce ascultase pe Aripă de Porumbel, te temi de vechii tăi duşmani, Pottawatomii, nu e aşa? Ei bine, dacă vor să găsească o nouă sursă de drojdie, am aici un ulcior plin cu acest lichid care va fi suficient pentru acest scop.

— Nu le mai spune nimic acestor Pottawatomi, răspunse foarte serios Chippeway. Dar de ce nu te îndrepţi către colonii? De ce ţii să rămâi mai departe în aceste luminişuri din apropierea preeriei?

— Am auzit că va avea loc acolo o mare adunare a Pieilor Roşii. Wa-Wa-Nosh are intenţia să se alăture celorlalte căpetenii. Ai putea să-mi spui ce scop urmăreşte cu aceasta? Vor să se hotărască de partea cui să treacă în acest război?

— Nu! Asta o ştiu căpeteniile; mai toţi aceştia sunt contra americanilor.

— Nu înţeleg atunci de ce Wa-Wa-Nosh aşteaptă această reuniune cu atâta nerăbdare. Pe cât se pate el aşteaptă de la dânsa lucruri mari. Vei fi şi tu de faţă?

Aripă de Porumbel arunca lui Bourdon o privirā cercetătoare ea şi cum ar fi vrut să afle în ce măsură acesta s-ar fi putut lăsa înşelat de Wa-Wa-Nosh; dar îşi dădu imediat seama că era de mare importanţă să nu divulge tot ce ştie, înainte de momentul potrivit.

— Asta nu o ştiu încă, Zum-Zum, răspunse el în doi peri. Spune-mi tu câţi oameni albi există? I-ai numărat vreodată?

— Oh! Aripă de Porumbe], ai putea tot aşa de bine număra albinele ce ar roii în jurul unui pom dărâmat.

— Vreau să zic, câţi albi ar putea fi în ţara noastră.

— Asta ar fi mai uşor de aflat. Îi socotesc la vreo 8 milioane în care însă sunt cuprinşi şi femei şi copii.

— Cât e un milion? întrebă Aripă de Porumbel. Bourdon păru să priceapă din ce motiv Aripă de Porumbel pune această

întrebare şi îi veni în gând să exagereze puţin.

— Mai mult decât frunzele din pădurea asta; ba chiar din toate pădurile din apropiere, din apropiere şi din depărtare. Un milion e un număr ce nu se poate socoti. Dacă ai orândui oameni doi câte doi şi ai forma un rând strâns, acesta ar putea să se întindă de aici până la Marea cea Mare.

Aripă de Porumbel tăcu: pe faţa lui se citea uimirea, care părea că se transformă în nelinişte. Ceea ce se petrecea în el nu putea să ştie vânătorul de albine, căci ocupat cu lucrările din săptămâna trecută nu-şi dăduse seama că Wa-Wa-Nosh reuşise să atragă în mrejele lui pe Aripă de Porumbel. Reuşise să-l convertească la alte idei şi să-l convingă să vadă în fiecare alb un duşman. Nu fusese lucru uşor, căci Aripă de Porumbel era cu totul legat de Bourdon şi nu se putea împăca cu ideea de a întreprinde ceva contra acestuia. În sufletul lui se dădea o luptă grozavă şi adesea era pe punctul să-şi anunţe prietenul. Dar Wa-Wa-Nosh îi impunea tăcerea şi astfel el tăcu după cum promisese.

— Crezi deci că sunt mai mulţi războinici albi decât roşii? Întrebă deodată Chippeway.

— Mult mai mulţi, răspunse Bourdon. Unui războinic roşu îi putem, opune o mie de albi.

După asta. Aripă de Porumbel încetă discuţia. Nu era încă destul de hotărât să-l părăsească pe prietenul său, cu toate că el nutrea dorinţa, explicabilă la un indian, de a răzbuna nedreptatea făcută rasei sale.

În noaptea aceea, Ben fu deşteptat de un sunet tânguitor. În acelaşi timp se trezi şi caporalul.

— Ai auzit, şopti soldatul. A sunat cornul de două ori; îl vom auzi îndată a treia oară.

Amândoi porniră să vadă cine dăduse alarma, dar în cabană dormeau toţi şi cornul atârna la locul său ca şi cum nimeni nu l-ar fi atins. Se auzi deodată o izbitură puternică în poarta palisadei, ca şi cum cineva voia să pătrundă înăuntru. Recunoscură îndată că era câinele care voia să forţeze intrarea. Vânătorul de albine îl lăsă înăuntru. El fusese lăsat afară deoarece era un păzitor excelent; de aceea purtarea lui fu socotită ca un avertisment de care trebuia ţinut seama. El nu lătrase, căci era foarte bine dresat pentru a nu se trăda printr-un zgomot nefolositor; dar prin

mişcările lui agitate dădea foarte bine de înţeles că-i ameninţă un pericol şi părea că invită pe stăpânii săi să-l urmeze. După o scurtă consfătuire, cei doi oameni deşteptară pe Gershom şi pe Aripă de Porumbel şi-i aşezară ca santinele la poartă, pe când ei porneau la drum să facă o recunoaştere.

Capitolul VI – CONSILIUL DE RĂZBOI

Caporalul Flint, care era foarte curajos, era convins că vor da peste indieni, în timp ce Bourdon se aştepta să găsească un urs. Ei o porniră prin întuneric în urma câinelui. Trecură peste un pârâiaş care se scurgea în Kalamazu şi Ben ştia că vor ajunge îndată într-un loc de unde o coastă râpoasă ducea la o poiană înconjurată de stejari. Când îşi dădu seama că aceasta era ţinta lui Stock, înţelese că trebuie să fie indieni acolo, căci în tot ţinutul nu exista un loc mai potrivit pentru aşezarea unei tabere. Ei înaintau cu cea mai mare băgare de seamă şi când se apropiară de locul acela, Bourdon chemă câinele lângă dânsul ca nu cumva să-i trădeze prin neliniştea lui.

Deodată, strălucirea unui foc risipi orice îndoială.

— Ai dreptate Flint, spuse Ben încet, sunt indieni care s-au aşezat în sfat chiar în poiana din faţa noastră.

— Asta nu prevesteşte nimic bun, murmură soldatul. Când şeful îşi adună căpeteniile, se întâmplă de obicei ceva neobişnuit. Poate că se sfătuiesc dacă să asedieze fortul nostru sau să-l ia cu asalt.

Se strecurară încet către marginea povârnişului şi se ascunseră în dosul unui tufiş printre ale cărui ramuri puteau să vadă locul de la picioarele lor.

Un simţământ de groază îi stăpânea şi aceasta se datora oamenilor pe care îi vedeau acolo, îmbrăcăminţii şi purtării lor. Numărul celor prezenţi era de aproape cincizeci, număr care singur părea de speriat; şi toţi erau războinici, fiecare pictat cu culorile de război. Aceasta o recunoscură de la prima vedere, cu experienţa unora ce avuseseră mult de-a face cu indieni. Părea mai surprinzător faptul că toţi cei prezenţi erau căpetenii, ceea ce arăta că în apropiere trebuia să se găsească un mare număr de Piei Roşii.

Lui Bourdon îi trecu deodată prin minte că acest consiliu ar avea loc din iniţiativa lui Wa-Wa-Nosh şi se aşteptă să-l vadă apărând în mijlocul indienilor.

Indienii nu se aşezaseră jos. Ei stăteau în grupuri, vorbeau

între ei sau se plimbau ca nişte stafii în lungul şi în latul poienei. Nu se auzea nici un zgomot şi tăcerea dădea un aer de mister acestei scene.

Timp de un ceas nu se schimbă nimic, apoi deodată, se produse printre căpetenii o mişcare; conversaţiile se întrerupseră şi toate privirile se îndreptau către vâlcea. Un minut mai târziu ieşiră din umbra acestei vâlcele două fiinţe. Care se apropiau cu paşi plini de demnitate către mijlocul poienei. Când apărură în lumina focului, Bourdon recunoscu pe Wa-Wa-Nosh şi pe pastorul Amin. Wa-Wa-Nosh păşea încet, cu o ţinută majestuoasă, în timp ce pastorul părea surprins de locul unde se afla.

Intenţia lui Wa-Wa-Nosh fusese la început să meargă singur la adunare; părăsind însă cabana îl întâlni în pădure pe misionar care, trezit din somn, plecase în căutarea lui Bourdon şi a caporalului.

Cu toate că tovărăşia misionarului nu-i era deloc plăcută, nu voi totuşi să-l îndepărteze şi il invită politicos să meargă cu dânsul.

Vânătorul de albine îşi dete seama din primul moment că Wa-Wa-Nosh fusese aşteptat, ceea ce nu gândea însă şi despre misionar, cu toate că Pieile Roşii nu manifestară nici o surprindere la apariţia acestuia.

Crăci proaspete fură aruncate în foc, care se însufleţi şi lumină mai puternic, permiţând lui Bourdon să recunoască printre războinici pe Pană de Corb. Acesta şi încă vreo câteva căpetenii se apropiară de Wa-Wa-Nosh şi începură o discuţie domoală, pe când ceilalţi luară loc în jurul focului.

În sfârşit, pipele fură aprinse şi actul fumatului începu. Fiecare căpetenie trăgea câte un fum şi întindea apoi pipa vecinului său. Deoarece pentru marele număr de războinici nu se aflau decât două pipe, solemnitatea dură foarte mult timp. Totuşi nici unul din ei nu arăta nerăbdător.

În mijlocul tăcerii se ridică seful tribului Otaway, Labă de Urs şi deschise şedinţa cu următorul discurs.

— Fraţi din toate triburile, Marele Spirit ne-a adunat aici. El se află printre aceşti stejari, ascultă vorbele noastre şi priveşte în inimile noastre. Pieile Roşii vor cumpăni ceea ce vor vorbi, gândi şi hotărî în faţa ochilor Marelui Spirit.

Totul trebuie să fie drept şi bun Fraţilor, suntem o naţiune

împrăştiată. Trebuie să ne adunăm dacă voim să împiedicăm să fim îndepărtaţi unul de altul încât să nu auzim chemarea celuilalt. Trebuie să ne oprim înainte de a fi izgoniţi din locurile noastre. De aceea suntem reuniţi aici. Multe căpetenii viteze şi înţelepte stau în jurul focului? Ochii mei văd pe Obciway, Chippeway, Otaway, Pottawatomi, Menominii şi Huroni. Toţi sunt prezenţi. Părintele alb din Quebec a dezgropat, securea de război. Războiul e deschis între Detroit şi toate triburile Pieilor Roşii. Profeţii vor să ne vorbească şi urechile noastre îi vor asculta. Unul dintre ei e printre noi şi va lua cuvântul. Labă de Urs a vorbit!

El se aşeză tăcut şi demn. Urmă o tăcere adânca. Acum se sculă Wa-Wa-Nosh şi întinse mâinile ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze întreaga adunare.

— Căpetenii! Eu nu vreau decât binele vostru. Marele Spirit mi-a arătat drumul încoace. Văd mulţi prieteni în jurul meu; de ce n-am fi toţi prieteni? De ce mai gândeşte câte o Piele Roşie să se ridice contra semenului său? Marele Spirit ne-a dat aceeaşi culoare şi ne-a hărăzit aceleaşi terenuri de vânătoare. A fost voinţa Sa să vânăm în comun, nu însă să ne luăm scalpul unul altuia. Nenumărate Piei Roşii au căzut în urma certurilor dintre noi Ele singure ar fi fost de ajuns să gonească pe albi de aici.

Se opri, făcu o pauză, pentru a da efect cuvintelor sale. Apoi continuă:

— Marele Spirit iubeşte pe Omul Roşu şi Omul Roşu cinsteşte pe Marele Spirit. Când priveşte preeriile, pădurile şi fluviile el recunoaşte mâna Lui. Când aude tunetul, aude vocea lui cure vorbeşte tuturor triburilor. Nu există decât un singur Mare Spirit – nu unul pentru Roşii şi altul pentru Albi – în privinţa asta suntem toţi egali, Marele Spirit a creat totul, conduce totul, răsplăteşte pe cel buni şi pedepseşte pe cei rai. Fraţilor, această Faţă Palidă doreşte să vă vorbească şi ea despre Marele Spirit. După ce va spune tot ce are de spus, voi lua din nou cuvântul. Acum, ascultaţi-l pe este un vrăjitor al albilor şi are să ne dezvăluie un secret.

Pentru Pieile Roşii un misionar nu era ceva neobişnuit, iar pastorul Amin care vieţuise atâţia ani printre sălbatici le cunoştea perfect vederile.

— Copiii mei, începu el, după cum v-o spus Wa-Wa-Nosh,

Marele Spirit este printre voi şi acest duh m-a binecuvântai să pot descoperi, spre bucuria voastră, cât de veche este rasa voastră şi triburile voastre, care au fost întotdeauna ocrotite de Marele Spirit.

El făcu o pauză şi privirile lui făcură înconjurul cercului de războinici.

— Copiii mei, continuă el eu vocea puternică, am să vă împărtăşesc un mare secret; nu vine de la oameni, ei este o revelaţie a Marelui Spirit însuşi. După cum drept v-a spus Wa-Wa-Nosh, există numai un Singur Manitou. El a creat din acelaşi lut pe toţi oamenii, indiferent de culoarea lor şi i-a împărţit în triburi, naţiuni şi rase. Pe unii, îi făcu albi, aşa cum era la început; pe alţii îi aşeză în spatele unui nour, aşa că deveniseră negri, ea o pedeapsă pentru păcatele lor. Alţii, în sfârşit, fură vopsiţi în roşu.

În acest moment, Wa-Wa-Nosh ridică un deget în semn că avea ceva de spus.

— Întreabă, spuse misionarul, eu îţi voi răspunde.

— De ce a făcut Marele Spirit, pe indieni roşii? A făcut-o pentru că ne-a pedepsit sau pentru că ne-a iubit mai mult. Ca pe ceilalţi?

— Asta nu pot să-ţi spun, răspunse misionarul. Există oameni de diferite culori şi între acestea tot felul de nuanţe. Există Feţe Palide albe ca liliacul şi Feţe Palide atât de închise la faţă că abia poţi să le deosebeşti de un negru. Soarele e vinovat de aceasta. Nici un soare însă nu va putea face dintr-o Faţă Palidă o Piele Roşie şi dintr-o Piele Roşie o Faţă Palidă.

— Asta o spunem şi noi, indienii. Marele Spirit ne-a făcut diferiţi şi nu doreşte să fim împreună în aceleaşi câmpuri de vânătoare, zise Wa-Wa-Nosh, care nu lăsa să treacă nici o ocazie, fără să se facă crainicul planului său de distrugere.

— Asta nu o poate spune nimeni, zise misionarul. Dacă n-aş fi venit în ţara asta, n-aş fi putut să vă predic cuvântul Domnului. Deci, lăsaţi-mă să mă întorc la acel secret. Când Manitou a făcut naţiunile şi-a ales una din acestea ca naţiune preferată. El a purtat-o prin deşert, prin sălbăticie şi peste o mare şi ea ajunse în ţara făgăduită unde o lăsă să trăiască în pace multe sute de ani. Această naţiune trebuia să dobândească o mare victorie – victoria Adevărului şi a Dreptăţii asupra Păcatului şi Morţii. În

decursul vremii însă...

Acum se ridică o tânără căpetenie, puse degetul pe buze ca şi cum ar fi cerut să se facă linişte, sări în sus şi dispăru în pădure. După câteva clipe, el se înapoie cu un om în care toţi recunoscură o ştafetă.

Deşi nimeni nu se aştepta la emisar, sosirea lui nu produse nici o surpriză în rândul Pieilor Roşii. El aparţine tribului Otaway şi părea că vine de foarte departe.

— Vin să anunţ căpeteniilor că Părintele alb de la Quebec a pornit pe tinerii săi războinici împotriva Yankeilor, anunţă el. Ei iau cu ei sute de războinici Roşii. Ei au mărşăluit către Detroit; Detroit a fost luat. Yankeii au predat fortul fără luptă şi au fost luaţi prizonieri.

Această ştire produse mare bucurie.

— Ce gândeşte tatăl meu despre asta? Întrebă Labă da Urs întorcându-se către Wa-Wa-Nosh.

Wa-Wa-Nosh consideră această noutate ca un succes în îndeplinirea planului său. Fiind cu totul greşit informat asupra puterii englezilor, el credea că aceştia vor ieşi slăbiţi din acest război cu americanii; şi după distrugerea uneia din părţi, îi va fi uşor să ducă pe indieni la victorie împotriva celeilalte.

— Manitou ne a privit multă vreme încruntat, răspunse Wa-Wa-Nosh, acum însă faţa lui se luminează; copiii noştri vor fi iarăşi cum au fost părinţii noştri. Câmpurile de vânătoare ne vor aparţine şi vom avea vânat din belşug. Drojdia va dispare, împreună cu aceia care au adus-o în ţară şi omul roşu va fi iarăşi fericit ca în timpurile trecute.

Trecu o bună-bucată de vreme, până ce să se potolească nervozitatea produsă de ştirea solului. Pastorul Amin îşi reluă expunerea.

— Marele Spirit, copiii mei. Călăuzi poporul său într-o tava în care curgea lapte şi miere şi îi făcu stăpânii acestui ţinut binecuvântat. Nu am să vă vorbesc astăzi despre toate bunurile cu care El înzestra pe oamenii albi. Dar aceştia erau doar oameni şi aveau slăbiciuni omeneşti, pe care, în decursul vremii, Marele Spirit le socoti păcate. El îi pedepsi, apoi le căută un adăpost şi îi iertă. Dar plictisit din cauza repetatelor greşeli, el lăsă să pătrundă în ţară un neam duşman şi din cele 12 triburi, zece fură luate şi duse pe câmpuri de vânătoare străine. Asta s-a întâmplat

cu multe mii de ani înainte. Nimeni nu poate să spună cu precizie ce s-a întâmplat şi ce au devenit aceste triburi. Manitou m-a binecuvântat cu să pot dezvălui acest secret despre care vorbeşte Biblia. Ştie cineva dintre cei de faţă ceva despre triburile pierdute?

Indienii se priviră unul pe altul. În cele din urmă se ridică Pană de Corb.

— Fratele meu vorbeşte despre un secret. Oamenii roşii ascultă cu plăcere astfel de lucruri. Este de mirare cum au putut să dispară atâtea triburi deodată şi nimeni să nu ştie ce s-a făcut cu ele. Dar de unde să ştim noi ceva despre un popor pe care nici nu l-am văzut? Fratele meu a pus o întrebare la care numai el poate răspunde. Să no spuie el unde se află aceste zece triburi, dacă cunoaşte locul.

— Aici sunt de găsit, răspunse misionarul, după ce Pană de Corb luă loc. Aici în această adunare, pe preerii. În păduri, pe ape, peste tot pământul America. Pieile Roşii sunt aceste triburi: Manitou a călăuzit încoace acele triburi şi recunosc puterea lui în această faptă. A fost posibilă numai printr-o minune.

Indienii îl ascultară plini de mirare. După ce un murmur de uimire străbătu cercul, se ridică Labă de Urs.

— Fratele meu ştie toate acestea de la strămoşii lui sau se află în cartea cea mare a Feţelor Palide?

— O parte de la strămoşi şi alta din Cartea cea Mare. Mulţi cercetători au aflat de la mine adevărul, în Cartea cea Mare nu stă scris totul.

— Cât de lung e drumul de la noi până la ţara aceea îndepărtată?

— Nu pot să-ţi spun precis dar trebuie să fie de 11 ori mai lung decât lacul Michigan.

— Cât e uscat şi cât apă din lungimea acestui drum?

— Un sfert e uscat şi trei sferturi apă, dacă mergi de la răsărit către apus şi acesta e drumul cel mai scurt. Dacă mergi însă de la apus către răsărit atunci e numai puţină apă.

— Vasăzică există două drumuri de la ţara aceea încoace? Întrebă Labă de Urs, în timp ce un murmur de mirare străbătea cercul sălbaticilor. Aceştia mai credeau că pământul e ca o farfurie aşa că nu-şi puteau închipui că se putea ajunge în acelaşi punct pornind pe drumuri opuse.

— Fratele meu este un vrăjitor al Albilor, dar există vrăjitori buni şi vrăjitori răi. Unul din cei răi a fost cu puţin timp înainte la prietenii noştri Pottawatomi şi scalpul său le aparţine dacă le va cădea din nou în mină.

Auzind aceste cuvinte, Bourdon apucă puşca în mod involuntar; căpetenia însă continuă:

— Fratele meu este un vrăjitor bun. Ceea ce spune el poate să nu fie aşa, dar el crede că e aşa. Mă umple de mirare faptul că se poate ajunge în acelaşi punct plecând pe un drum ce merge înainte şi altul ce merge înapoi, asta nu o înţelegeam. Vrea să ne spuie fratele nostru cum este asta posibil?

— Voi credeţi că pământul este întins ea o câmpie, dar noi Feţele Palide ştim că este o bilă rotundă. Dacă se călătoreşte multe, multe zile dinspre răsărit către apus, se ajunge în acelaşi punct de unde s-a plecat. Bineînţeles, este o călătorie foarte lungă.

— Vrăjitorii Feţelor Palide spun multe lucruri ciudate. Am auzit odată că Marele vostru Spirit a coborât şi a trăit printre voi. Marele Spirit al Pieilor Roşii vorbeşte numai prin tunet, Noi suntem neştiutori şi am vrea să aflăm mai multe decât ştim. Dacă Manitou iubeşte pe omul roşu ca pe un descendent al poporului iubit, cum se face că a permis Feţelor Palide să le ia câmpurile de vânătoare? De ce a făcut sărac pe omul roşu şi pe omul alb, bogat? Frate, mă tem că ceea ce ne-ai spus până acum nu e tocmai adevărat.

— Noi nu înţelegem totdeauna înţelepciunea Domnului, răspunse predicatorul. Triburile pierdute au supărat pe Manitou: el le-a pedepsit, dar după câtva timp el le va înapoia ţara şi va face din ele ceea ce au fost înainte – un popor mare şi puternic.

Expunerea misionarului, în care acesta vorbea despre dreptatea şi bunătatea lui Manitou în ce priveşte o situaţie mai bună pentru indieni, nu convenea sângerosului plan al lui Wa-Wa-Nosh. De aceea se hotărî să împrăştie această impresie înainte de a câştiga inimile Pieilor Roşii. El reuşi, cu tot focul ce-i mistuia sufletul, să se ridice calm şi demn în picioare şi să ia cuvântul:

— Vrăjitorul a spus fraţilor mei ceva nou. Indianul nu este deci un indian, ci pur şi simplu o Faţă Palidă. Noi nu suntem ceea ce credeam că suntem. Feţele Palide sunt mai învăţate decât noi;

de aceea au înţeles să ne ia câmpurile de vânătoare şi să-şi clădească satele acolo unde strămoşii noştri vânau cerbul, nu mai sunt tânăr, dar sufletul meu tânjeşte după cunoştinţe noi. De aceea, voi pune vrăjitorului câteva întrebări. Rog pe fraţii mei să deschidă urechile ca să poată învăţa câte ceva împreună cu mine.

— Frate, cele ce spui tu sunt adevărate pentru toate triburile de indieni, sau numai pentru acelea ale căror căpetenii se află aici?

— E adevărat pentru toate. Voi sunteţi acuma roşii, dar odată aţi fost albi, aşa cum e cea mai albă Faţă Palidă. Clima, oboselile şi suferinţele au făcut pielea voastră roşie.

— Dacă suferinţa poate schimba într-atâta culoarea, atunci mă miră că nu suntem negri. Când toate câmpurile noastre de vânătoare vor fi acoperite de satele voastre atunci vom ajunge desigur negri.

Acum se auziră murmure, căci omul negru trecea în ochii indienilor drept o făptură de cea mai joasă speţă. Gândul că vor putea cu timpul să coboare la această joasă speţă umplea de groază inimile lor.

— Nu pot să spun ce se va întâmpla, răspunse misionarul încurcat. Eu cred totuşi că Marele Spirit vă va face fericiţi. Asta reiese, mi se pare, chiar din cartea mea sfântă.

— Atunci, de ce nu ne lasă Feţele Palide în pace, pe câmpurile noastre de vânătoare? Noi suntem mulţumiţi aici. Bărcile noastre sunt prea mici ca să poată cutreiera mările şi să ajungă în ţara unde curge lapte şi miere. Noi credem că suntem indieni şi vrem să rămânem indieni. Noi nu vrem să vedem acel ţinut de la răsărit. Noi dăruim bucuroşi Feţelor Palide acea ţară ce pare să fie atât de bogată şi preferăm să păstrăm preeriile noastre. Bărcile lor sunt mari, una cuprinde aproape un trib întreg. Umpleţi-le cu bărbaţii, femeile şi copiii voştri, luaţi-vă toate lucrurile şi duceţi-vă în ţara aceea binecuvântată care ne-a aparţinut odată. Nu vrem nimic mai mult. Cel mult puteţi să luaţi cu voi şi drojdia. Vrea fratele meu să spuie acest lucru şi fraţilor săi?

— Asta nu ar ajuta la nimic. Voi ştiţi că Manitou a ales un popor care să stăpânească acea ţară şi fraţii mei nu sunt din acel popor. Apoi Feţele Palide sunt prea numeroase aici ca să poată fi

luate cu bărcile. Domnul i-a îndrumat încoace; aici trebuie dânşii să rămâie pentru totdeauna.

Aceste cuvinte produseră efectul lor, întrucât arătau că nu trebuiau să se aştepte ca albii să părăsească ţara de bună voie. Foarte probabil că Wa-Wa-Nosh ar fi dat răspunsul cuvenit, dacă o întâmplare neaşteptată n-ar fi întrerupt cursul discuţiei.

O căprioară sări prin vâlcea în mijlocul poienei urmărită de aproape douăzeci de lupi. În faţa focului se opri şi vru să fugă înapoi – dar indienii, care erau toţi înarmaţi, săriră asupra ei. În clipa următoare domnea o sălbatică învălmăşeală. O săgeată nimeri căprioara în inimă; o parte din lupi fură omorâţi cu cuţite şi cu lănci. Nu fu întrebuinţată nici o puşcă. Probabil că sălbaticii – pentru vreun motiv oarecare – nu voiau să facă zgomot. Un lup străbătu poiana şi urcă pieziş povârnişul tocmai în locul unde se afla Bourdon şi caporalul. Asta era prea mult chiar pentru un câine bine dresat. Stock se aruncă lătrând asupra lupului şi ambele animale se rostogoliră chelălăind în iarbă. Mai multe căpetenii pătrunseră în desiş; Albii şi Roşii se găseau faţă în faţă.

Poate că Bourdon avu noroc că printre aceştia nu se găsea nici un Pottawatomi, căci altfel ar fi trebuit să se socotească pe loc cu ei pentru înşelătoria cu drojdia. Bărbaţii care stăteau acum în faţa lui nu-l cunoşteau şi îl priveau doar cu uimire.

Bourdon şi Flint trebuiră însă să-i urmeze în mijlocul poienei şi toată ceata se adună în jurul lor. Stock, care dobândise între timp victoria asupra duşmanului său, îl urmă. Pană da Corb şi tovarăşii lui recunoscuseră imediat pe descoperitorul de drojdie. Wa-Wa-Nosh îşi dădu seama de pericolul în care se găseau cei doi albi Momentul aplicării planului său nu era însă destul de potrivit, aşa încât el se hotărî să-i salveze.

— Îi place fratelui meu mierea? întrebă el întorcându-se către Pană de Corb şi reţinându-l pe acesta. Vreau să-i spun pe ce cale poate să-şi umple wigwamul cu acest aliment dulce.

Îndată începu să le laude arta lui Bourdon şi le spuse că nu văzuseră încă aşa ceva. De asemenea spuse că e în intenţia lui să-l roage pe Bourdon să le dea o probă a îndemânării sale, ca să poată duce cu toţii provizii de miere acasă. Prin această şiretenie, el salvă pentru moment viaţa lui Ben; apoi se ridică din nou şi spuse că trebuie continuată consfătuirea, ce fusese astfel întreruptă.

— Fratele meu, vrăjitorul, ne-a spus multe lucruri noi. Cele ce ştim noi însă nu se potrivesc deloc cu cele ce am auzit de la dânsul. Am auzit de la strămoşii noştri că Marele Manitou a dat oamenilor diferite culori chiar de la crearea lor. Noi nu am putut deci să fi fost albi şi în decursul vremii să fi devenit roşii. Feţelor Palide le-a dat Manitou, după cum a spus-o chiar fratele meu, diferite nuanţe şi diferite culori de ochi, de aceea văd adesea Feţele Palide acelaşi lucru în felurite chipuri. Pieile Roşii au toţi ochi la fel şi văd lucrurile la fel. Asta o ştim. Dacă triburile pierdute au fost albi, atunci nu sunt strămoşii noştri. Asta o spuneam noi fratelui nostru ca să nu-l ducem pe un drum greşit sau să-i vorbim cu două înţelesuri. Acum drumul către wigwamul Feţelor Palide e liber; ei pot să se înapoieze acasă. Noi indienii mai avem de vorbit şi rămânem târziu aici.

O asemenea invitaţie de a părăsi adunarea nu suferea nici o contrazicere, cu toate că misionarul nu renunţă decât cu mult regret la opera lui de convertire. În momentul când se pregătea de plecare, ei ridică mâinile şi pronunţă pe un ton solemn binecuvântarea creştinească adresată celor prezenţi. Sălbaticii păreau sa fi înţeles semnul cuvintelor lui, se ridicară şi-i mulţumiră.

Capitolul VIII – CĂPETENIILE

Cei trei albi părăsiră adunarea cu sentimente diferite. Misionarul era încă preocupat de ideile sale preferate; Bourdon era neliniştit, iar caporalul, ca un soldat ce era, se gândea la mijloacele prin care mica lor cetate ar fi putut fi mai mult întărită.

— Triburi încolo, triburi încoace, murmură Bourdon. Aici avem de-a face în orice caz numai cu indieni şi aş dori să-i ştiu cât mai departe de castelul de miere. Ştiam că Wa-Wa-Nosh va convoca o adunare în aceste locuri, dar lucrurile s-au petrecut cu totul altfel decât m-am aşteptat.

— Războinicii aceştia sunt foarte voinici şi ar putea, prin zugrăvelile lor sălbatice, să inspire frică unui tânăr luptător! Un om mai în vârstă însă nu se sperie de aşa ceva. Noi ne-am putea apăra cetatea contra lor toţi; numai apa să nu ne lipsească Proviziile şi apa sunt lucrurile cele mai importante în cazul unui asediu.

— Sper că nu vom ajunge la ciocniri, spuse misionarul cu voce blândă. Wa-Wa-Nosh e prietenul nostru şi are o mare influenţă asupra acestor sălbatici. Ei se supun aproape orbeşte ordinelor lui şi cred că o să câştig şi eu prieteni printre dânşii.

Noaptea se scurse în linişte. Când, în dimineaţa următoare, Bourdon se duse la izvor ca să se spele, zări pe Wa-Wa-Nosh înapoindu-se din pădure. El se apropie de dânsul eu un salut politicos, dar nici unul din ei nu aduse vorba despre consfătuirea la care asistaseră în ajun.

— Fratele meu să arate astăzi indienilor cum adună mierea, spuse Wa-Wa-Nosh. Eu însumi n-am văzut încă aşa ceva, deşi nu mai sunt tânăr.

— Voi arăta cu multă plăcere căpeteniilor arta mea: poate va fi ultima oară când o voi face, căci am de gând să mă stabilesc într-o colonie.

— Vrei sa pleci de aici? întrebă Wa-Wa-Nosh, fixând asupra lui Ben o privire cercetătoare, ca şi cum ar fi voit să pătrundă în sufletul lui. Detroit este în mâna englezilor; ar fi mai bine pentru

tine să rămâi aici.

— N-am nici o grabă cu plecarea, răspunse liniştit Bourdon. Aş vrea numai să plec înainte de a începe vremea rea, căci barca mea nu rezistă furtunilor lacurilor. Patria mea este Pensylvania, pe celălalt ţărm al lacului Erie. E un drum lung până acolo şi ar fi poate mai bine să călătoresc prin Ohio şi de acolo s-o pornesc pe jos.

În realitate nici nu se gândea s-o pornească în acea direcţie, dar voia să-l amăgească pe indian.

— Un drum foarte bun, spuse Wa-Wa-Nosh clătinând din cap Astăzi însă trebuie să mergi cu mine. Dacă arăţi indienilor cum se poate găsi mierea, ei îţi vor deveni prieteni: asta e chiar recomandabil cu toate că ar fi fost mult mai bine dacă nici unul din voi n-aţi fi venit pe aici.

Spre uimirea lui, Bourdon găsi adunate căpeteniile în poiană, cu toate că nu spusese nimănui unde avea intenţia să dea această reprezentaţie. Indienii forfoteau în grupe izolate de colo până colo, îndată ce-l zăriră pe Bourdon, se îngrămădiră în jurul lui.

Bourdon procedă la fel ca. În ziua în care întâlnise pe Gershom şi pe cei doi indieni; numai că de data asta se înconjură de o atmosferă de mister. Pe de o parte fiindcă voia să apară în ochii lui Pană de Corb şi a Pottawatomi lor într-o lumină favorabilă, pe de alta, pentru a insufla respect celorlalte căpetenii.

Era urmărit de presimţirea că îl aşteaptă un pericol. El cunoştea superstiţiile indienilor şi teama lor de tot ce pare misterios. De aceea credea că îi va fi de oarecare folos atât lui cât şi tovarăşilor săi, să apară în faţa sălbaticilor ca un om înzestrat cu puteri supranaturale, căruia toate animalele, ba chiar şi insectele i se supun.

De aceea, el dădea impresia că există o înţelegere secretă între dânsul şi albine. Pe când le prindea şi le dădea iarăşi drumul păreau că îi comunică fel de fel de secrete, ca şi cum el ar înţelege zumzetul lor, iar ele ar pricepe ceea ce le spunea dânsul. Indienii urmăreau deci scena cu admiraţie, care se transformă într-o surpriză vădită, ba chiar într-un sentiment ce se apropia de o teamă superstiţioasă. Nu pricepeau cum albinele se supuneau acestui om, cum el le dădea un ordin pe care acestea îl executau şi cum le vedea din zbor când ochii lor ageri

nu distingeau încă nimic. Surprinderea lor atinse culmea când el declară că a ordonat albinelor să-i conducă la ascunzătoarea mai multor urşi pentru că dorinţa lui dădea căpeteniilor plăcerea unei vânători. Aceste cuvinte găsiră puţină crezare şi Pană de Corb îşi reaminti deodată de scena cu drojdia. Nimeni nu văzuse în pădure urme de urşi şi indienii nu se lăsau înşelaţi în ce priveşte vânatul.

Zum-Zum era totuşi sigur de reuşită. Purtarea albinelor dintr-un colţ al poienei arăta că inamicul cel mai primejdios trebuia să fie în apropiere. Neobservat, el trimise câinele în cercetare. Acesta găsi o urmă şi se îndreptă după câteva minute; cu nasul în pământ, către un desiş care, după cum putu Bourdon să-şi dea seama cu ajutorul ocheanului, era înconjurat de un roi de albine agitate.

— Vor fraţii mei să vâneze? Se adresă el căpeteniilor. Albinele mi-au spus că acolo în colţul pădurii se află mierea lor şi acolo sunt şi urşii. Fraţii mei n-au decât să-i înconjoare şi vor dobândi o bună cantitate de carne gustoasă.

Indienii şovăiră câteva clipe. Când se apropiară de desiş, ei se convinseră de adevărul celor spuse de Bourdon, Uimirea lor fu aşa de mare ca şi entuziasmul lor. O jumătate de ceas mai târziu 8 urşi erau întinşi în iarbă şi nu mai era nici o Piele Roşie care să se îndoiască de puterea farmecelor lui Bourdon. El era recunoscător acestei împrejurări favorabile şi din momentul acesta se simţea mai în siguranţă, căci el ştia că sălbaticii se vor teme să omoare un om căruia îi atribuiau puteri supranaturale; căci un astfel de om ar fi în stare să se răzbune chiar după moartea lui. Bourdon însă numai era singur. De când o cunoscuse pe Margaret se simţea legat de dânsa şi inima lui îi spunea că nu se vor despărţi niciodată. De persoana ei erau legate toate gândurile şi speranţele lui. Nu-şi mai putea închipui viaţa fără dânsa şi astfel era convins că salvarea lui înseamnă şi salvarea ei, că moartea ei însemna şi moartea lui.

Nu era lămurit dacă faptul că ea se găsea alături de el în faţa sălbaticilor în acest moment îi era plăcut sau nu. Se dovedi însă că ambii făcuseră bine, căci Wa-Wa-Nosh împărtăşi superstiţia tovarăşilor săi şi simţi ca şi dânşii aceeaşi teamă de puterile ascunse ale vânătorului de albine. Pentru prima data îi trecu acum prin gând că n-ar fi bine să omoare un vrăjitor atât de

mare. Această idee prinse rădăcini cu atât mai mult în inima lui întunecată cu cât simţea în sufletul său născând o adâncă simpatie pentru Margaret. Ochiul lui ager constatase demult dragostea pe care ea o avea faţă de Bourdon cu toată sfiala pe care o arăta. Se simţea înclinat s-o salveze, ba era chiar hotărât la aceasta; îşi spunea că ar fi poate mai bine să convingă pe căpetenii că Margaret ar fi până la un punct oarecare părtaşă la arta vrăjitorească a lui Bourdon. Pe de altă parte, se gândea că salvarea ei ar fi o treabă numai pe jumătate făcută dacă l-ar omorî pe el; astfel, teama de puterea misterioasă a lui Bourdon şi simpatia ce Margaret o avea pentru el avură un efect egal asupra hotărârii lui Wa-Wa-Nosh.

— Simte sora mea o bucurie la jocul marelui vrăjitor alb? o întrebă el. După cum văd, femeile albe sunt tot aşa de puţin curioase ca şi femeile noastre.

— Asta e părerea dumitale despre femei, răspunse Margaret pe un ton şăgalnic. N-ai avut niciodată soţie sau un copil?

O umbră de mulţumire adâncă trecu pe faţa lui Wa-Wa-Nosh, dar dispăru imediat şi în locul ei apăru iarăşi expresia crudă pe care planul său de distrugere o săpase în trăsăturile feţei sale.

— La ce ar folosi copiii? răspunse el pe un ton amar.

— Copiii sunt întotdeauna o binecuvântare pentru părinţi – Wa-Wa-Nosh – mai cu seamă dacă sunt copii buni.

— Poate pentru albi, nu însă pentru Pieile Roşii Indianul nu poate privi decât cu durere la copiii săi; vânatul a dispărut, pământul i s-a luat şi n-are unde să semene porumbul. Albii îi iau totul.

— Spor că n-au sa ajungă acolo, Wa-Wa-Nosh. Pieile Roşii au acelaşi drept, ba chiar un drept mult mai mare asupra acestui pământ decât Albii. Să ferească Dumnezeu ca vreodată, să vi se ia totul.

Aceste cuvinte făcură o impresie adâncă asupra lui Wa-Wa-Nosh. Pentru întâia oară auzea o fiinţă albă vorbind despre drepturile Pieilor Roşii.

— Gândeşte într-adevăr fiica mea astfel, o întrebă el privind-o cu ochi mari. Gândeşte fiica mea că ar fi un drept al indienilor să rămână pe câmpurile lor de vânătoare?

— Ca mine gândesc zeci de mii dintre noi, Wa-Wa-Nosh. Foarte adesea am vorbit acasă despre aceste lucruri şi ştiu că şi

Bourdon împărtăşeşte aceleaşi idei. L-am auzit odată spunând că Parlamentul american ar trebui să facă o lege prin care să fie împiedicaţi albii de a mai lua pământ de la indieni.

Wa-Wa-Nosh tăcu şi se afundă în gloduri. Ceva, ca o remuşcare, se deşteptă în sufletul lui care nu cunoscuse până atunci astfel de sentimente.

El înţelegea cât de greu îi va fi să scoată din rândul victimelor pe Bourdon şi pe Margaret, Ei ştia că arzătoarea lui sete de răzbunare şi stăruinţa cu care el câştigase printre indieni partizani pentru planul lui de distrugere trezise în sufletele acestora un spirit ce nu era deloc uşor de potolit.

Căpeteniile mai tinere ardeau de nerăbdare să scalpeze pe cei ce se aflau în puterea lor. Nu-i putuse opri de la aceasta, decât promiţând că va face în aşa fel ca numărul victimelor să fie mărit în scurt timp. Cum ar fi putut însă ademeni alţi albi în aceste locuri? Adunarea era aproape pe sfârşite şi nu era nici o îndoială că toate căpeteniile vor insista să plece cu scalpurile albilor prezenţi.

Profitând de faptul că sălbaticii erau ocupaţi cu jupuitul urşilor doborâţi, Wa-Wa-Nosh se plimba în sus şi în jos pradă gândurilor sale Nici măcar faptul că Bourdon doborâse pomul cu stupii de albine şi împărţea miere sălbaticilor nu-l putea smulge gândurilor sale. Marele Sfat al indienilor trebuia să aibe loc încă în aceeaşi zi şi până în momentul când pipele vor fi aprinse, Wa-Wa-Nosh trebuia să fie lămurit ce atitudine urma să ia.

Între timp, Bourdon câştigase printre sălbatici oarecare simpatii prin succesul său şi prin felul său larg de a distribui mierea fără să păstreze nimic pentru el. Nici Pană de Corb nu mai era supărat pe dânsul. Minunea pe care Bourdon o săvârşise acum în faţa ochilor Pottawatomilor îi dădu convingerea că el ar fi putut descoperi acea sursă de drojdie, dacă într-adevăr ar ţinut să facă aceasta.

Erau însă foarte mulţi sălbatici care acceptaseră cu bucurie mierea de la Bourdon, dar nu renunţaseră deloc la intenţia lor de a-i lua scalpul. Mierea e bună, îşi spuneau aceşti sălbatici cruzi, dar un scalp nu e mai puţin bun şi de fapt era doar pajiştea lor, ţara lor, pământul lor, pe care acest om găsise mierea. Era doar întâia oară că împărţea mierea şi copiilor acestui pământ; altădată şi-a însuşit-o, vânzând-o cu câştig albilor din colonii.

Printre acei ce exprimau aceste gânduri era mai ales unul care abia ar fi putut fi considerat ca o căpetenie, dar înţelesese să se bage în rândul lor printr-o mare şiretenie. Se numea Nevăstuica pentru că se asemăna cu acest animal de prada. El făcea o impresie proastă şi îi plăcea băutura. Numai limbii sale dibace i se datora faptul că putea să stea printre aceşti războinici care se distinseseră prin curajul şi faptele lor glorioase. Ştia să facă faţă oricărei situaţii şi avea întotdeauna răspunsul gata. Era meşter în arta de a falsifica adevărul, de a răsturna dreapta judecată şi a face ca râul să triumfe asupra binelui.

Nu se putea împăca deloc cu gândul că Bourdon îşi câştigase simpatia în mijlocul căpeteniilor, după cum îl rodea invidia că Wa-Wa-Nosh avea o atât de mare influenţă asupra Pieilor Roşii şi când, întâmplător, înţelese prin câteva cuvinte ca Wa-Wa-Nosh nu are intenţia să omoare pe toţi albii ce se găseau în puterea lui, el se hotărî să exploateze aceasta în defavoarea lui Bourdon şi spre paguba lui Wa-Wa-Nosh.

Se apropia timpul când Indienii trebuiau să continue consfătuirea întreruptă. Wa-Wa-Nosh chemă deci pe vânătorul de albine şi-l invită să se înapoieze împreună cu Margaret şi cu pastorul la castelul de miere. Apoi. Se trase împreună cu misionarul la o parte.

— Fratele meu mi-a povestit multe lucruri ciudate, spuse el. Eu îl ascult cu plăcere. Odată mi-a spus chiar cum fac albii când îşi iau o femeie.

— Îmi aduc aminte, răspunse misionarul. Noi imploram Marele Spirit să binecuvânteze căsătoria noastră, iar solemnitatea se îndeplineşte de obicei de către un preot.

— Indianul nu are nevoie de un preot ca să capete o soţie. El deschide wigwamul, ea intră şi asta e tot. Dacă nu vrea să intre, nu o silim. Femeia se duce la războinicul care îi place. Albii îşi aleg soţia după obiceiul Albilor. Nu vede oare fratele meu un tânăr din neamul său şi o tânără pe care i-ar putea uni şi binecuvânta?

— Crezi pe Bourdon şi Margaret, spuse misionarul. La asta nu m-am gândit încă, deoarece mintea mea e ocupată cu alte lucruri.

— Florile pajiştei vor vesteji dacă vânătorul de albine ar lăsa-o singură, căci Marele Spirit vrea ca ei să fie împreună şi ceea ce

îmbină Marele Spirit omul trebuie să accepte. Binevoiască, deci, fratele meu, să binecuvânteze perechea.

— Mă voi gândi la asta. Deoarece trebuie să vă părăsesc acum, te rog expune din nou fraţilor tăi chestiunea descendenţei voastre ca să recunoască adevărul. Promite-mi asta, Wa-Wa-Nosh.

— Vom mai vorbi despre asta, replică indianul politicos, dar fratele meu poate să mă creadă că e mult mai important să binecuvânteze tânăra pereche.

— Voi insista pe lângă Bourdon ca să ţie seama de dorinţa ta, zise misionarul.

— Fratele să-i binecuvânteze, nu să le propună numai, răspunse Wa-Wa-Nosh cu hotărâre. Înainte ca soarele să apună trebuie să pot spune căpeteniilor că vânătorul de albine a dus floarea din pajişte ca soţie în Wigwamul său.

— Nu înţeleg prea bine de ce insişti atâta, dar voi face ceea ce doreşti. Rămâi cu bine! Când ne vom revedea, Bourdon şi Margaret vor fi căsătoriţi.

Se despărţiră. Indianul surâse politicos, dar în pieptul lui setea de răzbunare rămăsese neschimbată.

Pastorul se grăbi să ajungă pe Bourdon şi Margaret care se îndepărtaseră o bună bucată de drum. Sosise ora prânzului Soarele dogorea puternic Bourdon conduse pe Margaret în umbra răcoritoare pădurii unde se opriră la un mic pârâu pentru aşi stinge setea. Aici îi ajunse misionarul care se găsea încă sub impresia celor spuse de Wa-Wa-Nosh şi era în încurcătură, neştiind cum să se achita de însărcinarea data.

Spre uşurarea lui, între Bourdon şi Margaret se încinsese pe această bucată de drum, o convorbire care îi veni în ajutor. Pentru întâia oară vânătorul de albine îşi deschise inima faţă de tânăra fată, mărturisindu-i în vorbe calde dragostea lui.

— Pe mine mă trage ceva de aici; pe altă parte, ceva mă reţine aici ca legat. Nu ştiu ce să fac. Nu pot să plec fără tine. Sunt hotărât să rămân cu tine chiar dacă ar trebui să mă coste viaţa. Acolo unde eşti tu, trebuie să fiu şi eu. Decide-te!

Margaret roşi, plecându-şi capul.

— Dacă te trage să pleci într-o colonie – începu ea cu voce tremurândă.

— Nu, Margaret, o întrerupse el în nerăbdarea lui. Aş rămâne

mai bine aici. Am putea trăi aici mai bine decât în colonie, dar nu m-aş mai simţi bine singur. La cabană m-ai deprins cu ordinea şi atenţia unei femei. Atâta timp cât n-ai fost aici nu mi-a lipsit nimic în singurătatea mea; acum însă e altfel. Acum domneşte o femeie în casa mea şi aşa să rămână, afară numai dacă mă respingi. Voi vorbi cu misionarul şi-l voi ruga să ne cunune.

— Asta e desigur, o idee ciudată, spuse Margaret ai cărei obraji se acoperiră de roşeaţă.

În momentul acela, apăru misionarul.

— Am vorbit tocmai despre triburile pierdute, îi spuse Margaret.

— Asta mă bucură, răspunse el aruncându-le o privire cercetătoare. Numai că eu bănuiesc că a fost vorba şi de altceva şi aceasta nu-mi poate face decât plăcere. Prietenul nostru Wa-Wa-Nosh mi-a încredinţat o misiune cam delicată. După indicaţiile lui această chestiune ar fi în legătură cu siguranţa noastră. El doreşte să-mi îndeplinesc faţă de voi o datorie preoţească, cu alte cuvinte să vă cunun şi să binecuvântez unirea voastră.

El tăcu şi privi încurcat către tânăra pereche care era impresionată de cuvintele sale. Apoi deodată Bourdon se înveseli şi apucă mâna Margaretei.

— Asta se potriveşte de minune, izbucni el. Voiam tocmai să vă cer acest serviciu. Chiar acum ne-am logodit, nu e aşa, Margaret?

Margaret începu să râdă, cu obrajii aprinşi şi cu ochii înlăcrimaţi de bucurie. Totul se petrecuse prea repede pentru dânsa; ea ar fi dorit să amâne această solemnitate până ce Gershom şi cumnata ei ar îi putut lua parte. Dar misionarul declară că e absolut necesar ca această căsătorie şi se oficieze pe loc şi Bourdon era bineînţeles cu totul de părerea lui.

Insistenţele pastorului aruncară totuşi o umbră asupra acestei mici solemnităţi, căci Bourdon recunoscu în asta semnul vizibil al unui pericol ce se apropia. Margaret de asemenea nu putea să se libereze de o presimţire dureroasă.

În general, un indian nu lua niciodată în casa lui o femeie albă contra voinţei ei, dar părea că nu este exclus ca una din căpeteniile prezente, ademenit de frumuseţea Margaretei, să nutrească intenţia de a o răpi. Legătura căsătoriei era totuşi

respectată de indieni şi dacă unul din ei ar fi vrut să ia cu dânsul pe tânăra fată ar fi renunţat imediat dacă ar fi aflat că e măritată. Lucrul, acesta îl înţelese Margaret tot aşa de bine ca şi Bourdon şi deoarece amândoi ştiau de grija ce o avea Wa-Wa-Nosh pentru soarta Margaretei, îşi ziceau că e dorinţa acestui să-i ferească de neplăceri.

De obicei în America o căsătorie se încheie fără multe formalităţi. Foarte adesea nu era nici măcar un preot de faţă. La cea mai mare parte din sectele existente nu se cunoştea ceremonia inelelor şi slujba obişnuită; în ţările vechi nu se cunoştea aproape deloc.

O piedică în împrejurarea de faţă nu exista şi deoarece ambele părţi erau de acord să contracteze această căsătorie, ei schimbară între ei jurământul de dragoste şi credinţă şi pastorul, unindu-le mâinile, le dete binecuvântarea.

Între timp, căpeteniile se adunară din nou la sfat. Pipele fură aprinse şi făceau înconjurul cercului. Se respectară toate ceremoniile obişnuite la indieni, apoi Laba de Urs se ridică cel dintâi.

— Fraţilor, acesta este marele sfat la care am fost convocaţi. Am străbătut. Un drum lung şi greoi pentru a ajunge aici. Unii din fraţii noştri locuiesc la o distanţă şi mai mare, dar speranţa unui scalp american a înaripat paşii lor. E pentru noi o mare bucurie să putem număra scalpele americane. Americanii sunt numeroşi şi fiecare din ei are un scalp. Să rămână cât mai puţin din ei. Pentru ca fiii noştri vâneze din nou bizonii pe câmpiile natale. Părinţii noştri au putut s-o facă; noi trebuie să îngrijim ca fiii noştri s-o poată face şi ei. Eu am vorbit! Altul să ia cuvântul!

Pipa făcu din nou înconjurul. Se aşteptau ca Wa-Wa-Nosh să ia cuvântul, dar aceasta nu se întâmplă. Când Pană de Corb văzu că Wa-Wa-Nosh nu intenţiona să vorbească încă, se însărcină el cu aceasta pentru a da timp la gândire marii căpetenii.

— Fratele meu a vorbit de americani şi de marele lor număr. El a spus că ar fi bine să rămână mai puţini din ei. Ei bine, Pană de Corb a capturat venind încoace trei scalpuri albe. Eu sunt un Pottawatomi. Fraţii mei cunosc acest trib – e un trib mare şi renumit – nu e unul din cele zece triburi pierdute, ci e un trib de indieni. El nu s-a pierdut niciodată şi nu poate să se piardă vreodată. Vrăjitorul alb s-a înşelat. Noi n-am aparţinut niciodată

triburilor pierdute şi nu vreau să mai aud de ele. Când un om nu vrea să audă, el îşi astupă urechile şi acela care ar vrea să ne mai vorbească despre asta ar face bine să se aşeze şi să tacă. Ceea ce a spus misionarul poate să se potrivească la alte triburi, nu la Pottawatomi. Noi suntem indieni. Am vorbit!

Această cuvântare găsi aprobare în rândul războinicilor. Acum toţi aşteptau ca Wa-Wa-Nosh să ia cuvântul, dar el continuă să tacă. Trecură zece minute fără ca vreuna din căpetenii să se ridice. În cele din urmă, se sculă unul cu numele de „Cracă de Stejar”.

— Sunt un indian, spuse el. Tatăl meu a fost un indian. Mama mea, fiica unui indian, toţi strămoşii, toţi fii lor au fost indieni Pastorul ne-a spus că albi celor zece triburi pierdute şi-au schimbat culoarea. Noi nu ne schimbăm culoarea pe care ne-a dat-o Manitou. Dacă am face aceasta n-ar fi vopsea destulă pentru a spăla ruşinea noastră. Ne-am născut Piei Roşii şi ca Piei Roşii vrem să murim Când albi părăsesc ţările lor, urma li se poate pierde. Indienii rămân în ţara lor. Nici un trib măcar nu pătrunde pe teritoriul altuia. Pottawatomii nu omoară nici un cerb al tribului Yowa şi nici Otteway unul al tribului Menomeni. Vrăjitorul alb a spus mai departe că Marele Spirit ordonă oamenilor să facă binele celui ce-a făcut rău. Asta nu este o poruncă bună. Nu este de mirare ca urmând aceasta poruncă anumite triburi dispar. Ei nu pot deosebi prietenii de duşmanii lor. Ce este un războinic care nu ia un scalp? O asemenea lege ar face din războinicii viteji nişte muieri. Poate să fie o lege bună pentru triburile pierdute, pentru indieni însă, care cunosc drumurile lor, e o lege rea. Noi nu o vom urma niciodată. Am vorbit!

După însufleţite aclamaţii se produse iarăşi o pauză. Apoi Wa-Wa-Nosh se sculă în sfârşit. El păstră o clipă de tăcere privind gânditor înaintea lui ca şi cum şi-ar fi orânduit gândurile ce-l asaltau.

— Ce este pământul? începu el vorbirea lui în mijlocul unei tăceri adânci, care făcea ca fiecare vorbă să se audă desluşit. Un întins nesfârşit, fluviu lângă fluviu, lac lângă lac, preerie lângă preerie şi păduri imense care par a nu avea sfârşit. Marele Spirit a împărţit câmpurile de vânătoare pe pământ între toţi oamenii, iar pe oameni i-a vopsit diferit. Copiilor săi cei mai dragi le-a dat

o piele roşie. Pe acei pe care îi iubea mai puţin i-a vopsit cu roşu numai pe alocuri, iar pe aceia pe care nu-i iubea deloc i-a vopsit în negru. Dacă mai există şi alte culori, nu le-am văzut încă şi atâta timp cât nu le văd, nu o cred. Fraţilor, povestea despre triburile pierdute este o pălăvrăgeală tâmpită. Noi nu suntem triburi pierdute, noi ştim unde ne aflăm şi ştim şi de unde au venit Yankeii. Dacă cineva a pierdut cărarea sa, aceia sunt americanii. Ei s-au pierdut, ei sunt triburile dispărute. Timpul va fi aproape, când ei îşi vor regăsi ţara pierdută. Yankeii au stat atât de mult acolo unde răsare soarele, că ochii lor au devenit tulburi. Ei văd câmpiile noastre, dar ei nu văd războinicii care locuiesc pe ele. Cu timpul vor învăţa să-i numere. Voi ştiţi pentru ce am venit noi aici; ca să reducem numărul celor albi. Feţele Palide au dezgropat securea de război, Pieile Roşii se bucură atunci când aud că albii se luptă între ei. Marele Părinte din Canada nu ne stă mai aproape decât Marele Yankeu pe care noi îl numim „Unchiul Sam”. Acela ne dă pulbere şi gloanţe, dar numai ca să luptăm pentru el. Ajutându-l contra duşmanilor săi, ne ajutăm pe noi. Trebuie să ne gândim la copiii noştri. Copiii albilor au crescut şi au devenit bărbaţi în ţara noastră şi numărul lor creşte din ce în ce mai mult. Eu am luat multe scalpuri de a le Feţelor Palide, dar ce foloseşte că am luat numai scalpuri de ale albilor şi nu duşmănesc nici un trib roşu. Toţi trebuie să ne gândim şi să facem la fel. Sunt încă mulţi indieni care vorbesc de celelalte triburi roşii ca de străini. Suntem cu toţii copiii aceluiaşi părinte. Să nu fie nici o deosebire între un Obciway şi un Sioux. Suntem fraţi şi ca fraţi trebuie să trăim; Numai contra albilor trebuie tras cuţitul Omului Roşu. E frumos să iei scalpul unui alb. O ştiu fiindcă am făcut-o adesea. V-am spus că trebuie să luăm scalpul albilor ce sunt acum în apropierea noastră. Am sperat că vor fi mai mulţi dar n-au mai venit alţii, aşa ca avem numai şase aici. Îmi pare foarte rău că sunt atât de puţini dar putem porni într-acolo unde se află mai mulţi. Unul din aceşti şase e un mare vrăjitor. Poate să fie bine să-i luăm scalpul, dar poate să fie şi rău Aţi văzut ce a fost în stare vânătorul de albine. El poate vorbi albinelor, ele i se supun şi aceste mici insecte pot zbura pretutindeni şi vedea lucruri pe care un indian nu le poate vedea. Atâta timp cât nu suntem în măsură să pătrundem în sufletul acestui vrăjitor, este mai bine să-l lăsăm neatins. Moartea lui ne-

ar putea aduce nenorocire.. Nu e niciodată bine să ai de-a face cu vrăjitori. Să-l lăsăm deci să plece împreună cu soţia lui şi să ne mulţumim cu ceilalţi.

Teama lui superstiţioasă de puteri miraculoase era împărtăşită de mulţi din cei prezenţi, ba cea mai mare parte din ei erau convinşi ca acel vânător de albine era informat de către mesagerii lui se tot ce discutau acolo. Erau deci nehotărâţi şi se simţeau îndemnaţi să primească propunerea lui Wa-Wa-Nosh oricât ar fi fost ca de neplăcută.

Unul dintre indieni ţinu totuşi morţiş la planul de a se omorî toţi albii şi avu curajul să facă o încercare de a atrage de partea sa pe cei nehotărâţi.

Cu aceasta i se oferi chiar o admirabilă ocazie de a lovi în Wa-Wa-Nosh, a cărui mare influenţă îi stătea ca un spin în ochi. Era totuşi destul de şiret ca să-şi ascundă dorinţele şi pasiunile sale secrete şi deşi ardea de ură îşi puse o mască de supunere şi umilinţă. Înainte însă de a lua cuvântul se ridica din nou Cracă de Stejar.

— Fraţilor, spuse el, mă numesc astfel după un pom ce este puternic şi solid. El nu se înclină în faţa vântului. El nu e flexibil ca stuful. Tot aşa nici eu nu mă închin şi nici nu mă plec încolo şi încoace. Când am luat o hotărâre, rămân la ea cu toată puterea voinţei mele. Era decizia mea de a lua scalpurile tuturor albilor ce se află acum în luminiş. Hotărârea mea stă neclintită. E puternică şi solidă ca şi craca stejarului.

„Nevăstuica”, ascultă această declaraţia cu o bucurie ascunsă. Ei nu se aştepta să aibe ca partizan o căpetenie aşa e puternică. Îndată ce Cracă de Stejar se aşeză, Nevăstuica se ridică la rândul lui.

— Fraţilor, sunt poreclit după un mic animal care se târăşte prin găuri strimte E un animal iscusit, ager, deştept şi tribul meu a avut dreptate că mi-a dat acest nume. Nu toţi indienii au nume. Fratele meu mai mare care nu de curând ne spusese în omorâm toţi albii şi care acum ne sfătuieşte sa nu-i omorâm pe toţi, n-are nici un nume. Albii îi numesc Petru, E un nume frumos dar e un nume de… alb. Adevăratul său nume nu-l cunoaştem, tot atât de puţin tribul său naţiunea sa. Unii spun că ar fi un Otteway, alţii îl ţin drept un Yowa. Alţii iarăşi cred că aparţine Siuxilor, ba odată am auzit chiar că ar fi un Chiroqui, dar aceasta e desigur o

minciună. Fraţilor, aş dori să cunoaştem tribul marei căpetenii care ne spuse să luăm scalpuri şi apoi deodată ne spuse să nu le mai luăm. Poate am pricepe atunci de ce ne-a spus două poveşti. Fratele meu ne spune să lăsăm pe vânătorul de albine să plece la semenii săi. În ce scop recomandă el aceasta, nu o ştim. Poate nu o ştiu fiindcă sunt un sărman indian şi fiindcă mă numesc Nevăstuica. Sunt un animal ce se strecoară prin găuri strimte. Bizonul se repede peste preeriile descoperite şi e nevoie de un cal pentru a-l prinde. Cu nevăstuica nu e la fel. Se vâră prin găuri dar e totdeauna foarte atentă şi observă bine calea ce e urmează. Necunoscutul căpitan care nu aparţine nici unui trib vorbeşte de soţia vânătorului de albine. Îi e frică de vrăjitor, de aceea vrea să-l lase să plece împreună cu soţia lui Vânătorul de albine nu are soţie. E adevărat că tânăra fată se află în cabana lui, darea nu e nicidecum soţia lui. Nu e deci deloc necesar să lăsăm să ne scape această femeie pentru dânsul. Nu poate să ne strice dacă îi luăm scalpul. În această privinţă, fratele meu nu are dreptate. Albinele au zumzăit prea aproape de urechea sa. Dacă e vorba să luăm scalpele tuturor albilor, de ce să nu facem începutul cu acei pe care îi avem în mâinile noastre? Când cuţitul e aici şi scalpul acolo, lipseşte numai mâna. Sunt multe mâini aici. În ochii unei biete nevăstuici ce se târâie prin găuri pentru a-şi găsi prada, nu pare nimerit a lăsa să-ţi scape prada după ce ai apucat-o.

Peter[2] înţelese că are în faţa lui un adversar de temut. Îi era greu să-şi înfrâneze revolta produsă de verbele Nevăstuici. Cunoştea toate trucurile ce trebuiau întrebuinţate pentru a conduce oamenii după voinţa lui. Dacă Nevăstuica ar fi fost o căpetenie renumită, el ar fi acceptat cu mai multă linişte contrazicerea lui. Aici însă trebuia să i se opună unuia care, după toate ce se spuneau despre trecutul său, nici nu avea dreptul să deschidă gura într-o astfel de adunare.

— Fratele meu spune că ar fi o Nevăstuică, răspunse Peter. Acesta e un animal foarte mic, un animal ce se târâie, ce nu face nici un bine. Nu-mi plac nevăstuicile. Fratele meu n-are nici o teamă de vânătorul de albine. Ar putea să ne spună el ce au şoptit albinele? Dacă o ştie, să o spună. El poate să se informeze

[2] Numele dat de albi lui Wa-Wa-Nosh.

unde s-ar putea găsi mal multă miere – unde s-ar putea descoperi urşi. Fratele meu susţine de asemenea că vânătorul de albine n-are soţie. De unde o ştie el? Locuit-a el eu dânsul în cabană? Şezut-a el cu dânsul în aceeaşi barcă? A mâncat cu el împreună? O nevăstuica e foarte mică: ea poate să se strecoare în colibă, să vadă ce se face acolo, care e soţia lui şi care nu. Făcut-a el vreodată asta? Eu nu l-am văzut niciodată acolo. Fraţilor, Marele Spirit îşi urmează propria cale; el nu se opreşte pentru a asculta o Nevăstuica. El ştie că există asemenea animale, după cum ştie că există şerpi, broaşte ţestoase şi broaşte râioase. El le cunoaşte toate, dar pe nici una nu le ia în seamă. El e înţelept şi urmează numai porunca propriei sale voinţe, tot aşa ar trebui să fie şi în consfătuirile marilor căpetenii. O adunare de mari căpetenii nu ar trebui să asculte de vorbele unei nevăstuici. Asta ar fi o prostie. Fraţilor, această nevăstuică spune că eu însumi n-aş şti cărui trib îi aparţin. Indienii nu se înţelegeau între ei: un trib duşmănea pe celălalt. Deoarece nu aparţin nici unui trib, nimeni nu mă urăşte din cauza tribului. Priviţi, pielea mea e roşie şi asta ajunge, ceea ce fac eu e pentru toţi indienii nu pentru un singur trib. Mulţi mă numesc omul fără trib. E mai bine să porţii acest nume decât să te cheme „Nevăstuică”. Ara vorbit!

Aceste cuvinte avură efect. Se crezu că Nevăstuica se va strecura în vreo gaură şi va dispare. Dar asta nu se întâmplă. Nevăstuica nu se lăsă aşa uşor intimidat. În loc să părăsească adunarea, se sculă să răspundă, dar făcu aceasta cu toată umilirea şi supunerea.

— Necunoscutul căpitan a vorbit, spuse el. Asta mă bucură căci eu îl ascult cu plăcere. Urechea mea e totdeauna deschisă când el vorbeşte. Văd acum că e foarte bine că nu aparţină nici unui trib El e poate Chiroqui, în care caz războinicii noştri nu vor fi prietenii săi. E mai bine să nu aparţină nici unui trib decât să fie un Chiroqui, dar ar fi şi mai bine să fie o Nevăstuică. Ni s-a spus, fraţilor, că toţi albii trebuie să moară Asta e foarte bine. Ţara nu poate să aibe doi stăpâni Dacă aparţine albilor nu mai poate aparţine indienilor şi dacă aparţine indienilor nu mai poate aparţine albilor. Dar căpetenia fără trib spune să nu omorâm toţi albii, Vânătorul de albine şi soţia lui să fie cruţaţi. El îl socoteşte pe vânătorul de albine drept un vrăjitor care poate să ne aducă

nenorociri şi de aceea să-l lăsăm să plece. Eu nu gândesc la fel. Eu, din contră, găsesc cu cale să-i omorâm pe amândoi. Nu trebuie să existe astfel de vrăjitori ce ar putea să ne aducă nenorociri. Dacă un singur vânător de albine e atât de periculos, cât de temut ar fi atunci un trib întreg de vânători de albine. Eu nu vreau să văd un vânător da albine. Nu e bine să înţelegi limba albinelor. E mai bine pentru omul roşu să nu existe oameni care au o asemenea putere. Albii ştiu şi aşa destul, fără să cunoască vorba albinelor. Lăsaţi-ne să luăm astfel de măsuri ca să nu mai trebuie să ne temem de ştiinţa lor. Am vorbit!

Pentru întâia oară de când Wa-Wa-Nosh predica grozavul lui război, adunarea era contra lui. Curentul pe care el îi dezlănţuise voia să-şi urmeze cursul. Cuvintele Nevăstuicii căzură pe terenul pe care Wa-Wa-Nosh îl semănase. El înţelese că a altă încercare de a salva pe Bourdon şi Margaret na putea zdruncina poziţia sa fără să ducă la ţelul urmărit. El trebui să transforme înfrângerea lui într-o victorie şi se prefăcu că se supune hotărârii generale.

— Fraţilor, spuse el. La un moment dat nu am văzut destul de limpede. Ceaţa întunecă adesea privirea cea mai ageră, dar suflul fratelui meu a răspândit ceaţa. Văd iarăşi clar Vânătorul de albine nu trebuie să rămână în viaţă. De aceea daţi-l morţii şi omorâţi şi pe soţia lui.

Cu aceasta luă sfârşit consfătuirea. Se hotărî în mod solemn ca toţi albii ce s-ar găsi în luminiş să fie omorâţi Wa-Wa-Nosh luă parte la această hotărâre cu toată sinceritatea, dar ceru ca executarea acestui plan să-i fie încredinţată.

Capitolul IX – MISIONARUL

Gershom şi Dorothea nu fură deloc surprinşi de vestea căsătoriei Margaretei. Ei se aşteptau la acest lucru şi felicitară tânăra pereche din toată inima. La cabană nu se pierdu vremea cu sărbătorirea acestui fapt, căci trebuiau să se gândească la lucruri mai serioase. Aripă de Porumbel, care se înapoiase de la vânătoare le spuse încă odată să pornească mai repede la drum şi să nu mai zăbovească nici o zi măcar. Misionarul însă nu vroia să creadă în relele intenţii ale căpeteniilor, cărora le dezvăluise teoria originii lor şi pe care vroia să-i mai lumineze. Când însă şi Bourdon se declară împotriva unei plecări grăbite, arătând greutăţile unei călătorii lungi pe apă ca şi ale unei călătorii pe uscat, în timp de război, Aripă de Porumbel fu încurcat, căci nu ştia cum să-l convingă pe Bourdon de pericolul ce-i ameninţa. El îl considera pe Ben ca pe un prieten, pe când în ceilalţi vedea doar nişte oameni cu care venise întâmplător în contact. Dacă nu-i păsa de soarta celorlalţi, soarta lui Bourdon însă îl îngrijora foarte mult. El îl luă la o parte ca sa poată vorbi cu dânsul între patru ochi.

— Eu ştiu ce te sfătuiesc, frate şi de ce te sfătuiesc. E bine să iei totdeauna seama la un scalp. Eu sunt destul de deştept ca să nu mă las văzut de Pottawatomi. Eu îi cunosc pe ei şi obiceiurile lor Deci fii şi tu cu băgare de seamă. Fii atent la Peter. Să fii foarte atent dacă se înapoiază la cabană. Dacă e gânditor şi vorbeşte puţin, ascultă la ceea ce spune. Dacă însă zâmbeşte şi pare prietenos, atunci teme-te: să ştii că vrea scalpul tău.

— Chippeway, Wa-Wa-Nosh e prietenul meu; locuieşte sub acoperământul meu şi mănâncă din pâinea mea!

— Tu cunoşti albinele, dar nu pe indieni. Îţi spun, daca Peter zâmbeşte şi e prietenos, vrea scalpul tău. Dacă nu zâmbeşte, dacă nu pare prietenos, dacă priveşte mult în pământ şi pare gânditor. Atunci să ştii că nu vrea scalpul tău, ci, mai degrabă, va încerca să te scape din mâinile căpeteniilor. Ascultă ce-ţi spun!

Cu aceste cuvinte, Chippeway îl paraşi pe Ben.

Bourdon îl înţelesese. Acest om ştia fără îndoială ceea ce se

vorbise şi hotărâse în adunarea indienilor şi voia să-şi trădeze fraţii, să avertizeze pe prietenul său alb de cele ce aflase. Despre buna credinţă a lui Aripă de Porumbel nu era nici o îndoială.

Ben nu avu mult de aşteptat Peter se înapoie curând în cabană şi de cum îl zări îl izbi mina îngândurată a căpeteniei. Şi Margaret îşi dădu seama de această schimbare în atitudinea lui Wa-Wa-Nosh. Când acesta se opri la izvor ca să-şi potolească setea, ea se apropie de dânsul.

Ea nu veni cu mâinile goale, ci îi întinse o bucată de friptură gustoasă.

— Pari să fii obosit, Wa-Wa-Nosh, zise ea şi pe deasupra trist. Iată mâncarea ce-ţi place. Chiar eu am pregătit-o.

Indianul o privi lung, privirea ochilor săi deveni mai întunecată, dar luă bucata de friptură şi o mâncă, fiindcă îi era foame.

— Peter, spuse Margaret în acest timp, trebuie să-ţi spun o mare noutate – m-am cununat cu Bourdon.

— Bine, răspunse Peter şi o privi din nou lung. Nimeni nu ar fi putut spune dacă această veste îl bucura sau dacă lua măcar parte la ea. Nu mai scoase un cuvânt şi Margaret tăcu şi ea, oarecum serioasă. Spre bucuria ei, Bourdon începu să vorbească.

— S-a terminat marele consiliu? întrebă el.

— Da.

— Şi au plecat fiecare pe drumul său? Ce e cu prietenii mei, Pană de Corb şi Labă de Urs!

— Au plecat toţi după ce fiecare şi-a spus cuvântul, răspunse Peter şi aruncând o privire Margaretei adăugă: Spune-i să plece – femeile nu trebuie să asculte ce-şi spun bărbaţii între ei.

Tânăra femeie avu aerul că ia aceste cuvinte ca o glumă, dar se înapoie la cabană. Wa-Wa-Nosh aştepta câteva minute, se uită din jur împrejur ca şi cum ar fi vrut să se convingă nu e nimeni în apropiere, apoi se aplecă spre Bourdon.

— Ai fost în poiană Zum-Zum. Ai văzut căpeteniile. Acest consiliu a fost convocat de mine.

— Asta ai mai spus-o odată, Peter. Se zice că ai atât da mare influenţă asupra poporului tău, că face totdeauna ceea ce vrei tu.

O sclipire ca de fulger trecu prin ochii lui Wa-Wa-Nosh.

— Câteodată nu! Ieri s-a ridicat unul şi a încercat să asmută pe toţi ceilalţi contra mea!

— Asta mă miră, Peter. N-aş fi crezut-o niciodată. Cu toate acestea îţi sunt dator mulţumiri. Numai datorită ţie pastorul m-a cununat cu Margaret. Aşadar, ţie trebuie să-i mulţumesc că ea a devenit aşa de repede soţia mea.

Peter apucă mâna vânătorului de albine, scuturând-o puternic şi felicitându-l de data aceasta în mod sincer.

— Ascultă-mă, vânător de albine şi vrăjitor al albilor şi deschide bine urechile la ceea ce are să-ţi destăinuiască o căpetenie care cunoaşte bine Pieile Roşii. Lasă cuvintele mele să pătrundă în urechile tale şi să-ţi rămână în suflet. Sunt cuvinte care ţi-ar putea fi de folos. Tradiţiile noastre nu ne vorbesc nimic de cele 10 triburi pierdute, ele spun numai că Manitou ne a dat nouă aceste câmpuri de vânătoare. Poate că Feţele Palide s-au pierdut; indienii nu s-au pierdut. Misionarul se înşeală. Această ţară a aparţinut de la început omului roşu. Când Manitou l-a creat, l-a făcut roşu şi l-a aşezat în ţara asta. N-a aparţinut niciodată Feţelor Palide şi numai omul roşu are dreptul să vâneze aici. Manitou ne-a dat legi, după care noi ne conducem şi aceste legi spun să ne iubim prietenii şi să urâm pe duşmani. Străinii sunt pentru noi duşmani. Feţele Palide sunt străini şi noi nu-i primim cu drag pe câmpiile noastre. Dacă vine câte unul să omoare bizoni, să vâneze albine, sau să prindă biberi, atunci indienii îl lasă în pace şi-i dau din surplusul lor. Dar Feţele Palide nu vin ca musafiri, ci ca stăpâni. Ei vin aici şi rămân. Mulţi ani, Zum-Zum, m-am gândit la aceasta şi la mijlocul de a opri această năvală. Nu e decât un drum. Pe acest drum trebuie să meargă acum Pieile Roşii dacă nu vor ca Feţele Palide să le ia toate câmpiile de vânătoare.

— Te cred şi te înţeleg, Peter, răspunse Bourdon. Tu te gândeşti la un război după felul indian, nu numai împotriva bărbaţilor, ci şi contra femeilor şi copiilor.

Wa-Wa-Nosh dete din cap şi-l privi pe Ben în ochi, ca şi când ar fi vrut să-i citească în suflet.

— Prietenii tăi, căpeteniile, vor aşadar să facă începutul cu noi? Am auzit despre faima ta, dar începusem sa cred că nu e adevărat ce se povesteşte despre tine.

— E adevărat. Aş vrea să distrug toţi albii şi multora le-am luat, scalpul. Trebuie să se întâmple aşa, astfel ne distrug feţele Palide pe noi. Nu putem alege. Sau noi sau ei! Ei sunt pe

tărâmuri străine, nu noi. Am însă prieteni printre Feţele Palide şi prietenilor nu vreau să le iau scalpul. Nu cunosc nimic din acea religie care spune să-ţi iubeşti duşmanul şi să faci bine aceluia care te urăşte. Asta e o religie ciudată. Nu cred că o urmează cineva până nu văd cu ochii mei. Dar ca să-ţi iubeşti prietenii, asta o înţeleg. Soţia ta este fiica mea, căci aşa am numit-o şi limba mea nu are două vârfuri ca aceea a şarpelui. Ceea ce spune, o şi gândeşte. A fost o vreme, Bourdon, când am vrut s-o scalpez şi pe soţia ta, pentru că e soţia unei Feţe Palide şi poate deveni mama mai multor Feţe Palide. Acum însă nu mai vreau s-o scalpez; mâna mea nu-i va face niciodată vreun rău. Am să-i spun cum să facă să scape din mâna celor ce vor să-i ia scalpul. Nici ţie, care eşti soţul ei şi un mare vrăjitor nu vreau să-ţi iau scalpul. Deschide bine urechile şi ascultă ce-ţi spun.

El îi povesti cum făcuse la acea adunare o încercare să-l scape pe el şi Margaret şi cum aceasta dăduse greş. El recunoscu că trezise la indieni o revoltă pe care acum nu mai era în stare s-o stăpânească. Pe scurt, el îi expuse tot ce se întâmplase şi îi explică noul său plan. Bourdon îl ascultă cu un sentiment de groază, care atinse punctul culminant, când află că numai el şi Margaret vor fi salvaţi.

Peter îi spuse cu cel mai mare calm că aici nu se gândea să-i salveze pe ceilalţi.

Sângele îi îngheţă în vine lui Bourdon, când Peter îi vorbi de moartea tovarăşilor săi ca şi când ar fi tratat o afacere. El îşi dădea seama de grozăvia situaţiei.

Chiar dacă acest sălbatic fanatizat nutrea dorinţa de a-l scăpa pe dânsul şi Margaret şi despre aceasta Bourdon nu se îndoia deloc, cum ar fi fost posibilă o fugă, când erau înconjuraţi de marea mulţime de indieni duşmani; şi apoi nici nu se putea dumiri cu gândul de a-i lăsa în părăsire pe ceilalţi şi să fugă singur cu Margaret. Încă niciodată în viaţa lui bogată în aventuri nu-i chinuise şi nu-l apăsase mai mult conştiinţa că sa află în faţa unui pericol apropiat. Liniştea cu care îi vorbise Peter îi înfăţişa soarta ce-i aştepta în toată grozăvia ei.

Misterioasa căpetenie se ridică foarte calm ca şi cum chestiunea ar fi fost rezolvată pentru dânsul şi se îndreptă spre şopron unde se aflau misionarul şi caporalul discutând asupra viitoarei atitudini a indienilor.

— Vă simţiţi obosiţi? întrebă el apropiindu-se de ei. De ce staţi aici ca femeile bolnave? E o zi frumoasă. Sculaţi-vă şi haideţi cu mine să facem o vizită căpeteniilor.

— Cu multă plăcere, Wa-Wa-Nosh, răspunse misionarul şi se sculă repede, căci el credea că aceştia doreau să le mai vorbească despre descendenţa lor.

— Desigur că prietenul meu mă va însoţi. Mergi înainte Peter, noi te urmăm.

Flint, caporalul, îl însoţi pe misionar fără şovăială. Îl urmară pe Wa-Wa-Nosh îndreptându-se spre poiana unde avusese loc prima consfătuire a Pieilor Roşii.

Abia în drum el exprimă oarecare teamă şi îndoială.

— O garnizoană rămâne o garnizoană, pastore Amin, şopti el. N-ar trebui să o părăsim în astfel de timpuri.

— Ne găsim doar printre prieteni, caporale, răspunse misionarul. Peter este conducătorul nostru şi am călătorit mult cu dânsul. Domnul m-a învrednicit să pătrund în aceste ţinuturi îndepărtate ca să pot propovădui cuvântul Său şi să predic învăţătura Sa. Aş fi un servitor nedemn, dacă aş avea măcar o îndoială în îndeplinirea misiunii mele. Nu te teme de nimic căci mergi cu un om pe care îi conduce Domnul.

Caporalul şovăi să replice la o astfel de convingere şi îl însoţi mai departe fără să se opună. După ce străbătuseră jumătate din drum, zăriră cu surprindere pe Aripă de Porumbel, stând într-un desiş al pădurii. Chippeway nu obişnuia să plece la vânătoare atât de devreme; el îi lăsă să treacă fără să le adreseze vreun cuvânt. După toate aparenţele nici nu-l interesau intenţiile lor; îi era de ajuns să constate că vânătorul de albine nu se afla printre ei.

Mica poiană mişuna de indieni. Stăteau în grupe, liniştiţi sau pălăvrăgind între ei. Când apăru Peter, se sculară cu toţii, dar din tufişurile învecinate se iviră mai mulţi indieni, aşa că deodată albii se văzură înconjuraţi de vreo 300 de indieni.

— Iată prizonierii voştri, spuse Peter şi fisă privirea asupra Nevăstuicii şi a Crăcii de Stejar. Faceţi cu ei ce vroiţi şi nimeni să nu se mai îndoiască de buna mea credinţă.

Pieile Roşii nu mai puteau de bucurie şi se pomi un murmur de aprobare.

— Fraţii mei pot vedea acum, spuse Pană de Corb, cum

căpetenia fără trib are o inimă de indian. Unii au crezut că a stat prea mult în mijlocul albilor şi a ascultat de cuvintele pastorului, că indienii ar coborî din cele 10 triburi. Peter însă îşi cunoaşte drumul. El ştie că e o Piele Roşie şi vede în Yankei pe inamicii săi El ne aduce doi din ei pentru a le lua scalpurile. Când vom fi terminat cu aceştia, el ne va aduce mai mulţi. El va continua astfel până când din albi vor rămâne atât de puţini ca şi cerbii în coloniile lor. Aceasta e voinţa lui Manitou.

Misionarul se îngrozi da întorsătura pe care o luaseră deodată lucrurile. Pentru întâia oară înţelese că-l ameninţa primejdia, dar el era un servitor credincios şi devotat bisericii şi nu se îndoia de ocrotirea cerului. Dacă în aceste împrejurări cerul nu s-ar milostivi de dânsul, el era hotărî! Să se supună voinţei şi înţelepciunii lui Dumnezeu. Caporalul însă gândea eu totul altfel. El era deprins cu războiul contra Pieilor Roşii, cunoştea părţile lor slabe şi adulmeca totdeauna în apropierea lor trădare şi viclenie. El urmă pe Peter cu repulsie. Acum bănuia intenţiile sabaticilor şi cu toate că înţelesese numai pe jumătate ceea ce vorbiseră căpeteniile între ele, el pricepu totuşi că e înconjurat de duşmani, ba chiar de călăi.

— Am căzut într-o cursă, pastore Amin, şopti el şi duse mâna la arme. Trebuie să ne apărăm pielea; trebuie să ne aşezăm spate în spate şi să fim gata de luptă.

— Nu pune bază pe armele tale, caporale, răspunse pastorul, căci în mâinile mele ar fi fără de folos şi nici n-am reuşi să facem ceva contra unei astfel de mulţimi. Armele mele vin de sus; cuţitul meu e credinţa, unica mea apărare e rugăciunea. În ele îmi voi găsi refugiul.

După, aceste cuvinte, el se adresă sălbaticilor şi îi invită solemn ca împreună cu el să se roage lui Dumnezeu. El imploră pentru dânsul şi camaradul său ajutorul cerului, recomandă inamicilor săi mila dumnezeiască şi lămuri la urmă în frumoase cuvinte marea învăţătură a creştinismului.

— Binecuvântaţi pe acei care vă blestemă, faceţi bine acelor ce vă insultă şi vă fac rău.

Peter se simţi mişcat de frumuseţea morală a unei astfel de generozităţi. Curiozitatea lui se trezi şi în loc să se îndepărteze nepăsător, aşa cum fusese intenţia lui şi să lase victimele trădării sale în mâinile acelora cărora îi predase, el rămase în cerc şi

urmări cu atenţie tot ce se petrecea. El auzise adesea pe misionar vorbind despre această poruncă a Zeului creştin, dar nu crezuse niciodată că cineva ar putea-o urma într-adevăr.

Cei doi bărbaţi alcătuiau o pereche ciudata. Caporalul rezemă arma de umărul său şi privi cu ochi scânteietori în jurul lui, gata de luptă şi hotărât la rezistenţă; misionarul, dimpotrivă, întinse braţele şi se rugă cu ochii îndreptaţi spre cer.. Sălbaticii îi priveau cu mirare şi nici unul dintre el nu putea înţeleagă această ciudată atitudine.

Încetul cu încetul impresia pe care purtarea misionarului o făcu asupra indienilor dispăru. Indienii se aruncară asupra lor şi înainte ca Flint să fi luat poziţie, se trezi dezarmat. Peter recunoscu prin asta că tovarăşii săi erau hotărâţi să execute sângerosul lor plan şi vrând să amine măcar pentru câteva minute acest tragic sfârşit, se sculă şi se adresă misionarului.

— Frate vrăjitor, vorbi el, noi am ascultat cuvintele tale şi le aprobăm. Sunt cuvinte frumoase în gura unui om care porneşte pe drumul care îl duce în ţări necunoscute. Într-o zi va trebui să pornim şi noi într-acolo, indiferent dacă mai devreme sau mai târziu. Frate, în curând vei afla ce e pe acolo. Tu, împreună cu fratele tău, războinicul alb, veţi porni pe acest drum lung. Va fi bine să ai lângă tine un vânător căci ai un drum lung de străbătut şi ai putea să flămânzeşti înainte de a atinge ţinta. Acest războinic înţelege să mânuiască arma şi-i vom pune puşca în groapă. Dar înainte de a începe această călătorie, am vrea să te ascultăm şi să aflăm de la tine mai multe despre această ciudată învăţătură, după care omul trebuie să-şi iubească duşmanii. Indianul nu o cunoaşte, ei nu iubeşte decât prietenii săi; pe duşmanii săi îi urăşte. Aşa am învăţat-o de la străbunii noştri, aşa învăţăm noi pe copiii noştri. De ce să iubim pe acei ce ne urăsc, de ce să facem bine acelora ce ne fac răul, spune-ne-o şi nouă acuma, căci altfel nu o vom mai afla niciodată.

— Vreau să v-o spun. Domnul să dea tărie cuvintelor mele ca să pătrundă în inimile voastre, să îmblânzească sufletele voastre, să vă conducă pe calea adevărului şi să vă puteţi împărtăşi de credinţa mântuirii prin suferinţele Fiului Său. Să facem bine acelora ce ne fac rău căci Marele Spirit ordonă aceasta, întrebaţi inimile voastre dacă aceasta nu e drept. Diavolul îndeamnă la răzbunare, Dumnezeu însă îndeamnă la dragoste. A face bine

acelora care ne fac bine e foarte uşor; a răsplăti însă cu bine pe acei care ne fac rău înseamnă a avea o inimă generoasă. Fiul lui Dumnezeu a vorbit pe pământ şi ne-a învăţat aceste adevăruri; El ne-a sfătuit să iubim nu numai pe Dumnezeu, dar şi pe aproapele nostru, chiar dacă ne e duşman. Să-i facem tot binele ce stă în puterea noastră Dacă în wigwamul sau duce lipsă de vânat, noi să-i dăruim din vânatul nostru. Pentru ce am venit eu aici ca să vă spun toate acestea? Acasă la mine am locuit sub un acoperiş sigur. Masa mea era pregătită, dormeam într-un pat moale. Aici culcuşul meu e tare; nu ştiu dacă în ziua următoare voi avea ceva de mâncat. Acoperişul meu e din scoarţă de pom, dar eu am venit aici căci fiul lui Manitou, când se afla printre oameni, ne-a poruncit să ducem cuvântul pe întreg pământul. Să iubim pe cei ce ne urăsc şi să răsplătim răul cu binele.

Pastorul Amin făcu o pauză. Nevăstuica profită de această ocazie pentru a lua cuvântul.

— Să ne spuie vrăjitorul albilor cât timp fiul Marelui Spirit a zăbovit printre oameni şi ce drum a luat când i-a părăsit.

În dosul acestei întrebări se ascundea o perfidă viclenie. Nevăstuica auzise de moartea Mântuitorului şi prevedea că povestirea despre sfârşitul lui va distruge efectul pe care îl provocase predica misionarului.

Pastorul Amin nu bănui; scopul ascuns pe care îl urmărea Nevăstuică şi povesti sălbaticilor pe scurt dar clar suferinţele Mântuitorului. Căpeteniile ascultară cu multă atenţie.

Unii auziseră despre aceasta, pentru majoritatea lor însă era de necrezut că oamenii au putut chinui o astfel de fiinţă.

— Dacă albii au omorât pe fiul Marelui Spirit, spuse Cracă de Stejar, înţelegem atunci de ce vor să gonească Pieile Roşii de pe pământurile lor. Spirite rele trebuie să sălăşluiască în astfel de oameni şi mă bucură că marele nostru căpitan ne-a îndemnat să strivim acest vierme sub călcâiul nostru atâta timp cât piciorul indianului e încă destul de puternic. După puţine ierni vor fi ei aceia care ne vor omorî, după cum au omorât pe fiul lui Manitou care le-a arătat atât de multă bunătate.

— Concepţiile voastre indiene nu pot pricepe acest mare mister, răspunse misionarul. Fiul Marelui Spirit a fost într-adevăr omorât de oameni, atât cât era muritor; dar el avea două înfăţişări. El era numai fiziceşte om, sufletul său însă era o parte

din Marele Spirit. Acesta e misterul religiei noastre. Noi nu putem spune cum s-a putut întâmpla, dar o credem.

— Albii au făcut aceasta? Întrebă Labă de Urs. Şi fratele meu vrea să ne convingă că noi ne tragem din cele 10 triburi? Nu, noi n-am făcut niciodată vreun rău acestui Mare Spirit. Noi l-am fi primit ca pe un prieten şi l-am fi tratat ca pe o căpetenie. Am fi blestemat mâna care s-ar fi ridicat spre a-l chinui. Noi vedem lămurit din această poveste că noi n-am aparţinut niciodată celor 10 triburi. Dar noi vedem pe altă parte din această poveste că albii nu sunt vrednici să trăiască. Ei sunt foarte răi Să moară!

— Încă o întrebare, interveni Peter. De ce s-a lăsat fiul Domnului omorât de oameni? De ce nu i-a omorât el?

— El a coborât pe pământ, ca să moară pentru oameni, răspunse misionarul. Păcatele lor erau atât de mari, că un sacrificiu mai mic al Marelui Spirit nu ar fi fost de ajuns ca să ie şteargă. Pentru ce este aşa, nu ştie nimeni în loc să blesteme pe călăi. El a murit pentru ei şi pe moarte fiind el a implorat binecuvântarea Domnului pentru soţiile şi copiii lor.

Peter se dete la o parte şi căzu pe gânduri. Indienii nu obiectară nimic contra încarnaţiei Mântuitorului, dar deşi ascultară cu atenţie cuvintele misionarului, ei nu renunţară totuşi la intenţiile lor Cele mai de vază căpetenii se adunară la o scurtă consfătuire. Peter nu participă la ea, ci lăsă conducerea lucrurilor în mâinile lui Cracă de Stejar şi a Nevăstuicii. Chestiunea principală în jurul căreia se învârtea discuţia era dacă să se rămână la hotărârea de la început de a cuprinde pe misionar în numărul victimelor sau nu. Două căpetenii exprimară o oarecare îndoială, dar majoritatea se pronunţă contra lor.

— Dacă albii au fost în stare să omoare chiar pe propriul fiu al Marelui lor Spirit, zise Nevăstuica, de ce am şovăi noi oare să le luăm acestora viaţa? Manitou ni i-a predat nouă. Deci trebuie să-i omorâm.

Nimeni nu se împotrivi cu hotărâre; chestiunea fu astfel rezolvată şi Nevăstuica primi însărcinarea de a comunica prizonierilor hotărârea consiliului. O ameliorare fu acordată preotului: nimeni să nu-l chinuiască sau să-i ia scalpul. Când Nevăstuica şi oamenii ce-şi alesese ca însoţitori aduseră pe misionar în pădure, unde urma să fie omorât, Nevăstuica invită pe Peter să-i însoţească. Acesta acceptă invitaţia.

— Tatăl meu vede cu plăcere murind un alb: spuse Nevăstuica adresându-se lui Wa-Wa-Nosh cu un surâs răutăcios. Numărul inamicilor se va micşora din nou cu unul.

Peter nu acordă nici o atenţie cuvintelor sale, dar el îi însoţi ca împins de un farmec.

— A venit timpul, se adresă Nevăstuica pastorului Amin, ca vrăjitorul albilor să urmeze spiritele poporului său. Calea e lunga şi dacă nu porneşte acuma, cu greu îi va ajunge. Eu sper că va întâlni pe câţiva din acei care au flămânzit, chinuit şi omorât pe fiul Marelui Spirit.

— Eu vă înţeleg, răspunse misionarul. De când am păşit pe acest pământ păgân, viaţa mea a fost în continuu expusă primejdiilor. E voinţa lui Dumnezeii ca să mor şi înaintea hotărârii sale mă închin. Acordaţi-mi câteva minute ca să-mi îndrept ruga către Tatăl ceresc.

El se descoperi şi se rugă cu voce tare, care la început tremura; treptat însă deveni mai sigură şi curând răsună limpede ca şi cum ar fi pronunţat o predică de pe amvon. El imploră iertarea pentru sine. Şi recunoscu cât de departe este el de acea sfinţenie care singură îl face pe om vrednic de a se înfăţişa înaintea lui Dumnezeu. Apoi ceru Domnului iertare pentru duşmanii săi.

Peter înţelese fiecare cuvânt pe care îl pronunţa misionarul. Îi ascultă cum se ruga pentru a implora mila pentru Pieile Roşii, ascultă cum cuprinse şi numele său în rugăciune şi rămase cufundat în gânduri. Niciodată încă nu resimţise astfel de emoţie Trecutul îi apăru ca un vis urât, pe când viitorul i se arătă într-o lumină mai clară cu toate că părea întunecat de nori.

El vedea un exemplu viu al acelui spirit Dumnezeiesc al dragostei şi sacrificiului de sine. El ascultă tăcut cuvintele misionarului care îi păreau atât de măreţe şi misterioase.

Prizonierul căzu în genunchi înaintea lui iar cuvintele rugăciunii sale se ridicau fierbinte către cer.

De îndată ce misionarul tăcu, Wa-Wa-Nosh plecă fruntea şi se îndepărtă. El se simţea neputincios; prestigiul său nu putea să salveze pe cel condamnat şi priveliştea care cu câteva zile înainte i-ar fi umplut inima de bucurie îi era acum înspăimântare şi insuportabilă.

Cutremurat de groază, el auzi lovitura tomahawkului care

zdrobi ţeasta victimei Pentru prima dată îl cuprinse, la auzul acestui grozav zgomot, o slăbiciune. Ce era aproape de leşin Sălbaticii săpară o groapă pentru mort chiar pe locul unde căzuse.

Capitolul X – CAPORALUL

În timp ce misionarul era dus la moarte, caporalul trebuia să rămână lângă copacul unde fusese aşezat. El presimţea soarta ce i se pregătea cuviosului său prieten. Când călăii se înapoiară, el căută să descopere scalpul – dovada sângeroasa a izbânzii.

— Şi se miră că nu o vedea. Indienii, credincioşii cuvântului dat, nu îl chinuiseră pe misionar şi îi îngropară fără să-i ia scalpul.

Dar ei simţiră mirosul sângelui; întărâtarea lor crescu. Căpeteniile priveau mai întunecat; tinerele căpetenii manifestau nerăbdare. Flint cunoştea semnificaţia acestor semne.

Cu greu s-ar fi putut găsi doi oameni mai deosebiţi decât misionarul şi caporalul. Primul muri ca un umil urmaş al Dumnezeiescului său stăpân, binecuvântând chiar înaintea morţii pe călăii săi. Caporalul nu se gândea decât la răzbunare. Ştia că nu poate să fugă şi vroia să moară ca un adevărat luptător, înconjurat de duşmani doborâţi.

Se scursese o jumătate de oră de la moartea misionarului. Indienii ţinură în acest timp o consfătuire în care se discuta chestiunea dacă să se trimită un număr de războinici la cabană ca să aducă şi pe ceilalţi albi spre a fi omorâţi, Peter nu îndrăzni să se opună acestei propuneri; îl convinse însă pe Pană de Corb să se împotrivească şi acest Pottawatomi avu destulă influenţă pentru a-şi impune părerea. Se hotărâse deci să fie chinuit mai întâi caporalul şi apoi să pună mâna pe ceilalţi albi.

Nevăstuica primi din nou însărcinarea de a comunica prizonierului sentinţa.

— Frate, începu el, luând poziţie în faţa caporalului, deschide urechile tale ca să poţi auzi. Mai bine vocea duşmanului tău. Tu eşti un alb şi noi suntem indieni. Tu doreşti să ne răpeşti pământurile noastre, iar noi voim să le păstrăm pentru noi. Aşadar, unul din noi trebuie să iasă din cale. De aceea voim să-ţi luăm scalpul şi sper că eşti gata să ni-l laşi.

Caporalul nu înţelegea prea bine limba indiană dar acum pricepu tot ce i se spunea. Primejdia îi ascuţi simţurile şi

Nevăstuica vorbea aşa de încet şi măsurat că el nu pierdea nici o silabă.

Se aşteptase la aceasta şi nu trăda nici o emoţie.. Dar ştia el, că sălbaticii s-ar fi bucurat de slăbiciunea lui, pe când astfel, găsindu-se în faţa unui om curajos, i-ar fi acordat încă oarecare stimă.

— Nemernicilor, izbucni el, m-aţi înconjurat şi m-aţi luat prizonier. Trei sute dintre voi contra mea singur, nu e o victorie prea strălucită. Să fi avut numai jumătate din compania mea cu mine, semeţia voastră ar fi fost iute potolită. Acum puteţi face cu mine ce voiţi. Nu vă cer îndurare.

Când aceste cuvinte fură traduse în limbă Indiană, ele provocară admiraţia generală.

Un om care priveşte atât de liniştit moartea, apărea în ochii sălbaticilor ca un erou.

— Frate, continuă Nevăstuica, cu un aer umil şi pe un ton blajin, ca şi cum ar fi vrut să aducă o mângâiere prizonierului. Noi nu suntem decât nişte indieni săraci şi neştiutori şi nu ne putem purta cu un alb decât după obiceiul indian Noi nu l-am chinuit pe vrăjitor; el ştia prea multe şi ar fi râs poate da stângăcia noastră. La tine nu ne temem de asta şi înţelegem să te chinuim în aşa fel ca să-ţi dăm prilejul să-ţi arăţi toată bărbăţia ta. O facem aceasta pentru cinstea noastră şi în special pentru a ta. Căci este o cinste pentru noi de a avea un prizonier cum pari a fi tu. Să începem dar chinul va dara mult şi vrăjitorul nu trebuie să ţi-o ia mult înainte pe calea viitoarelor câmpuri de vânătoare.

În dorinţa de a chinui pe prizonier, Nevăstuica se apropie cât mai mult de dânsul. Caporalul se uită drept în ochii lui de parcă ar fi vrut să-l vrăjească. Profitând de un moment favorabil, el sări în sus, îi smulse de la brâu tomahawkul şi cu o teribilă lovitură, îl trânti mort la pământ. Apoi se năpusti înainte asupra celorlalţi împărţind lovituri în dreapta şi în stinsa, rănind încă vreo opt războinici, înainte de a fi putut fi prins şi legat. În acest timp, Peter se îndepărtă neobservat.

Exclamaţii de admiraţie urmară după această dovadă de mare vitejie. Cadavrul Nevăstuicii fu îngropat, pe când răniţii fură bandajaţi. Caporalul era întins pe pământ, sleit, de puteri în mijlocul indienilor, îl legară atât de strâns că nu mai era în stare să mişte nici mânile, nici picioarele. Din nou se reuniră la o

consfătuire cele mai de seama căpetenii, Nevăstuica avusese prea puţini prieteni De aceea nu-l regretă nimeni; unii se bucurau chiar de moartea lui, dar demnitatea învingătorilor cerea răzbunare Prizonierul fu deci condamnat să fie chinuit la stâlpul de tortură pentru ca ei să poată vedea dacă bărbăţia lui va îndura acest chin fără tânguiri.

Nici un mijloc de a provoca duşmanului cele mai grozave dureri nu fu uitat De fiecare dată căutau alte metode, cu adevărat drăceşti. Călăii făceau totul ca să mărească torturile.

Caporalul făcea eforturi grozave ca să dovedească puterea lui sufletească, să nu lase să-i scape nici un vaiet şi astfel să întărte prin dispreţul său pe chinuitori.

Chinul la care fu supus acum caporalul era foarte iubit de indieni. Trunchiuri tinere fură curăţate de crengi, apoi curbate şi reunite, iar victima, legată între ele cu braţele şi picioarele desfăcute; apoi, se dădea drumul acestor trunchiuri, chinuitul era tras de ele şi se pomeni în aer cu membrele rupte între trunchiurile revenite la poziţia lor naturală, pentru ca în această poziţie chinuitoare să-şi aştepte moartea.

— Frate, spuse Cracă de Stejar, apropiindu-se de caporal, tu eşti un războinic curajos şi ceea ce ai făcut, ai făcut bine. Numai o inimă curajoasă putea să procedeze astfel Curajul tău ne dă prilej să te chinuim într-un fel cu totul deosebit şi onorabil. Noi am hotărât să te întindem între doi arbuşti, iată-i acolo. Ei vor fi ţinuţi îndoiţi şi când mâinile le vor da drumul, ei se vor îndrepta din nou Atunci braţele tale vor trebui să le ţină reunite. Asta nu va fi uşor şi sperăm că cu toată puterea ta, te vom găsi totuşi prea slab. Noi însă nu te vom dispreţui pentru asta căci un om nu e o piatră. Şi atunci încă te vom considera un erou.

O sudoare rece îl năpădi pe caporal privind pomii pe care tineri războinici îi despuiau de crăcile lor. În disperarea lui, recurse la un mijloc de salvare de care auzise foarte adesea. El voia să întărite pe sălbatici prin insulte, ca aceştia să se hotărască să-l omoare pe loc. În acest mod, el spera să scape de aceste chinuri grozave căci nu mai exista nici o posibilitate de salvare.

— Voi vă numiţi căpetenii şi războinici? strigă el. Eu vă numesc popor de muieri. Nici un bărbat nu e printre voi. Mai repede v-aţi putea numi câini. Voi indienii sunteţi o şleahtă de

ticăloşi. Albii au venit în această ţară în mici ambarcaţiuni, ei nu erau decât o mână de oameni, pe când voi aţi fost numeroşi ca lupii pădurilor. Jur împrejur nu se auzea decât chelălăitul vostru. Ce făcu mâna de oameni albi? V-au gonit şi v-au alungat din câmpurile voastre de vânătoare. Din voi toţi nici unul nu s-a apropiat de coastele mării afară numai de aceia care, ea precupeţi, vindeau mărfuri sau coşuri şi apoi se strecurau vicleni ca lupul pe lângă oi. Voi aţi uitat gustul stridiilor. Părinţii voştri au avut atâtea că nu puteau să le maniace. Astăzi le mănâncă albii. Când un indian cerşeşte o stridie î se azvârle carapacea şi-l numesc câine. Credeţi voi că şefii noştri v-ar lega de doi pomi? Nu. V-ar lega de crăcile stejarilor ea să vă mănânce ciorile. Dar voi sunteţi fiinţe mizerabile. Vă scuip şi vă numesc popor de muieri. Albii au făcut femei din voi. V-au smuls inimile în locul cărora au pus o inimă de câine.

Caporalul rămase fără respiraţie. Aceste insulte însă nu întărâtară prea mult pe indieni. Deşi mârâiau plini de mânie, nu se puteau totuşi opri de a admira curajul acestui alb, Flint trebui să recunoască, spre dezamăgirea sa, că nici unul nu era atât de întărâtat încât să renunţe la chinuri.

— Frate, grăi Cracă de Stejar ridicându-se din nou, ai o inimă vitează. Dacă inima noastră e de câine, a ta e de piatră. Ceea ce ai spus tu e adevărat. Puţine Feţe Palide au venit în această ţară şi goniră pe părinţii noştri. Noi ne ruşinăm de aceasta şi de aceea nu mai voim să lăsăm Feţele Palide să ne mai gonească, ci să le luăm scalpurile. Noi am putea să te omorâm imediat şi să-ţi luăm scalpul, dar unul războinic viteaz i se cuvine chinuirea şi noi îţi datorăm aceasta.

— Câinii pot numai lătra, replică Flint. Indienii nu sunt mai buni decât javrele lor, ei pot să latre, dar nu să muşte. Pretindeţi că aici se aflǎ căpetenii vestite? Eu nu văd decât pisici, lupi, hiene şi nevăstuici. Astfel de animale trebuie omorâte. Un om viteaz nu are decât să ducă arma la umăr şi au şi fugit. Eu am trăit mulţi ani printre indieni şi i-am lichidat totdeauna fără arbuşti tineri. Totdeauna nu le-am văzut decât spatele, iar dacă am văzut vreo faţă, aceea a fost a unei femei ce se ruga pentru viaţa ei.

Din nou tăcu, reţinându-şi respiraţia. Cuvintele lui produseră efectul aşteptat căci scrâşnind din dinţi, ei apucară

tomahawkurile şi o săgeată şuieră pe lângă capul caporalului. Căpeteniile bătrâne socotiră deci că ar fi timpul să pună capăt acestei scene.

Caporalul fu dus şi aşezat între cei doi pomi tineri. Braţele şi încheieturile mâinilor fură legate de vârfuri. Tăcuţi, sălbaticii îndepliniră lucrul şi caporalul tăcea şi el. Cu toate că sudoarea rece îi năpădi din nou, el păstra aparenţa unei linişti eroice. Când totul fu gata, nici unul din aceşti sălbatici nu putea să fie mândru că a auzit vreo tânguire. Caporalul nu se temea de moarte, dar îi era groază de chinuri. El ştia că va fi expus ore întregi acestui chin înainte de a-şi da sufletul.

Toată viaţa lui îi trecu pe dinaintea ochilor El îşi vedea copilăria şi-şi amintea de timpuri când, copil fiind, învăţase Noul Testament şi moartea lui Iisus pe cruce; inima lui chinuită căuta o mângâiere. Sufletul lui tindea să se surprindă de păcătoşenia îndelungatei sale vieţi de soldat şi el se simţi mândru la gândul că va putea muri de o moarte asemănătoare aceleia a Mântuitorului.

— Războinic al Albilor, îl auzi el pe Cracă de Stejar, vei ajunge într-o situaţie în care omul viteaz are nevoie de tot curajul său Dacă rămâi statornic, noi te vom cinsti, dacă devii slab şi strigi, tinerii noştri vor râde şi-şi vor bate joc de tine. Aşa sunt indienii. Ei stimează pe viteji, ei dispreţuiesc pe laşi.

Labă de Urs făcu un semn cu mâna. Un războinic ridică toporul pentru a tăia legăturile cu care erau prinse vârfurile pomilor, când deodată răsună o împuşcătură. Un fum uşor se ridică dintr-un desiş din apropierea locului de unde vânătorul de albine, urmărise adunarea indienilor. În acelaşi timp căzu şi toporul, legăturile se desfăcură, iar arbuştii îndepărtându-se păreau că rup încheieturile braţelor victimei. Indienii ciuliră urechile pentru a asculta strigătul caporalului, priviră în sus pentru urmări zvârcolirile chinuitului, dar nimic nu se întâmplă. Corpul atârna fără viaţă între cei doi arbuşti cu capul căzut pe piept. Din frunte însă se prelingea o şuviţă de sânge.

Prin această împuşcătură de prietenie, caporalul fu cruţat de chinurile ce-i fuseseră pregătite. Indienii se vedeau înşelaţi în aşteptările lor. Ei bănuiră că unul din indienii răniţi de Flint hotărâse ca în modul acesta să-şi răcorească setea de răzbunare şi cu aceasta chestiunea era lichidata pentru ei. Se înşelau însă

în presupunerile lor. Împuşcătura mântuitoare venise de la Aripă de Porumbel care, imediat după aceasta, se strecură prin desiş şi dispăru. Nimeni nu-l observase.

Când indienii se văzură înşelaţi în aşteptările lor de a vedea o Faţă Palidă chinuindu-se, ei se sfătuiră ce să facă. Îl căutară pe Wa-Wa-Nosh, dar nu-l găsiră. Cracă de Stejar era convins că se dusese la cabană ca să ia şi scalpurile celorlalţi albi. De aceea ei socotiră nimerit să-l urmeze fără şovăială şi să-i surprindă pe albi.

Ei lăsară cadavrul caporalului să atârne între pomi şi porniră în grabă. Ei se năpustiră fără nici o ordine înainte. Fiecare căpetenie îşi conducea ceata pe drumul pe care îl credea bun. Toţi însă se îndreptau în aceeaşi direcţie într-o clipă poiana rămase goală.

După o jumătate de oră, se apropiaseră de cabană până la o bătaie de puşcă. Ei încercau să înspăimânte pe cei dinăuntru prin urlete înfricoşătoare. Nimeni însă nu se arătă. Se părea că albii se adăpostiseră în dosul uşilor şi ferestrelor, gata de apărare. Nici Wa-Wa-Nosh nu era de văzut. Îl luaseră albii prizonier sau o apucase pe alt drum?

Labă de Urs convocă cele mai de seamă căpetenii şi se sfătuiră ce aveau de făcut. Într-un singur glas hotărâră cu toţii să dea foc cabanei.

Indienii îndrăznesc foarte rar, chiar când sunt în număr mare, să dea un atac deschis, atâta timp cât au posibilitatea să-şi ajungă scopul pe o cale lipsită de primejdii. Ascunzându-se în dosul copacilor, ei se apropiară de cabană şi ajunseră în cele din urmă la hambarul ce le servea albilor de bucătărie. Aici găsiră foc, căci numai cu puţin timp înainte fusese pregătita masa. În curând începură să cadă pe acoperişul cabanei săgeţi aprinse. În câteva minute tot acoperişul era în flăcări.

Jur împrejur răsunau urlete de bucurie. Din casă se auzea chelălăitul unui câine. Dar nimerii nu se arăta încă. Foarte curând acoperişul se prăbuşi şi din resturile fumegânde sări în curte un câine cu blană arzând, care începu să alerge încolo şi încoace urlând. Un glonte puse capăt chinurilor.

Labă de Urs făcu un semn şi toţi se aruncară la asalt. Nu răsună nici o împuşcătură. Fără să întâlnească pe cineva, ei pătrunseră în interiorul palisadelor, dărâmară uşa cabanei şi

priviră în încăperea plină de foc şi fum.

Nu găsiră nici o urma a albilor. Atunci abia îşi dădură seama că Bourdon şi tovarăşii săi simţiseră la timp pericolul şi zburaseră.

Capitolul XI – MARGARET

În sufletul lui Peter se produsese o schimbare extraordinară, când ajunsese pentru prima dată la gurile Kalamazului, cu cei doi oameni care-i căzuseră jertfă, îl stăpânea cu totul ideea de a distruge întreaga rasă albă. Când o zărise pe Margaret însă, îi veni în minte că ar putea face o excepţie. La început se gândi s-o ia în wigwamul lui ca fiică adoptivă, Când însă observă simpatia ce o avea Margaret pentru Bourdon, se dădu o luptă în sufletul lui. Să-l salveze şi pe acesta sau să rămâie credincios planului de la început? El vedea cu câtă duioşia se legase faţă de Bourdon şi deodată, printre groaznicele sale gânduri, îşi făcu loc ceva ce aducea a sentiment omenesc.

Dar înţelegerea misterioasa între Zum-Zum şi albine avu o mai mare influenţă asupra hotărârii sale de a cruţa pe vrăjitor decât ataşamentul său pentru Margaret. Deoarece el se hrănea cu speranţa de a salva prin aceasta pe Margaret, el insistase ca să se căsătorească cu vânătorul de albine. Toţi indienii nutreau un fel de teamă superstiţioasă faţă de vrăjitori şi nu îndrăzneau să facă vreun rău acestora.

Wa-Wa-Nosh avea de aceea speranţa că vrăjitorului şi soţiei sale i se va lăsa drumul liber. Această speranţă fusese însă zădărnicită de viclenia Nevăstuicii.

Într-o asemenea dispoziţie se găsea Peter când se duse ultima, oară la consiliul indienilor şi îl urmărea atitudinea. Ciudată a misionarului. De sute de ori auzise el războinicii adresând injurii şi expunând la înjosiri pe duşmanii lor. Aici însă, pentru prima oară, i se înfăţişă un om care până la ultima suflare implora binecuvântarea lui Dumnezeu asupra acelora care-l chinuiau.

Cuvintele, principiile, rugăciunile şi mai presus de toate exemplul viu al misionarului, produseseră în sufletul său o completă schimbare.

Astfel de idei îl frământau pe Wa-Wa-Nosh când se grăbea. Spre cabană, după ce soarta misionarului fusese pecetluită. Era hotărât să salveze pe toţi albii care se aflau la cabană şi acum nu

mai erau excluşi nici Gershom, nici Dorothea.

Cu toate că mergea foarte repede, gândurile îl depăşeau şi avea mereu în faţa ochilor imaginea misionarului.

Cei patru oameni din castelul de miere nu se mai simţiseră de multă vreme atât de fericiţi, ca în aceste clipe. Dorothea împărtăşea bucuria tinerei soţii şi dragostea de frate a lui Gershom se manifesta în chip foarte afectuos. Pentru moment erau uitate toate grijile de care fuseseră copleşiţi în ultimele zile. Totul în jurul lor respira pace, cerul deasupra lor era de un albastru nepătat, pădurea înverzită răspândea farmecul ei natural şi, îmbătaţi de atâta frumseţe, se simţeau liberaţi de orice grijă. În acest moment, apăru Peter, gâfâind din cauza goanei. O rază de bucurie lumină faţa sa întunecată, când zări pe Bourdon şi Margaret ce stăteau plini de fericire şi dragoste în umbra stejarilor.

— Nu trebuie să stai cu braţele încrucişate, Bourdon, spuse el. Sculaţi-vă, adunaţi lucrurile voastre şi încărcaţi-le în bărci, căci trebuie; să plecăm de aici.

— Ce s-a întâmplat, Peter? întrebă Ben îngrijorat. Vii ca un sol ce aduce veşti rele.

— Să plecăm, vă spun nu mai e timp de pălăvrăgeală, încărcaţi în barcă şi vâsliţi cât se poate de repede.

Înţelesul acestor cuvinte era limpede. Graba lui spunea totul. Vânătorul de albine pricepu că ar fi inutil să-l asalteze cu întrebări. Îl chemă pe Gershom.

— Căpetenia ne îndemnă la plecare, spuse el şi făcu toate sforţările pentru a nu-şi trăda neliniştea, ca să nu sperie femeile. E cel mai bun lucru acum, să urmăm sfaturile lui. Chiar Aripă de Porumbel m-a făcut să înţeleg că ne ameninţă un pericol. Să nu pierdem, deci, timpul, ci să pregătim bărcile de plecare, aşa cum o doreşte căpetenia.

Toţi se apucară de lucru. Da mai multe zile se aflau alimentele în bărci, căci Bourdon era pregătit totdeauna pentru o plecare grăbită. Nu rămâneau de încărcat decât celelalte obiecte indispensabile. Timp de o jumătate de oră, vânătorul de albine si Gershom lucrară cu râvnă. Nici in cuvânt nu fu pronunţat, nici o clipă pierdută. Chiar Peter luă parte la această muncă şi deoarece nici un indian nu face în mod normal o astfel de muncă, acest fapt era semnul cel mai bun de gravitatea primejdiei.

Era vorba acum să se ia o hotărâre asupra sorţii castelului de miere, Peter îi sfătui să încuie poarta şi să închidă câinele înăuntru. Acestei măsuri inteligente, îi datorau faptul că, fără îndoială, castelul nu căzu aşa de repede în mâinile duşmanilor şi în timpul pe care sălbaticii îl pierdură cu pregătirea atacului înlesni ca fugarii să câştige un avans preţios.

Pregătirile erau tocmai terminate când apăru. Aripă de Porumbel şi aduse ştirea că toată ceata de indieni se pusese în mişcare în direcţia cabanei şi ar putea să ajungă aici în zece minute. Bourdon o luă în braţe pe Margaret şi o aşeză în barcă. Gershom de asemenea o aşeză pe Dorothea, pa când Peter intră şi el în barca în care adusese pe misionar şi pe caporal. Aripă de Porumbel rămase în urmă ca iscoadă.

Bourdon pierdu aproape tot curajul, când auzi cât de aproape de ei se afla duşmanul. O fugă îi păru imposibilă şi regretă aproape că a părăsit palisadele. Curentul, fluviului era foarte slab pe distanţă de o milă; apoi venea un loc unde bărcile trebuiau descărcate şi transportate pe o distanţă destul de mare, ceea ce conduse la o întârziere de aproape o oră. Ei o porniră în contra curentului şi se îndreptară către o pădurice, bine cunoscută lui Wa-Wa-Nosh. În acest timp, indienii înconjuraseră cabana şi se pregăteau de asalt. Daca ar fi fost mai puţin preocupaţi de acest lucru, poate că ar fi zărit vreuna din bărci căci în acel loc vegetaţia de pe mal era mai rară. Când ajunseră la locul indicat, Peter răsuflă mai uşurat. El îi adăposti pe toţi într-o ascunzătoare pe care o pregătise din vreme, apoi se adresă lui Bourdon.

— Voi rămâneţi aici. Eu mă înapoiez să vorbesc cu căpeteniile. Mă întorc îndată, dar aveţi grijă să nu vă îndepărtaţi în vremea aceasta.

— O clipă, Peter, strigă Bourdon; dacă vezi cumva pe caporal spune-le unde suntem ca să ştie unde pot să ne găsească.

Privirea lui Peter se întunecă. El privea trist înaintea sa. Trecură câteva clipe înainte de a răspunde, apoi glăsui cu o voce tremurătoare, ca un om apăsat de remuşcări:

— N-o să-i mai vedeţi niciodată; amândoi sunt morţi.

— Morţi? strigară toţi.

— Da! Indienii i-au omorât. Ei vor să vă omoare şi pe voi. De aceea v-am sfătuit să fugiţi. Eu i-am văzut murind pe vrăjitorul alb. Ce gândiţi despre asta? Cu limbă de moarte se ruga Marelui

Spirit pentru binele indienilor.

— Asta o cred, zise Bourdon. A fost un om brav. Tradiţiile creştine ne învaţă asta dar sunt puţini aceia care o fac. Pastorul Amin era unul dintre aceia.

— E adevărat, Peter, adeveri şi Margaret: asta e scris în învăţăturile noastre. Aşa stă scris în Biblia noastră.

— Ai tu cartea? întrebă Peter. Te-am văzut adesea citind în ca. O ai aici?

— Bineînţeles că o am. Cum aş fi putut s-o uit? Dorothea are una şi eu una. Citim zilnic şi sperăm că fratele meu şi Bourdon să ne imite în curând.

— Trebuie să-mi citeşti şi mie din ea, Ghiocelule, zise el. Peter apucă mâna Margaretei, îi mulţumi şi se pregăti de plecare. Înainte de a pleca însă le povesti amănunţit cum murise pastorul Amin şi caporalul. Sfârşitul celui de ai doilea îl ştia de la Aripă de Porumbel.

— Sper că ne putem bizui pe prietenia ta, Peter, spuse Ben înainte de a se despărţi de Wa-Wa-Nosh. Mă tem că mai înainte ai fost duşmanul nostru.

— Zum-Zum, răspunse Peter serios, ascultă-mă. Există spirite bune şi spirite rele. Tradiţiile noastre ne-o spun şi inimile noastre de asemenea. Douăzeci de ani de-a rândul mi-a şoptit un spirit rău la ureche. Am ascultat şi am făcut tot ce mi-a poruncit. Am crezut ce îmi spunea. Omoară-ţi duşmanii, mă sfătuia ei, ia scalpul tuturor Feţelor Palide, nu lăsa să scape nici o femeie, nici un copil. Asta trebuie să facă un indian! Douăzeci de ani am ascultat vorbele acestui spirit rău şi mă bucuram la gândul că nu o să mai existe Feţe Palide. Însă spiritul bun s-a făcut în cele din urmă auzit. Şoapta lui era atât de înceată încât urechea mea nu a auzit-o la început. Acum îl aud. Când a vorbit cel mai tare, a împrumutat vocea misionarului. Asta s-a întâmplat în ceasul când a trebuit să moară predicatorul. Când ne apropiem de moarte, vocile noastre devin clare şi puternice. Chiar ochii văd mai bine ce am lăsat în urmă şi ce e înaintea noastră. Ceea ce a spus misionarul mi-a rămas în ureche de parcă ar fi spus-o spiritul cel bun însuşi. Eu cred aceasta. Ghiocelul mi-a citit din cartea sfântă a poporului vostru şi văd că într-adevăr e aşa. Parcă aş fi un copil. Îmi vine să mă aşez în wigwamul meu şi să plâng. Tu eşti o Faţă Palidă, eu un indian. Tu eşti puternic, eu

sunt slab. De ce? Fiul Marelui Spirit a vorbit poporului vostru şi celui al meu. Înţeleg acum de ce Feţele Palide se împrăştie în lume şi iau câmpurile de vânătoare ale altor popoare. Le-a fost poruncit să vie încoace să împărtăşească neştiutorilor indieni lumina celor cunoscute de dânşii. Sper că poporul meu va şti să audă. Ceea ce a spus fiul Marelui Spirit trebuie să fie adevărat – nu poate să vină nimic nedrept de la dânsul. Înainte era o deosebită plăcere pentru mine să iau scalpul inamicilor. Înainte nu puteam gândi altfel. Fiul Marelui Spirit m-a învăţat acum să gândesc altfel. Am trăit în nori. Sufletul pastorului muribund i-a împrăştiat. Aud şi acum binecuvântarea lui, deşi voiam să-i iau scalpul. Atunci sa deschis urechea mea şi am înţeles că vorbea spiritul bun. Urechea care ascultase douăzeci de ani spiritul rău se închise i deveni surdă. Nu-l mai aud şi nici nu vreau să-l mai aud. Îmi face bucurie acum să privesc înainte; mă îngrozesc privind înapoi. Nu mai sunt acela dinainte. Sentimentele mele nu mai sunt aceleaşi. Un scalp este acum în ochii mei ceva groaznic; nu mai vreau să văd vreodată vreunul.. Eu îi iubesc acum pe Yankei. Aş dori să le fiu de folos. Mai presus de toate însă iubesc spiritul cel bun.

După ce Peter făcu această spovedanie, el strânse prieteneşte mâna vânătorului de albine şi-şi luă rămas bun de la el. El nu urmă calea pa care veniseră încoace, ci alese calea fluviului căci ştia că apa nu lasă nici o urmă. Nici nu se îndreptă spre drumul care ducea la cabana ce ardea acum şi se îndepărtă în josul apei până ce ajunse la un loc peste drum de ea unde i se păru indicat să acosteze. Aici se descotorosi de îmbrăcămintea uşoară şi făcu din ea o legătură pe care ţinând-o pe cap deasupra apei trecu fluviul înot. Ajuns pe malul opus, el se îmbrăcă din nou şi trecu prin luminişurile pădurii. Armele le lăsase în barcă deoarece îi fusese teamă că într-un moment dat ar fi fost pornit să se răzbune contra foştilor săi tovarăşi şi în ochii lui, Labă de Urs şi Cracă de Stejar nu-i mai erau prieteni.

Îi fu uşor să se amestece cu tovarăşii săi dinainte fără să se fi observat de unde venea. Când ceata pătrunse prin poarta micii cetăţui şi se repezi la cabana în flăcări, se făcu şi el observat. Rămase totuşi mai la o parte deoarece nu voia în nici un fel să ia parte la dărâmarea casei.

Când indienii constatară că nu se află nimeni în cabană, Labă

de Urs se apropie de Wa-Wa-Nosh.

— Albii au fugit, spuse el. Noi am căutat oasele lor în cenuşă, dar n-am găsit nici o urma. Vrăjitorul le-a spus desigur că noi urmărim să le luăm scalpele şi au fugit înainte de venirea noastră.

— A fost vreunul din tinerii mei fraţi la râu să vadă ce s-a întâmplat cu bărcile? Întrebă liniştit Peter. Dacă într-adevăr au dispărut, atunci s-au îndreptat spre lac.

Imediat, începură să se facă cercetări şi toţi se puseră în urmărirea fugarilor. Deoarece Kalamazu prezintă numeroase cotituri, nimeni nu se mai îndoi că vor reuşi să-i ajungă pe albi. Pentru aceasta indienii se împărţiră în mai multe grupe şi porniră hotărâţi la drum pe urma fugarilor. Bărcile ce aparţineau lui Pană de Corb şi cetei sale porniră în susul fluviului şi se aflau acum la o milă depărtare de ascunzătoarea fugarilor.

O parte a cetei o lăsă pe un mal, iar cealaltă trecu pe malul opus. Ei intenţionau să înainteze pe ambele maluri în apropierea ţărmului şi să avanseze cât mai departe spre îmbucătura râului. Alte grupe primiră ordinul să cerceteze regiunea apropiată. Labă de Urs, Cracă de Stejar, Pană de Corb şi încă alte căpetenii rămaseră în urmă cu o importantă ceată pentru a cerceta luminişurile pădurii după urmele de picioare, căci era posibil ca albii să fi dat drumul bărcilor în josul fluviului pentru a induce în eroare pe urmăritori şi apoi să se strecoare nestingheriţi prin pădure.

Castelul de miere era înconjurat din toate părţile de o splendidă pajişte. Faptul în sine determinase pe Bourdon să aleagă acest loc pentru clădirea locuinţei sale, căci abundenţa de flori atrăgea albinele. Era deci pentru sălbatici foarte uşor, înaintând până la o distanţă destul de mare, să se convingă că fuga se înfăptuise pe apă. Le-ar fi fost imposibil albilor ca în graba fugii să facă a dispărea urmele de picioare în iarbă. Când Peter văzu că mai mulţi dintre sălbatici se îndreptară şi către est în urmărirea lor, fu cuprins de nelinişte, căci în această direcţie ar fi putut cădea în spatele protejaţilor lui. Nu-i era îngăduit însă, pentru a nu se trăda, să-i reţină din această direcţie şi de aceea lăsă oamenii să înainteze în voie fără să le spună un cuvânt.

Labă de Urs chemă la o consfătuire căpeteniile rămase.

— Ce zice fratele meu, cel fără trib? se adresă el lui Peter ca şi

cum ar fi fost convins că va auzi de la el sfatul cel mai bun. Din şase albi am prins numai doi şi din aceştia, unul l am îngropat cu scalpul.

— Trebuie să-i prindem şi pe ceilalţi, spuse Peter plictisit. Dacă îi prindem nu ne va fi greu să le luăm scalpul. Bărcile au dispărut, vânătorul de albine şi tovarăşii săi au luat deci calea apei. În josul râului îi putem găsi pe toţi.

Majoritatea căpeteniilor fură de aceeaşi părere; totuşi hotărâră să trimită o ceată pe uscat şi către est, în direcţia Detroit. Sălbaticii erau atât de numeroşi şi albii atât de puţini că o împărţire a forţelor nu îi neliniştea.

Toţi nutreau speranţa că fugarii vor fi prinşi şi Labă de Urs găsi că e mai bine să plece cât mai repede.

— Când a văzut fratele meu ultima oară Feţele Palide? întrebă Pană de Corb. Vânătorul de albine cunoaşte bine fluviul şi poate să fi plecat încă de ieri după ce a părăsit poiana.

Această nouă părere era aproape verosimilă. Toţi ochii sa îndreptară îndată către Peter care îşi dădu seama că această nouă parare ar putea folosi fugarilor. De aceea el se hotărî să întărească această presupunere. Nu-i era totuşi uşor să dea un răspuns în doi peri, căci trebuia să fie atent, să nu se pună el însuşi într-o lumină nefavorabilă.

— Fratele meu are dreptate, încuviinţă el. Feţele Palide au avut timp să coboare fluviul şi să câştige un mic avans. După cum ştiu şi fraţii mei, eu am petrecut noaptea împreună cu dânşii în prerie. Chiar azi când am ţinut sfatul la izvor, mai eram cu voi.

Peter spunea aici adevărul, numai că-l ascundea în anumite puncte. Nimeni nu păru că pune la îndoială spusele sale. Toţi erau convinşi că Peter e credincios planurilor sale până la exaltare. Nimeni, nu avea idee de lumina pe care Marele Spirit o aruncase în sufletul său.

Între timp, fugarii fură cuprinşi de îngrijorare. Depărtarea între cabană şi ascunzătoarea lor era de vreun sfert de milă şi deşi erau înconjuraţi de pădure, urletul sălbaticilor ajunsese la urechile lor. Această apropiere era înfricoşătoare prin ea însăşi; pe deasupra, Bourdon nu era complet încredinţat de schimbarea lui Peter.

Chiar el nu era pătruns în adâncul inimii de puterea credinţei şi de aceea socotea imposibilă o astfel de schimbare în sufletul

unui om. Desigur gândea că puterea Domnului poate muta munţii din loc, dar nu punea mare bază pe influenţa Spiritului Sfânt asupra sufletului unui sălbatic.

Altfel însă gândea Margaret. Inima ei curată, caracterul ei deschis, îndepărta orice îndoială în privinţa lui Wa-Wa-Nosh. Ea avusese de la început încredere în el şi, încetul cu încetul, acest sentiment se schimbase în prietenie. În acelaşi timp însă, nutrea oarecare neîncredere faţă de Aripă de Porumbel; nu ştia de ce Bourdon ţinea la acesta ca la un prieten credincios şi de asemenea nu înţelegea neîncrederea lui faţă de Peter.

— Aş dori, Margaret, spuse Bourdon, să nu ne aflăm în puterea lui Peter.

— Mă. Miră să te aud vorbind astfel, răspunse ea. Nu putem să ne lăsăm pe mâini mai bune. Dacă ai nutri această rezervă faţă de Aripă de Porumbei, aş înţelege.

— Pentru Aripă de Porumbel răspund eu viaţa mea.

— Mă bucură că ai atâta încredere în el, căci eu aveam oarecare rezervă faţă de el, mai ales de când a luat scalpul acelui Pottawatomi.

— Tu nu ştii, Margaret, că prietenul tău e cunoscut sub numele de Peter-Scalperul?

— O, ştiu. Dar nu cred astfel de zvonuri.

— Ţi-a vorbit vreodată despre asta?

— După câte îmi amintesc, nu! Dar nu s-a lăudat niciodată cu astfel de fapte, cum a făcut Aripă de Porumbel. Încă odată îţi spun, Ben, acest Chippeway nu-mi place.

— În privinţa lui, fii fără grijă; Şi dacă mă gândesc bine în privinţa lui Peter, nu văd de eu ne-ar fi adus aici dacă ar avea gânduri ascunse împotriva noastră. Totuşi, pentru mine omul asta e o enigma.

— N-avea grijă în privinţa lui. Am tot atâta încredere în el, cât în Gershom şi tine. Ai auzit doar ce spunea despre Pastorul Amin şi caporal.

— Dar ai auzit cu câtă linişte a povestii totul, replică Ben. Clătinând din cap. Amândoi au fost ucişi mişeleşte şi cred că un indian ar putea fi mişcat de aşa ceva.

— Eu nu pot. Să împărtăşesc gândurile tale sinistre. Convingerea mea este că trebuie să-i mulţumim lui Peter că ne-a adus aici.

— Dacă a făcut-o cu bune intenţii, îi sunt şi eu recunoscător, numai că nu ştiu ce să cred. Aripă de Porumbel mi-a spus de mai multe ori să nu mă încred prea mult în acest indian misterios.

— Şi mie mi-a pomenit de asta, totuşi am mai multa încredere în Peter decât în el.

— Vieţile noastre sunt în mâinile Domnului, Margaret. Dacă ne putem încrede în aceste două Piei Roşii, atunci mai am speranţă. Peter ne-a adus în această ascunzătoare şi Chippeway ne-a pregătit-o.

Ambii păşiră pe ţărm şi începură să cerceteze terenul mlăştinos din împrejurimile ascunzătoarei lor. Tocmai în acest loc malul era mai înalt, decât pretutindeni în împrejurime; era, de asemenea, nisipos şi, pe întindere destul de mare, terenul părea a fi foarte uscat. Brâul mlăştinos forma totuşi o bună apărare în direcţia fluviului. Dinspre uscat nu se găsea aproape nici un drum. De aceea, Bourdon se simţi bine adăpostit, aşa că din crăcile răspândite pe jos, el construi o colibă pentru femei în care să-şi petreacă noaptea; căci trebuia să ia în seamă că vor trebui să rămână aici aproape trei zile. Trebuia aşteptat atâta până când sălbaticii se vor îndepărta destul, căci altfel, ţinând seama de marele lor număr, o scăpare nu era de aşteptat.

Dună aceste cercetări, cumpăniri şi rânduiri, fiecare se simţi mai uşurat. Singura primejdie putea să vină din direcţia fluviului.. O barcă ce ar fi urcat râul ar fi putut într-adevăr descoperi ascunzătoarea. Nu era însă de temut ca vreunul să se aventureze în mlaştină şi să se apropie de ascunzătoare pe partea cealaltă.

Margaret nu-l părăsea nici un moment pe Bourdon şi încerca cu orice prilej să-l convingă de sinceritatea lui Peter. Încrederea ei hotărâta avu o influenţă liniştitoare asupra lui, aşa că el se îngriji atât cât se putu pentru confortul femeilor. Trei zile şi trei nopţi ei nu văzură nici pe Aripă de Porumbel şi nici pe Peter. Timpul părea o veşnicie. Neliniştea lor se mări şi nesiguranţa le crescu, iar dorinţa lor de a afla ceva sigur ameninţa să le sfarme inimile.

Maree le fu de aceea bucuria, când în zorii celei de a patra zile. Apăru Chippeway. El venea, pentru a nu lăsa nici o urmă, pe calea apei, ţinându-se cât mai aproape de mal. Bourdon alergă înaintea lui.

— Bine ai venit, Aripă de Porumbel, strigă el şi strânse mâna prietenului său roşu. Ne temeam că nu o să te mai vedem. Aduci veşti bune sau rele?

— Nu fi ca o muiere, Zum-Zum, răspunse indianul în timp ce-şi controla fitilul puştii şi se uită dacă nu i s-a umezit pulberea. Ai răbdare, cum şade bine unui bărbat. Am reuşit totuşi să-l capăt.

— Ce ai căpătat, tinere prieten? Nu văd la tine decât puşca, cornul cu pulbere şi sacul cu gloanţe!

— Am căpătat scalpul Nevăstuicii. N-am făcut bine? Niciodată încă n-a adus un tânăr războinic atâtea scalpuri acasă. Am reuşit să mai iau trei şi le-am ascuns. Când o să pornim la drum, mă duc să le iau.

— Bine, bine, Chippeway. Greu îţi vine să te laşi de acest obicei indian. Ce s-a făcut cu indienii care mi-au incendiat cabana şi au omorât pe misionar şi caporal?

— Mulţi dintre ei sunt încă în apropiere, majoritatea însă au coborât fluviul. Câteva căpetenii cred că ai zburat pe aripile albinelor.

Dispreţul ce-i inspira această ignoranţă a căpeteniilor se citea pe faţa sa. Pentru el, Zum-Zum era un bun prieten, dar nicidecum un vrăjitor; el însuşi cunoştea acum atât de mult despre vânătoarea de albine, încât procedeul lui îi apărea clar şi lămurit.

— Cu atât mai bine, dacă ei cred aceasta! exclamă Bourdon. Totuşi se mai găsesc mulţi în luminişurile pădurii.

— Dar ce facem acum? În curând vom duce lipsă de alimente. Peştii au început să lipsească şi eu am omorât toate veveriţele ce se găseau aici. Ştii bine că nu trebuie să fac uz de armă.

— Aripă de Porumbel a avut grijă de asta, spuse Chippeway; El arătă în direcţia fluviului. Văzu că trăsese după dânsul o pluta ce o legase de mal. Pe ea se găsea un cerb; acest admirabil vânat sosea tocmai la timp.

După ce puseseră în siguranţă prada bine venită, Aripă de Porumbel începu să povestească noutăţile. Raportul său era foarte amănunţit şi totul trăda şiretenia acestei iscusite iscoade. Din expunerea lui rezultă că cele mai de vază căpetenii o porniseră împreună cu un important număr de războinici, în josul fluviului, urmând ordinului dat de Labă de Urs.

O parte din ei s-au îndreptat către celălalt mal. Ei cercetaseră

în drumul lor fiecare loc unde s-ar fi putut ascunde o barcă. Între diversele grupe se găseau în acţiune permanentă curieri, pentru a raporta rezultatul cercetărilor. Însuşi Aripă de Porumbel luă asupra lui un asemenea rol. Ieşise ici colo în calea curierilor şi fusese destul de priceput ca prin rapoarte inventate să orienteze pe căi greşite grupele de indieni.

În felul acesta, majoritatea sălbaticilor observară, în primele doua zile, calea în josul fluviului şi făcură, urmând cotiturile râului, aproape 60 mile de drum.

Aici Aripă de Porumbel îi părăsise şi se îndreptase din nou în susul fluviului pentru a se înapoia la prietenii săi. Despre Peter nu putea să dea nici o ştire; nu-l văzuse şi nici nu auzise ce se făcuse cu el.

În drumul său, în susul râului, el întâlnise mai mulţi indieni, curieri şi iscoade, care erau în căutarea fugarilor şi îi fu foarte uşor să-i înşele. Dintre toţi aceştia nici unul nu aparţinea grupei lui Pană de Corb şi Chippeway le era străin; pe de altă parte, în toate aceste deplasări el ştiuse să le iasă din cale Pottawatomilor. Oamenii cu care se întâlni nu-i cunoşteau gândurile, acceptau comunicările lui fără nici o îndoială şi primeau ordinele pe care el pretindea că are însărcinarea să le transmită.

În felul acesta, Aripă de Porumbel reuşi să îndepărteze de la fluviu pe toţi iscoditorii ce i întâlnea, spunându-le că sunt motive serioase de a bănui că albii s-a a refugiat în mijlocul pădurilor şi Labă de Urs doreşte de aceea să-i urmărească în această direcţie.

Procedând astfel, el abătu din drumul lor un mare număr de duşmani; dar cu mulţi care porniseră în căutarea albilor nu putuse vorbi şi câţiva se găseau, pe cât ştia el, în susul fluviului, în spatele fugarilor. Nu-i fusese posibil să pună pe aceştia pe o cale greşită. Numărul indienilor era atât de mare. Încât nu era greu să se răspândească pe toată regiunea, formând grupuri destul de puternice pentru a prinde pe fugari.

Aripă de Porumbel găsi nimerit ca în aceeaşi noapte să se urce în bărci şi s-o pornească în josul râului. La prima vedere această acţiune părea foarte riscantă, căci după toate aparenţele ar fi putut cădea în braţele duşmanilor; totuşi nu exista altă soluţie. Drumul de-a curmezişul peninsulei era prea obositor pentru

femei şi, în acelaşi timp, se temeau că se vor descoperi urmele lor. Pe de altă parte, ar fi fost obligaţi să meargă în direcţia Ohio şi trebuiau să gândească la faptul că după căderea Detroitului războiul s-ar fi putut întinde şi asupra acestei regiuni.

Bourdon reflectă la tot ce auzise şi deoarece nu se putea încă lepăda de o oarecare neîncredere faţă de Peter, el acceptă propunerea. În cursul zilei se pregătiră bărcile şi se luară toate măsurile pentru a fi gata de plecare odată cu căderea nopţii. Cu toate că fiecare simţea la ce pericol se expune, nici unul din ei nu regreta că părăsise ascunzătoarea. Şederea inactivă, aşteptarea chinuitoare într-o nesiguranţă apăsătoare, deveniseră insuportabile.

Aripă de Porumbel conduse micul grup. El se ţinu pe cât posibil aproape de mal; vegetaţia bogată ascundea bărcile lor privirii duşmanului de pe un mal, iar întunericul nopţii îi făcea invizibili celor de pe malul celălalt. Ei se strecurară nedescoperiţi pe lângă locul unde fusese cabana şi atinseră către miezul nopţii primele cataracte. Aici trebuiră să descarce bărcile, să le aducă pe uscat şi să le transporte dincolo de aceste bariere. Din această cauză, pierdură un ceas. Până în zori de zi ajunseră bine într-un loc al malului aproape inaccesibil din cauza mlaştinilor şi stufişurilor. Chippeway pregăti şi aici o ascunzătoare. În anumite părţi, apa fluviului pătrundea în mlaştini formând mici braţe laterale şi golfuleţe. Aripă de Porumbel pătrunse în cel mai mare din aceste golfuri şi ceilalţi il urmară. El opri barca la un loc unde malul era uscat şi spuse tovarăşilor săi că vor trebui să poposească aici o zi. Toţi erau fericiţi că au ajuns la un loc sigur după o muncă neîncetată de aproape opt ore.

După socoteala lui Bourdon, ei făcuseră în această noapte aproape 30 de mile; asta însemna un progres important pe drumul ocupat de duşman. Chippeway părea, de asemenea, foarte mulţumit şi îndată ce se întinse în iarbă îşi aprinse o pipă şi fumă liniştit.

— Mie, Aripă de Porumbel, mi se pare ră suntem bine adăpostiţi aici, spuse Bourdon.

— Bineînţeles; aici nu ajunge nici un indian. Atâta vreme cât avem astfel de ascunzători, nu ne pot descoperi. Primejdia cea mare ne aşteaptă jos, la îmbucătura râului.

— Asta o cred şi eu. Acolo o să-i găsim în număr mare. Nu va fi

uşor să ne strecurăm pe lângă ei. Cum speri să reuşeşti?

— Acolo creşte mult păpuriş şi asta ne va ajuta poate, în afara de faptul că noi călătorim în timpul nopţii.

Femeile pregătiră dejunul, dar nu se puteau folosi de foc căci ar fi fost foarte periculos să se zărească fumul ridicându-se deasupra copacilor.

Se mulţumiră deci cu carne rece şi după ce se saturară, se pregătiră toţi de culcare. Nu socoteau necesar să orânduiască paza.

Trecură mai multe ceasuri până la trezirea fugarilor, dar îndată ce Chippeway se mişcă, fură şi ei pe picioare. Soarele era de mult la asfinţit şi era timpul să-şi întărească forţele pentru continuarea călătoriei, printr-un nou dejun. Când soarele apusese, totul era gata de plecare. Cerul era acoperit de nori şi noaptea întunecoasă. Nu exista nici o teamă de a fi descoperiţi de pe malul împădurit, totuşi mulţimea de cataracte cauză din nou o mare întârziere. Bourdon străbătuse deseori fluviul Kalamazu; el cunoştea apa şi fiecare cotitură a ei şi fu deci un bun pilot. Sub conducerea lui, toate greutăţile pe această porţiune fură învinse.

În zorii zilei se opriră din nou într-un loc mlăştinos şi rămaseră acolo nemişcaţi tot timpul zilei. Astfel ei pierdură 4 nopţi pe Kalamazu şi 4 zile în mlaştini, De aceea, erau încă nedescoperiţi. În fiecare dimineaţă, ei descopereau un adăpost sigur şi în fiecare noapte odată cu revărsarea întunericului, ei erau gata de călătorie. Ajunseseră atât de departe încât puteau spera cu în câteva ore vor ajunge la îmbucătura fluviului fără prea multe sforţări. Acum era nevoie de mare băgare de seamă; încă în cursul ultimei nopţi, putură să-şi dea seama în mai multe locuri de prezenţa indienilor.

La un moment dat, pericolul de a fi descoperiţi fusese destul de mare. Aripă de Porumbel auzi voci în desişul pădurii de pe ţărm. Un indian strigă altuia să-l treacă râul cu barca. Era prea târziu pentru a opri bărcile: trebuia înaintat cu orice chip cu toate că duşmanii, judecând după vocile lor, se puteau afla la o depărtare de 100 metri. Norocul îi favoriza pe fugari; trecură neobservaţi pe lângă locul primejdios şi, după aceea, răsuflară uşuraţi. Acest incident, care îi umpluse de teamă, contribui să le ascută simţurile. Foarte probabil că sălbaticii supravegheau în

acelaşi mod întregul mal şi deoarece avură şansa de a scăpa de sub supravegherea lor, trebuia să-şi închipuie că indienii nu socoteau posibil ca albii să ajungă la revărsarea râului.

În această dimineaţă se opriră mai devreme ca de obicei. Îmbucătura râului era acum atât de aproape că ar fi putut să ajungă la ea în zori, dacă ar fi călătorit fără întrerupere. Acest lucru trebuia evitat. În acelaşi timp, indienii trebuiau ţinuţi în nesiguranţă asupra direcţiei ce ar luat-o ei pe lac.

În cazul când căpeteniile ar fi fost informate despre mişcările lor, ei ar fi putut uşor pune oameni în diverse puncte pe coastă, pe unde albii trebuiau să treacă. Drumul la „Sagina” sau „Pointe-aux-Barques” îi ducea pe fugari drept în mâna urmăritorilor.

De data aceasta nu se mai opriră la o mlaştină, deoarece în apropierea îmbucăturii nu se mai găseau. Luminişul pădurii în faţa căreia făcură un popas era înconjurat de pomi deşi; un mic pârâu îl traversa, revărsându-se în Kalamazu. Ei se îndreptară într-acolo şi deoarece era înconjurat de stufişuri, putură să-şi aranjeze un adăpost sigur.

Aripă de Porumbel nu se culcă, aşa cum obişnuia s-o facă până acum, ci părăsi locul pornind în cercetare. Înainta o bună bucată de drum în susul pârâului nelăsând nici o urmă şi se îndreptă spre îmbucătură, către vest. Bourdon şi ceilalţi mâncară şi se culcară. Abia câteva ore înainte de plecare, ei se treziră.

Până aici total decursese în mod fericit. Se bucurau de această reuşită, mulţumiră lui Dumnezeu pentru ajutorul dat, dar erau în aceiaşi timp mândri de prudenţa şi îndemânarea cu care executaseră această îndrăzneaţă întreprindere. Meritul cel mal mare în acest succes îl avea, fără îndoială, Chippeway. Acesta părea că are în capul său harta întregii regiuni căci nu întâmpinară în tot acest timp nici o greutate în a găsi locul potrivit. Din fragedă copilărie el hoinărise în aceste desişuri şi indianul, din fire, îşi întipăreşte cu uşurinţă, caracteristica fiecărui loc pe unde trece, cu atâta precizie, că poate în orice moment să-şi amintească observările sale pentru a le folosi în avantajul său.

Totuşi, Bourdon manifestă o oarecare îngrijorare. El cunoştea vigilenţa indienilor şi ştia că se aflau la cel mai periculos moment al întreprinderii lor. Cu siguranţă că îmbucătura fluviului era înconjurată de sălbatici; singure, iscusinţa şi curajul, n-ar fi ajutat

mult. Mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu trebuia să le vină în ajutor.

Margaret, care manifesta mai mult decât Bourdon, adânca încredere în ajutorul lui Peter, părăsi în cursul zilei ascunzătoarea, în câteva rânduri, pentru a face puţină mişcare. Aripi de Porumbel o sfătui să rămână în apropiere, dar, împinsă de curiozitatea caracteristică tuturor femeilor, nu ţinu seama de sfatul lui. Pasul ei fu deodată împiedicat de o vedenie îngrozitoare.

— La 20 de metri în faţa ei şedea un indian pe o piatră. Era cu spatele la ea, totuşi ea recunoscu la prima vedere că nu putea fi Aripă de Porumbel. Arma era rezemată lângă el, tomahawkul şi cuţitul se aflau la brâul său.

Cu respiraţia oprită de groază, Margaret se opri şi-l privi înspăimântată. Indianul nu făcea nici o mişcare. Nemişcat că şi piatra pe care luase loc, el şedea după toate aparenţele cufundat în gânduri. Se afla pe o pantă a terenului şi nimeni şi nimeni nu l-ar fi putut observa decât din imediata apropiere. Părea deci că şi el căutase şi găsise o ascunzătoare unde nimeni nu l-ar fi putut vedea.

În cele din urmă, el întoarse capul şi spre surprinderea ei, Margaret recunoscu asprele dar nobilele trăsături ale lui Peter. Frica dispăru din inima ei; ea se apropie de dânsul şi puse mâna pe umărul său. Părea că această neaşteptată atingere nu-l speriase de fel. Liniştit, el întoarse capul şi când zări faţa ei strălucind de bucurie, el o salută cu un surâs blând. Nu păru deloc surprins şi avea aerul că ştia că o va întâlni aici în acest moment.

— Ce noroc să te revăd, exclamă ea. Bourdon s-a temut să nu treci de partea duşmanilor noştri.

— Am fost chiar până acum la ei, răspunse el. Era cel mai indicat lucru. Ei sunt încredinţaţi că sunt de partea lor, dar eu nu te-am uitat, Ghiocelule.

— Despre asta sunt convinsă, Peter. Eu ştiu că eşti prietenul nostru. Mă bucur enorm de mult că întâmplarea ne-a adus împreuna.

— Nu-i nici o întâmplare. Viu intenţionat aici, Aripă de Porumbel mi-a indicat locul unde vă găsiţi.

— Aşadar, ai ştiut că ne ţinem ascunşi aici? Ce ai să ne

raportezi despre duşmanii noştri?

— Ei se găsesc la îmbucătura Kalamazului şi pretutindeni în pădurile din prejur. Ei sunt mai mulţi decât ai putea număra. Ei speră încă să vă ia scalpurile.

— Oh! Peter, de ce vor Pieile Roşii să ne ia viaţa? De ce l-au omorât pe preotul care a vrut numai binele lor?

Peter plecă privirea şi tăcu.

— Ascultă-mă, Ghiocelule, îţi vorbesc ca un părinte către fiica lui. Când spun aceasta o şi gândesc; un indian spune întotdeauna ce gândeşte şi face ce spune. Labă de Urs nu te poate atinge atâta timp cât sunt eu aici. Bourdon e soţul tău. Tu eşti soţia lui. Soţ şi soţie păşesc pe acelaşi drum. Margaret, există un Spirit Mare. Această credinţă o are atât Omul roşu, cât şi cel alb. Există şi un spirit rău. Douăzeci de ierni, acest Spirit rău se afla alături de mine. Zi şi noapte? El mi-a şoptit în urechi să ucid pe albi oriunde i-aş găsi. Dacă n-am omorî noi pe albi, atunci albii vor omorî pe indieni. Douăzeci de ierni, zi şi noapte, îmi vorbi el astfel şi eu trebuia să mă supun. Nu e bine când unui om i se şopteşte întotdeauna acelaşi lucru. Inima mea se împietri şi eu nu mă gândeam decât la scalpele albilor, până te-am văzut pe tine, Margaret. Din prima clipă când te-am zărit, m-am simţit atras către tine de o dragoste părintească. Tu erai prima Faţă Palidă al cărui scalp nu voiam să-l iau. În acelaşi timp, aş fi vrut totuşi să iau scalpul celorlalţi albi, al lui Bourdon precum şi al fratelui tău soţiei sule.

Un strigăt uşor scăpa de pe buzele Margaretei. Se priviră unul pe altul, dar faţa sălbaticului nu avea nimic ce ar fi inspirat teamă.

— Acum însă nu mai gândeşti aşa, Peter, şopti ea. De când Bourdon e soţul meu, el e fiul tău.

— Nu e singurul motiv acesta, dar ai dreptate. Nu mai vreau să iau nici un scalp. Inima mea este îmblânzită.

— Oh! Dacă ţi-aş putea spune cât de bucuroasă sunt când te aud vorbind astfel! În ceea ce priveşte persoana mea, nu m-am temut niciodată de tine. Trebuie să mărturisesc însă bănuiala că nu toate ar fi inventate din cele ce se povesteau despre cruzimea ta, despre ura sălbatică împotriva albilor. Acum aud din propria-ţi gură că eşti un prieten al albilor şi că nu mai vrei să scalpezi nici un alb. Acestea sunt cuvinte care îmi fac mult bine, Peter.

Mulţumesc Domnului din adâncul inimii, că am ajuns să aud astfel de cuvinte de la tine.

— Dumnezeu este acela care a transformat inima mea, indianul pe un ton serios. Inima mea fusese neîndurătoare ca piatra până în clipa când auzii din gura misionarului cum a implorat binecuvântarea lui Dumnezeu pentru acei care au ridicat tomahawkul să-l omoare. Eu însumi am văzut aceasta şi am auzit-o. A fost o minune. O minune.

— Spiritul lui Dumnezeu a dat pastorului puterea de a face asta, Peter. Spiritul lui Dumnezeu a fost care te-a făcut să simţi măreţia acestui fapt. Fără ajutorul lui noi suntem neputincioşi ca nişte copii. Cu ajutorul lui, suntem puternici ca nişte uriaşi.

Margaret, spuse acestea aşa cum le simţise, energic şi mişcător. Obrajii îi dogoreau de ardoarea credinţei ei. Frumuseţea ei căpătă în acest moment o drăgălăşenie de nedescris. Ochii exprimau puterea unui suflet curat.

— Niciodată un indian nu va proceda în acest fel, spuse el, niciodată. Indianul blestemă pe inamicul său, urăşte pe duşmanul sau şi-l urăşte cel mai mult când îi scapă din mână scalpul. Misionarul sa rugat pentru indieni şi s-a rugat încă în momentul când ucigaşul l-a lovit. Pentru mine aceasta este o minune. Margaret, tu mă cunoşti. Eu sunt tatăl tău. Eu te-am adoptat. Inima mea îţi aparţine, dar cu toate că sunt o mare căpetenie nu rămân decât un biet indian. Ce ştie un indian? Copiii albilor ştiu mai mult. Dar şi aceasta a vrut-o astfel Marele Spirit şi de aceea e aşa. Se poate ca el să iubească toţi oamenii, dar el nu poate iubi atât de mult pe indieni ca pe albi, altfel el nu i-ar fi lăsat în neştiinţă. Oraşe şi case. Bărci mari, praf de puşcă şi plumbi, toate acestea le au albii mai mult decât noi. Dar ce importanţă? Indianul e obişnuit să fie sărac. Dacă el s-ar fi obişnuit cu bogăţia, sărăcia ar fi fost o povară pentru dânsul. Aşa, el nu se interesează de ea. E dureros însă că e neştiutor. Sunt un vânător, un războinic, o mare căpetenia; tu eşti o femeie şi ştii totuşi atâtea. Mi-e ruşine că sunt atât de ignorant. Vreau să ştiu cât mai mult.

— Aş dori din toată inima, Peter, să te pot instrui despre toate acestea. Puţinul, însă pe care îl ştiu, ţi-l voi spune.

— Nu mai urăsc pe nimeni, spuse el. Doresc tuturor triburilor, naţiunilor şi culorilor numai binele. Dacă inima mea va fi destul

de tare, ca eu să rog pe Dumnezeu, să facă bine duşmanului meu când va voi să-mi ia scalpul, n-aş putea-o spune. Poate că e prea mult pentru un biet indian. Eu însumi însă nu mai vreau să iau scalpul nimănui şi sper că e un pas pe calea cea bună.

— Asta e sigur, Peter şi dacă implori în genunchi pe Dumnezeu pentru aceasta, El te va întări şi în aceste simţăminte şi va face să devii alt om.

Peter o privi pe Margaret cu o expresie deznădăjduită.

— Nu ştiu cum trebuie să te rogi Marelui Spirit spuse el simplu. Tu trebuie să-i vorbeşti pentru mine. Vocea ta o cunoaşte. Ţie îţi va deschide urechile; poate nu vrea să asculte glasul lui Peter, pentru că Peter a urât atâta timp pe duşmanii săi. Poate o face să bubuie tunetul când Peter va îndrăzni să i se adreseze.

— Te înşeli, Peter, urechea lui Dumnezeu e întotdeauna deschisă rugăciunii tale, dacă rugăciunea ta e sinceră. Dar, desigur, sunt gata cu tine şi pentru tine.

După aceasta, ea rosti „Tatăl Nostru", îi povesti istoria acestei rugăciuni şi îi lămuri câteva fraze ce-i păreau de neînţeles. Îi spuse să îngenuncheze lângă dânsa şi, pentru prima dată, acest om al pădurilor şi pajiştilor, îşi înălţă vocea într-o rugăciune către Dumnezeul unic. O emoţie adâncă o cuprinse inima sa; el era acum tot atât de umil precum era de mândru altădată; tot atât de blând precum era altădată sălbatic Dragostea pentru Creator şi toate creaţiunile sale puse stăpânire pe sufletul său.

Capitolul XII – PETER

După ce o ascultă pe Margaret ca atenţia cu care un copil îşi ascultă mama, Peter repetă „Tatăl Nostru”, apoi se ridică. Trupeşte era acelaşi om, puternic şi musculos, figura sa însă era schimbată. Umbrele care îi întunecau faţa dispăruseră, iar privirea scânteietoare de mai înainte se îmblânzise.

Soarele mergea către asfinţit. În tot timpul convorbirii lor, ei slăbiseră veghea. Când se hotărâră să părăsească locul, Peter făcu grozava constatare că fuseseră observaţi de doi tineri războinici din tribul Pottawatomilor. Erau iscoade trimise de Labă de Urs să caute urma fugarilor.

Era o vreme când Peter n-ar fi şovăit să întrebuinţeze puşca împotriva unor astfel de nepoftiţi. De asemenea nu s-ar fi dat înapoi în faţa unei minciuni sau şiretenii pentru a-i îndruma pe un drum greşit şi a scăpa de ei în acest mod. Acum însă avea ură pentru tot ce era înşelătorie. Spiritul cel bun ce coborâse asupra lui îl făcu însă să se poarte altfel. El se îndreptă foarte liniştit către cei doi războinici şi le ordonă să plece; apoi, fără să se mai sinchisească de ei, el o urmă pe Margaret, când o ajunsese, ea tocmai explica lui Bourdon cele întâmplate.

— Ascunzătoarea noastră a fost descoperită, zise Bourdon de îndată ce zări pe indian.

— Aşa e. Doi Pottawatomi au zărit-o pe nevasta ta şi vor raporta asta căpeteniei lor, răspunse Peter.

— Ce e de făcut? Trebuie să luptăm sau să fugim!

— În kanu-uri cât mai repede posibili, Ţinerii războinici au nevoie de e o jumătate de oră până să ajungă la căpeteniile lor. În această jumătate de oră trebuie să căutăm să ajungem cât mai departe posibil. Aici nu mai putem rămâne. Indienii vor fi aici într-un ceas.

Bourdon înţelese asta foarte bine, deşi erau multe lucruri care se împotriveau unei plecări grăbite. Aripă de Porumbel nu era cu ei şi Bourdon n-ar fi vrut să plece fără el; apoi nici nu era destul de întuneric. Să pornească în josul fluviului lumină însemna să se bage în gura leului. Chiar apariţia subită a lui Peter şi

întâmplarea pe care Margaret o povestea în vorbe întretăiate deştepta din nou neîncrederea lui Bourdon. Un singur lucru, totuşi, nu lăsa nici o îndoială: ascunzătoarea lui nu mai era nici un secret indienii puteau să întreprindă imediat cercetări mai îndeaproape aşa că nu mai aveau de şovăit. Bourdon cedă insistenţelor soţiei sale şi cu toţi se urcară în kanu-uri.

— Nu sunt deloc de acord cu asta, Peter, spuse vânătorul de albine, vâslind prin canalul îngust către fluviu. Sper că totul se va termina mai bine decât pare. Gândeşte-te, suntem încă în plină zi şi trei mile mai încolo roiesc Pieile Roşii.

— Ştiu aceasta. Totuşi trebuie să plecăm. În scurt timp vor fi aici foarte mulţi indieni.

Când kanu-urile pătrunseră în fluviu, soarele începuse apună în direcţia pădurii. Fluviul era străjuit de pomi deşi; nu era deci de temut că ar fi putut fi văzuţi înainte de a se apropia de îmbucătură. Acolo însă puteau să găsească adăpost în tufişul sălbatic.

Cu mânuiri repezi de lopată, ei se îndepărtară, aşa de mult de ascunzătoarea lor, că iscoadele indiene n-ar mai fi putut să-i zărească. Apoi bărcile înaintară foarte aproape una de alta, lăsându-se duse de curent pentru a nu ajunge la îmbucătură înainte de lăsarea întunericului. O tăcere adâncă se lăsase peste apă şi peste pădure. Nimic nu părea să tulbure pace singurătăţi; kanu-urile lunecau aşa de încet că pe măsură ce înaintau, încrederea zdruncinată începea să renască în sufletele fugarilor şi însuşi vânătorul de albine nutrea din nou speranţa că vor reuşi să scape de urmărirea duşmanilor.

Peter raportă cum şi-a petrecut timpul cât a lipsit, cum rămăsese cu Labă de Urs, Pană de Corb şi celelalte căpetenii, pentru a-şi impune influenţa în favoarea fugarilor şi să înşele pe urmăritori. Când iscoadele trimise către interior începură să se înapoieze fără a fi descoperit vreo urmă, atenţia indienilor se îndreptă către îmbucătura fluviului. Aici se lămureau că bărcile albilor nu puteau să fi atins încă lacul.

Acum Bourdon află că ascunzătoarea, în care el şi Gershom puseseră toate lucrurile lor, fusese descoperită şi jefuită de sălbatici. Aceasta reprezenta o pierdere grea pentru amândoi. Acum erau lucruri mai importante în joc, aşa că nimeni nu mai amintea nimic despre aceasta. Faptul cel mai îngrijorător pe care

îl aflară fu că Labă de Urs dăduse ordin oamenilor să stea de veghe zi şi noapte în bărci în faţa îmbucăturii fluviului şi că indienii pândeau în sălbaticul stufiş, ca şerpii în iarbă.

Tot vorbind, se apropiaseră de marginea stufărişului. Noaptea nu se lăsase încă. De aceea Peter făcu propunerea să intre cu bărcile în păpurişul ocrotitor şi să aştepte acolo până când se va putea continua călătoria fără a fi expuşi la vreun pericol. Nu făcu nici un secret din îngrijorarea lui căci era încredinţat că fiecare petec de pământ în apropierea gurilor fluviului era supravegheat. Totuşi, el se înşelă; căci iscoditorii pe care Margaret îi zărise, dăduseră alarma. Ştirea se răspândise ca fulgerul şi deoarece indienii erau încredinţaţi că vor captura pe cei urmăriţi, cea mai mare parte din sentinele părăsiră posturile lor pentru a participa la prinderea albilor.

Vânătorul de albine insistă să meargă mai departe. După ce aşteptară aproape o jumătate de oră, el propuse să vâslească printr-un braţ îngust spre fluviu. Peter, înzestrat cu răbdarea caracteristică indienilor, socoti că ar fi prea devreme. Bourdon însă, a cărui neîncredere faţă de Wa-Wa-Nosh nu dispăruse încă, propuse lui Gershom să-l urmeze şi împinse barca lui înainte. Pentru a nu se despărţi de tovarăşii săi, Peter îi urmă şi el. Dacă Ben ar fi dat dovadă de mai multă stăpânire de sine şi ar fi aşteptat încă puţin, desigur că i-ar fi fost cruţate toate riscurile la care se expunea acum. Braţele înguste ce tăiau păpurişul nu erau în legătură unele cu altele. Pentru a ajunge de la unul la altul, bărcile trebuiau împinse prin perdelele de păpuriş ce despărţeau aceste braţe; dar trebuia păstrată direcţia către fluviu. Prima încercare de a executa o astfel de trecere provocă mişcarea păpurişului, ceea ce atrase atenţia sentinelei de pe mal. El făcu semn unui kanu ce stătea la pândă şi de îndată toate posturile şi chiar căpeteniile se puseră în mişcare. Un strigăt sălbatic răsună de pe ambele maluri şi pe fluviu.

Fugarii pierdură curajul; o salvare părea imposibilă. Singur Peter îşi păstră calmul. Atent, el trase cu urechea la ţipetele stridente pentru a şti din ce loc porneau. Pe maluri ei puteau ţipa oricât ar fi vrut; primejdia ameninţa numai din partea bărcilor. Auzul lui fin îl făcu să poată stabili că patru bărcii se aflau pe apă şi că se ţineau ascunse în mijlocul păpurişului. El presupuse că nu vor părăsi ascunzătoarea lor, aşteptând curentul. Să împingă

bărcile fugarilor prin faţa lor. Aceştia trebuiau să-şi croiască drum prin lanţul de sentinele dacă nu voiau să renunţe la speranţa unei evadări.

Sa întunecase de-a binelea şi oamenii din bărci n-ar fi putut desluşi ceea ce se petrece în mijlocul fluviului. El hotărî deci să vâslească până la mijloc; ordonă femeilor să se întindă pe fundul bărcilor, aşa că numai bărbaţii mai erau vizibili şi porni înainte. El spera că iscoditorii, întrucât bărcile erau conduse de un indian, ar crede că ocupanţii celor trei bărci erau bărbaţi făcând parte din triburile lor.

Pe lac, vântul bătea dinspre sud. Situaţia era favorabilă iii, larilor, deoarece ei intenţionau să-şi continue drumul în direcţia nordică. Ben comunică în şoapte această constatare îmbucurătoare Margaretei, căci ar fi dorit s-o liniştească. Ea părea însă destul de calmă şi îi şopti câteva vorbe încurajatoare.

Cei trei bărbaţi se mai înţeleseră că în cazul când ar fi descoperiţi şi urmăriţi să se refugieze în diferite direcţii în stufiş. Urmau să se întâlnească mai târziu într-un punct pe coasta lacului şi stabiliseră diverse semne prin care să-şi comunice prezenţa.

Era o noapte înstelată, totuşi, luna nu lumina. Bărcile înaintau cu o viteză atât de mare încât s-ar fi putut atinge lacul într-o oră, dar acest drum trebuia făcut strecurându-se printre duşmani. Trecuse o jumătate, de oră fără nici un incident. Se găseau acum în locul unde Bourdon şi Gershom ascunseseră bărcile la prima lor fugă. Malul avea însă acum o altă înfăţişare. Atunci focul ardea împrejurul cabanei şi se puteau zări sălbaticii la lumina flăcărilor. Acum totul era învelit în întuneric şi tăcut ea mormântul. Nici un zgomot, nici chiar o şoaptă nu rupea liniştea nopţii.

Când se apropiară de punctul care trebuia socotit foarte periculos din întreaga călătorie, îşi alăturară bărcile aşa că Bourdon şi Gershom putură vorbi în şoapta. Vâsleau cu cea mai mare precauţie; cea mai uşoară plescăitură a apei i-ar fi trădat.

Margaret şi Dorothea nu-şi mai putură stăpâni neliniştea; ele se ridicară şi scoaseră capul peste marginea bărcii. Îşi şoptiră chiar câteva cuvinte una alteia ca să-şi facă curaj.

Clipa hotărâtoare sosise.

Când barca lui Peter, care era puţin înaintea celeilalte, se

strecură prin faţa locului de debarcare în dreptul cabanei, îşi făcură apariţia două bărci.

Erau la o depărtare de aproximativ 50 de metri, în loc să-i ocolească, Peter se adresă lor şi atrase atenţia vâslaşilor asupra lui vorbind aşa de tare că, fugarii ce se aflau în spatele lui puteau foarte bine distinge cuvintele sale.

— Tinerii mei războinici vor sosi prea târau. Albii au fost zăriţi de oamenii noştri sus în pădure. Între timp, probabil, că au şi fost prinşi. Să ne îndreptăm spre uscat.

Vocea lui Peter fu recunoscută. Tonul hotărât pe care vorbea îşi făcu efectul şi când se îndreptă spre bărcile indienilor şi vâsli în braţul îngust prin păpuriş, ei îl urmară de bunăvoie. Bourdon auzise cuvintele lui Wa-Wa-Nosh şi îi ghici intenţiile. Pe când Peter se îndreptă spre uscat, el continuă să vorbească aşa că fugarii puteau să audă unde se găsea. Nu ezitară nici un moment să tragă folos din şiretenia lui Peter. Repede ca săgeata, ei alunecară, în josul fluviului. În aceste momente în care tomahawkul atârna deasupra capului lor, domnea printre ei o linişte de moarte. Nu s-ar fi putut auzi decât bătăile inimilor lor. Norocul le fu favorabil, sau cum zicea Margaret, Providenţa îi scăpase de pericol.

Cei doi bărbaţi socotiră posibil că odată ajunşi la îmbucătura fluviului să dea din nou de iscoade. De aceea îşi pregătiră armele. Nici o barcă nu se arătă însă. Nestingheriţi, fugarii pătrunseră în lac.

Lacul Michigan e foarte mare şi când sufla vântul şi valurile se înalţă, o barcă făcută din scoarţă se menţine greu pe suprafaţa apoi. Sufla un vânt puternic şi femeile se speriară când slabele ambarcaţiuni începură să danseze pe apă. Dar Bourdon era un maestru în cârmuirea bărcii şi nici Gershom nu era mai prejos. Ei apropiară bărcile una de alta, aşa că pericolul unei răsturnări fu înlăturat; apoi, înlătură o pânză şi împinşi de vânt, aproape că zburau pe suprafaţa apei.

În curând îmbucătura Kalamazului rămase mult în urmă şi Bourdon se simţi mai liniştit. Indienii nu sunt buni marinari, de aceea era încredinţat că nu se vor aventura pe o astfel de vreme pe apele lacului. Cu cât se depărtau mai mult de uscat şi dispăreau din faţa ochilor indienilor ce ar fi putut sta la pândă, cu atât mai mult creştea siguranţa lui. Fugarii trecuseră îmbucătura

către orele 9 seara. Când, şapte ore mai târziu, se lumină de ziuă, ei se aflau la 40 de mile departe de ea. Cu toate acestea, ei se ţineau încă departe de uscat; abia către seară îndrăzniră să se apropie de mal.

Două zile şi două nopţi, întrerupte de scurte pauze pentru odihnă, ţinu călătoria pe Michigan, după care, fugarii atinseră strâmtoarea Mackina. Bourdon nu mai socotea necesar să se în servească aici de pânză şi luă hotărârea să înainteze prin strâmtoare numai vâslind. Aceasta avu ca urmare o mică întârziere precum şi un efort mai mare; totuşi părea periculos să se arate cu o pânză albă atât de aproape de uscat.

Cu aceste măsuri de precauţie reuşiră să se strecoare prin faţa unei flote de bărci, care tocmai atunci se deplasase din portul Mackina către Michigan. Această flotă se compunea din aproape 50 de ambarcaţiuni. Deoarece Bourdon o zări la timp, ei putură vâsli într-un mic golf, unde aşteptară trecere ei.

Ajunseră în fine la lacul Huron, care se întinde aproape paralel cu lacul Michigan către sud-est. Un vânt puternic şi o ploaie repede îi sili să oprească şi să facă un popas de două zile. Apoi trecură cu bine Sagina şi cârmiră în spre capul denumit Pointe-aux-Barques.

Cu ajutorul binoclul ui, Bourdon zări o luntre care plutea de-a lungul coastei şi păstra o direcţie perpendiculară pe a lor; deoarece nu se găseau în ea decât doi oameni, ce fură recunoscuţi ca indieni, nu se temură de o întâlnire cu dânşii.

— Pe viaţa mea! exclamă deodată Bourdon surprins, e Peter cu Chippewayul. Au făcut desigur drumul pe uscat de-a curmezişul peninsulei şi probabil că ne-au zărit de pe ţărm.

— Au desigur veşti importante pentru noi, spuse Margaret.

— Asta o vom auzi în curând, adăugă Gershom, în zece minute vor fi alături de noi.

Când barca ajunse lângă dânşii, celelalte două o luară în mijlocul lor.

După o mică pauză, pentru a nu se arăta nerăbdători sau curioşi, Bourdon il întrebă pe Peter cum petrecuseră timpul absenţei lor. Peter începu în fine povestea lui.

Se dusese la căpetenii care îl primiră fără nici o bănuială şi toată ceata aştepta sosirea tinerilor războinici, însufleţită de ferma încredere că vor aduce cu ei prizonierii. Când însă se

convinseră că fugarii reuşiseră să se strecoare, numeroase grupe fură trimise către cele câteva promontorii, ca să-i surprindă acolo. O mică ceată îi urmări în bărci; deoarece aceştia nu se pricepeau la navigaţie, ei atinseră strâmtoarea Mackina după ce fugarii o trecuseră demult. Peter rămăsese la Labă de Urs şi celelalte căpetenii şi porni cu dânşii de-a lungul peninsulei. Trei zile înainte de sosirea albilor, ei atinseseră golful Sagina şi-şi procurară acolo ambarcaţiuni; apoi se îndreptară spre Pointe-aux-Barques de care se apropia acum Bourdon. Labă de Urs se simţea plictisit de atâta aşteptare şi se temea că albii să nu fi trecut. De aceea, el se îndreptă spre fluviul care leagă lacul Huron cu micul lac Sainte-Claire pentru a-i pândi aici. Peter rămăsese în urmă cu trei tineri războinici hotărându-i apoi să se îndrepte către capătul îndepărtat al golfului pentru a căuta, acolo o a doua barcă. Aşa se întâmplă că rămânând singur la Pointe-aux-Barques, el aştepta acolo pe protejaţii săi. Nu-l părăsiseră însă bine războinicii, când Aripă de Porumbel îşi făcu apariţia. El reuşise, cu riscul vieţii şi înfruntând toate greutăţile, să se ţină tot timpul în apropierea, atât a mlaştinilor, cât şi a prietenului său, urmându-i peste o sută de mile şi nepărăsindu-i nici o clipă. O oră după întâlnirea lor zăriră apropiindu-se de la nord două ambarcaţiuni. După pânză recunoscură imediat că erau bărcile fugarilor şi se îndreptară către ei.

Ştiau acum unde se afla inamicul, totuşi pericolul nu se micşorase. De la Pointe-aux-Barques şi până la capătul lacului Huron distanţa era de aproape 100 mile. De aici trebuiau să ajungă la lacul Sainte-Claire prin braţul de legătură îngust şi lung de 30 mile. De aici la Detroit nu mai erau decât 8 mile. Acest fort era acum în stăpânirea englezilor şi după părerea lui Bourdon era acum mai puţin periculos de a cădea în mâna lor decât a fi prinşi de Labă de Urs şi oamenii săi.

Erau perfect conştienţi de gravitatea situaţiei, totuşi, orice tărăgănare ar fi putut avea cele mai rele consecinţe pentru dânşii. După ce luară dejunul, ei se hotărâră pentru o continuare a călătoriei. Pentru a avea în fiecare barcă doi vâslaşi şi a putea lua astfel. În caz de pericol, cât mai mare viteză, cei doi indieni părăsiră barca lor. Peter se urcă în barca lui Bourdon, iar Aripă de Porumbel luă loc în aceea a lui Gershom. Vântul continua să bată dinspre vest şi micile ambarcaţiuni alunecau cu repeziciune.

Când, către sfârşitul zilei ei se apropiară de râu, Peter îi sfătui să coboare velele. Trebuiau să se ţie cât mai aproape de uscat pentru a rămâne în umbra malului acoperit cu arbori deşi; pânza albă i-ar fi putut uşor trăda în întuneric.

Când se întunecase de-a binelea, pătrunseră în apele râului. Pe deasupra, mărăcinişului posomorit, pe suprafaţa neagră a apei, domnea o tăcere adâncă şi neliniştitoare. Ei străbătură jumătate din drum fără nici o piedică, apoi Peter coti într-unul din numeroasele braţe care se desprind din fluviu. Presupunea cu drept cuvânt că Labă de Urs ar fi ocupat cele două treceri către lacul Sainte-Claire şi de fapt zăriră acolo câte două ambarcaţiuni pline cu indieni. Întrucât duşmanul credea că fugarii se vor socoti în siguranţă, deoarece lăsaseră mult în urmă pe urmăritorii lor, nu mai credea nimerit să supravegheze şi micii afluenţi ai fluviului. Labă de Urs era încredinţat că albii vor coborî apa fără nici o bănuială prin unul din cele două braţe navigabile ale fluviului. Prevederea lui Peter zădărnici aceste aşteptări. Drumul prin afluenţi era mai îndepărtat şi mai anevoios; pentru că buruienele creşteau atât de dese încât bărcile nu se puteau strecura decât cu mare greutate, dar pe această cale atinseră nestingheriţi lacul Sainte-Claire şi trecură apa în linie dreapta în timp ce Labă de Urs îi tot pândea pe fluviu. Deoarece însă pentru a nu fi descoperiţi, ei se serveau de vele numai atunci când se găseau la o distanţă destul de mare de uscat, ajunseră abia a doua zi în apropierea Canadei.

În dimineaţa imediat următoare, ei se îndreptară către fluviul care se varsă din lacul Sainte-Claire în lacul Erie. O mare insulă îl desparte în două braţe, Peter ştia că şi aici bărci de ale indienilor se aflau la pândă. I-ar fi fost uşor lui Labă de Urs să meargă către Detroit şi să mobilizeze printre sălbaticii de acolo atâţia războinici, că ar fi putut închide complet cu un număr însemnat de ambarcaţiuni drumul pe apă. Faptul acesta ar fi scăzut însă meritul său şi al războinicilor săi. Preferă, deci, să termine singur această chestiune deoarece avea convingerea că fugarii se vor îndrepta pe aici fără a mai lua vreo precauţiune. Dacă printr-o întâmplare nenorocită, fugarii i-ar fi scăpat pe lacul Sainte-Claire, nu se îndoia nici un moment că îi vor cădea în mână pe râul Detroit.

Peter sfătui să se lege ambele bărci pe când treceau în faţa

insulei, dând astfel aparenţa uneia singure Acest fapt înţelept al lui Wa-Wa-Nosh contribui la salvarea fugarilor căci ambarcaţiunea fu într-adevăr zărită de sălbatici, însă în întunericul nopţii fu socotita ca fiind una de a lor, deoarece ştiau că o barcă de a lor trebuia să încrucişeze prin aceste locuri. Datorită acestei fericite coincidenţe, pe care Margaret nu înceta de a o atribui ajutorului divin, fugarii ajunseră netulburaţi la insulă şi cu aceasta depăşiră cele mai îndepărtate sentinele trimise de Labă de Urs.

Încă la revărsarea zorilor ieşiră din râul Detroit şi pătrunseră în lacul Erie. De aici mai aveau un lung drum de străbătut, dar dispăruseră orice primejdii Tot malul nordic se găsea în stăpânirea americanilor. Ei continuară călătoria timp de o săptămână şi străbătură aproape 200 de mile până ajunseră în micul port Presque-Sle. Aici Peter şi Aripă de Porumbel se despărţiră de prietenii lor Vânătorul de albine le cedă barca sa şi-i dete lui Aripă de Porumbel puşca lui cea mai bună şi o cantitate de plumb şi praf de puşcă, Peter refuză însă orice dar. Înduioşat până la lacrimi, el îşi luă rămas bun de la Margaret. În timpul călătoriei ea se rugase. Deseori împreună cu dânsul şi-i promise că îi va fi şi în viitor o călăuză pe calea cea bună, dacă se vor mai întâlni vreodată.

Capitolul XIII – GENERALUL BOURDON

Au trecut patruzeci de ani de când s-au petrecut faptele povestite mai înainte. Un vapor cu aburi plutea pe apele lacului Erie. Printre călători era un grup de doamne; una care cu toată vârsta înaintată, era încă frumoasă şi viguroasă, fiica ei care părea să aibă patruzeci de ani şi două domnişoare de vreo şaisprezece ani. Asemănarea dintre ele mărturisea că făceau parte din aceeaşi familie. Tot în grupul lor se găsea un bărbat cu părul alb, al cărui mers, mişcări şi ţinută arătau încă o mare putere şi vigoare. Trebuia să fi avut peste 80 de ani. Purta îmbrăcămintea albilor; culoarea pielii însă şi trăsăturile îndrăzneţe ale feţii trădau pe indian.

Era tocmai într-o discuţie însufleţită cu o Faţă Palidă.

— Pot să vă întreb cărui trib aparţineţi? se interesă acesta din urmă.

Omul roşu îl privi cu o căutătură prietenoasă. Trăsăturile sale aspre erau luminate de o lumină interioară – care izvora din adâncul sufletului său – ce exprima dragostea, prietenia şi pacea.

— Ce importanţă are tribul? răspunse el. Suntem cu toţi copii aceluiaşi Dumnezeu.

— Piei Roşii şi Feţele Palide?

— Desigur, acelaşi Dumnezeu ne-a creat pe toţi. Numai culoarea ne deosebeşte, dar numai la exterior.

— Credeţi, aşadar, că albii au vreun drept să fie aici? Nu ne priviţi ca pe nişte intruşi sau ca duşmani, ce am venit aici să răpim, pământul Pieilor Roşii?

— Pământul nu aparţine indienilor; el aparţine lui Dumnezeu care l-a împărţit oamenilor. Întâmplător a dat acest pământ indienilor; acum însă trimite aici Feţele Palide ca să locuiască alături de indieni. Pentru asta nu trebuie să se plângă nimeni. Ar fi un păcat să reproşezi ceva Marelui Spirit. Ceea ce face, e bine, niciodată nu face ceva rău. Aşa stă scris în cartea cea bună şi ceea ce stă scris acolo vine de la Marele Spirit însuşi.

Acest om era Peter-Scalperul. Acelaşi om care voise odinioară să nimicească pe toţi albii! Acum însă el vedea în fiecare om un

frate: nu se mai gândea să omoare pe albi ca să păstreze fraţilor săi indieni câmpurile de vânătoare. Fiinţa sa era plină de iubire şi desigur se simţea destul de tare să poată binecuvânta pe cei ce l-ar blestema şi să se roage, pe moarte fiind, pentru duşmanii săi, aşa cum făcuse sărmanul misionar.

Doamna mai în vârstă era Margaret Boden, soţia lui Bourdon, vânătorul de albine. Doamna mai tânără era fiica ei, unicul ei copil şi se numea Dorothea. Cele două domnişoare ce se numeau una Margaret, cealaltă Dolly, erau nepoatele ei. Un fin al doamnei mai tinere îşi petrecea timpul în preerie la bunicul său, generalul Bourdon. Căsătoria ei cu Bourdon fusese foarte fericită. Cerul îi binecuvântase pe amândoi.

Gershom însă căzuse din nou în patima beţiei şi murise cu mulţi ani înainte. Dorothea se retrăsese la nişte rude ce locuiau în Massachusetts. Un unchi bogat îi lăsase averea moştenire, aşa că îşi petrecea viaţa în linişte.

Când după ultimul război, pacea fu încheiată, Bourdon se înapoie în luminişurile pădurilor sale iubite, se stabili acolo şi deveni, ceea ce se numeşte în Michigan, un om bogat. El era proprietarul unor bune bucăţi de pământ şi al unei case.

Doamnele se înapoiau acum de la o vizită la Dorothea Waring. La Detroit, coborâră de pe vapor şi-şi continuară călătoria către Kalamazu cu trenul. Bătrâna povestea fetelor ei – şi nu pentru prima oară – despre aventurile din această parte a peninsulei. În cursul vremii pădurea luase altă înfăţişară Ici, colo, străluceau din verdele întunecat luminoasele case ale coloniştilor şi la îmbucătura fluviului, unde, altădată Margaret se găsea în pericol, se întindea acum un sat frumos ce purta numele fluviului. Călătorii îşi petrecură noaptea aici. A doua zi dimineaţă, plecară mai departe cu trăsura pe şoseaua ce ducea în susul fluviului pe lângă dealurile unde altădată se găsea coliba lui Gershom, unde castelul de miere se prefăcuse în cenuşă, în vâlvătaia flăcărilor şi către pajiştea rotundă, unde, cu mulţi ani înainte, se pronunţase sentinţa de moarte a căpeteniilor indiene.

Această pajişte rotundă, ajunsă renumită în cuprinsul nemărginit al pădurilor, este o câmpie de aproape 30 000 pogoane de teren extrem de fertil. Pe timpul când călătorii se apropiau de dânsa nu mai era atât de sălbatică aşa ca odinioară când Bourdon se prezentase în faţa sălbaticilor cu vrăjitoriile lui.

Plugul trecuse peste ea pătrunzând pământul, făcând să nască bogate lanuri de grâu; locuinţe cu hambare şi toate cele necesare răsăriseră ici-colo. În mijlocul acestei câmpii se găseşte o pădure de aproape 600 de pogoane cuprinzând cei mai frumoşi pomi ce s-ar fi putut vedea vreodată. În această pădure se află un lac mic şi rotund. Pe marginea pădurii se găsesc casele satului Schoolcraft. Acesta era ţinta călătorilor. Generalul Bourdon primi pe ai săi cu mare bucurie. El era încă destul de robust şi în bună dispoziţie cu toate că se apropia de 70 ani. Capul său era alb ca zăpada, faţa roşie ca o cireaşă. În toată regiunea nu exista un bărbat mai frumos ca el. Cumpătarea, o ocupaţie regulată, aerul liber şi o conştiinţă curată l-au întărit contra influenţelor unei vârste înaintate. Liniştea cu care privea viitorul se datora, cum el însuşi obişnuia să spună, ştiinţei de a se ţine departe de vârtejul speculaţiilor, altfel foarte numeroase, cu douăzeci de ani înainte prin aceste locuri. Devenise un om extrem de bogat.

Bătrânul Peter era permanentul său însoţitor. Mergeau împreună peste câmpuri în timpul semănatului ca şi în timpul secerişului. Se interesau de vitele ce păşteau şi vorbeau despre trecut, când tot acest pământ era încă o sălbăticie, de viitor, care, din ce în ce mai mult, scotea la iveală bogăţia terenului prin munca agricultorilor. Peter era întruchiparea acestui trecut cu toate grozăviile lui şi al acestui viitor cu toată strălucirea sa. Aici, pe această pajişte, voia el să curme viaţa tinerei perechi, sub ai căror urmaşi el îşi încheia zilele; aici trăia el transformarea stepei aride într-o regiune de culturi bogate.

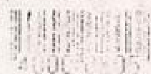
Pe când, după sosirea lui Peter, ambii făcură o plimbare peste câmpii, li se alătură un al treilea. Acesta era şi el un indian. El putea avea vârsta generalului Bourdon. El nu purta ca Peter îmbrăcămintea albilor, ci, un fel de amestec de port european şi indian, o cămaşă de vânătoare, mocasini şi un brâu; pe lângă asta însă purta pantaloni lungi şi largi. Era Aripă de Porumbel.. Chippewayul care venise să facă obişnuita vizită anuală vechiului său prieten. Revederea fu înduioşătoare. Când Aripă de Porumbel îşi luă rămas bun, era încărcat cu daruri care îi asigurau o viaţă tihnită pe încă un an.

Sfârşit.

Cuprins

Contemporan cu Walter Scott şi Balzac, JAMES FENIMORE COOPER (1789—1851) a deschis drumul adevăratei literaturi americane. Nu întîmplător de opera lui s-a ocupat un alt mare scriitor american MARK TWAIN (1835—1910), iar WILLIAM FAULKNER (1897—1962) a avut aceeaşi obsesie despre înfruntarea dintre învingători şi deposedaţii de pămînturi. Toate pe fondul luptei pentru progres şi democraţie. Indienii, pieile roşii, şi spaţiul lor de existenţă se întretaie, în convieţuirea firească de-a lungul unor pămînturi virgine, cu pofta albilor de a se îmbogăţi şi de a lua sclavi. Lupta este de la început rasială, dar fondul propriu-zis al disputei capătă, ca şi în VÎNĂTORUL, accente umanitare şi de civilizaţie.

(După Marcus Cunliffe, LITERATURA STATELOR UNITE, 1967)

EDITURA MERIDIAN CRAIOVA

Preţul 50 lei
+ 2 T.L.
52 LEI

ISBN 973-95096-0-6